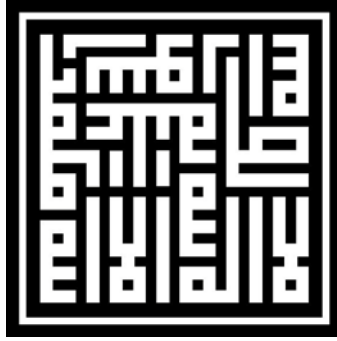

AHMED HULÛSÎ

EBÛ BEKR
ES SIDDÎK

EBÛ BEKR ES SIDDÎK

AHMED HULÛSÎ

www.ahmedhulusi.org

ALLÂH'ı idrak, idrak edilemeyeceğini idrak etmekten ibarettir!..

Ebu BEKR es Sıddîk

3

“SORU İLMİN YARISIDIR.

Hz. Muhammed (a.s.)

SİDDİK, ALLÂH AHLÂKIYLA AHLÂKLANMIŞ OLAN ABDULLAH'tır!..

İÇİNDEKİLER

SUNU -----	8
2. BASKI NEDENİYLE...-----	10
EBÛ BEKR ES SİDDÎK-----	12
UKAZ'DA -----	16
BÜYÜK GÜN -----	22
EBÛ BEKR'İN İSLÂM'I KABULÜ -----	26
HZ. OSMAN'IN MÜSLÜMAN OLUŞU -----	30
HZ. BİLÂL'İN MÜSLÜMAN OLUŞU, HZ.EBÛ BEKR'İN ONU ESARETTEN KURTARIŞI -----	34
MİRÂC VE HZ. EBÛ BEKR -----	38
UMUMÎ HİCRET VE EBÛ BEKR'İN NİYETİ-----	42
İBNÜDDAĞİNE'NİN HZ. EBÛ BEKR'İ KUREYŞ'TEN HİMAYESİ -----	44
İBNÜDDAĞİNE'NİN HİMAYEDEN VAZGEÇİŞİ-----	48
BEKLENEN GÜN -----	52
...VE HAREKET-----	56
GAR'DA-----	60
KUREYŞLİLER YETİŞİYOR -----	62
YOLCULUK -----	66
TAKİP -----	68
KUBA'DA-----	76

KUBA GÜNLERİ -----	80
YESRİB'E VARİŞ VE ORADA HAYAT -----	84
RUMLAR`IN PERS`LE SAVAŞI VE HZ.EBÛ BEKR`İN İDDİASI -----	88
BEDİR SAVAŞI -----	92
UHUD SAVAŞI -----	98
HUDEYBİYE'DE -----	106
MEKKE VE TAİF'İN FETHİ -----	112
MEDİNE GÜNLERİ -----	116
VEDA HACCI -----	122
HZ. EBÛ BEKR`İN -----	128
EFENDİMİZE İMAMETTE VEKÂLETİ -----	128
EFENDİMİZİN ÖLÜMÖTESİNE GEÇİŞİ -----	130
HZ. EBÛ BEKR`İN HALİFE SEÇİLİŞİ -----	134
İLK HUTBE -----	138
HİLÂFET GÜNLERİ -----	142
ORDUYA HİTABI -----	148
İSLÂMİYET DÜŞMANLARI İLE MÜCADELE -----	152
KUR'ÂN-I KERÎM'İN CEM'İ -----	158
GÜNLER NASIL GEÇİYORDU -----	162
IRAK SEFERİ -----	166

ŞAM SEFERİ -----	170
HZ. EBÛ BEKR'İN HASTALIĞI-----	176
VASIYETNAMESİ-----	182

SUNU

"SIDDÎKİYET", velâyet mertebeleri içinde en üst mertebedir ki, onun üstünde sadece "nübüvvet" vardır..

8

Hazreti Rasûl Aleyhisselâm'ın, bu mertebesi Kurân' da açıklanan en yakın arkadaşının hayatından orijinal ve ibret dolu kesitler sanırım hepimizin ilgisini çekecektir.

"ALLÂH'ı idrâk, ancak O`nun idrak edilemeyeceğini idraktır" diyen Siddîk`ı ekber hazreti Ebu Bekr`den hepimizin alacağı çok şeyler vardır...

Allâh bizlere onu değerlendirmeyi kolaylaştırsın.

AHMED HULÛSİ

* * *

2. BASKI NEDENİYLE...

1964 yılında Hazreti Rasûlaleyhisselamı rüyamda gördüğümde; ondan aldığım işaret üzere, kendisine büyük muhabbet duyduğum "**Sıddîk**" hazreti Ebu Bekr`in hayatından kesitler yansıtan bu kitabı yazmıştım.

10

İlk baskısı 1965`te yapılan bu kitap ne yazık ki bir telif hakkı problemi yüzünde uzun yıllardır basılamıyordu..

Şükrolsun bu problem çözümlendi, ve ikinci olarak yazdığım bu kitap da mevcut seriden basıma girdi...

İçinde pek çok ibret konusu olayları size yansıtacak olan bu eser, aynı zamanda sizleri o günlere de taşıyacak; o havayı teneffüs ettirecektir.

Her yaşın zevkle okuyacağı bu kitap umarım bu değerli Zatı bir nebze olsun anlamamıza yolaçar..

Allâh bizleri şefâatine nail eylesin!.

AHMED HULÛSİ

EBÛ BEKR ES SIDDÎK

Yıllar ve yıllar, çok çok yıllar önce oldu bu anlatacağım olaylar...

O zamanlarda yaşayan insanlar cahil, ama pekçok cahil kişilerdi... Hele Arabistandakiler!.

12

Öylesine cahil kişilerdi ki Arabistan`da yaşayanlar ise utanılacak bir duruma düşerler korkusuyla öz kızlarını diri diri kuma gömerlerdi!.

Ahlaksızlık başını alıp gitmişti!..

Arap ırkı, özellikle de Mekke`liler içkiye, kumara, müziğe, kadına aşırı düşkündü... Her taraf meyhanelerle dolmuş; herkes eğlence ağırlıklı yaşar olmuş; günlerini edepsizliğin envai çeşidiyle geçiriyorlardı..

İçkiye öylesine düşkündüler ki, içinde üç-dört fıçı içki bulunmayan ev parmakla gösterilirdi..

Kumar da ayrı bir alemdi!... Bir çokları, kumarda paralarını kaybettikleri zaman çocuklarını, karılarını ve hatta kendilerini dahi ileriye sürer hâle gelmişlerdi...

Kadınların yaşamı ise tam bir felâketti!..

Parası olan herkes dilediği kadar kadın alabilirdi... Bundan beteri ise adam öldüğünde ortaya çıkardı... Birçok kadına sahip bir erkek öldüğü zaman, onun karıları miras olarak erkek evladlar aralarında paylaştırılırdı... Evladlar ise kendilerini doğurmamış olan babalarının karılarını kendileri karı olarak değerlendirirlerdi..

Kız çocuğu olan babalar, onu öldürmeye karar verdikleri zaman, o çocuğu giydirip süslerler ve alıp çöle giderlerdi.. Çölde kumda derin bir çukur kazan baba(!) daha sonra bu kızını diri diri o çukurun içine atar; kızcağzın canhıraş feryetlerine aldirmaksızın onu canlı bir halde kuma gömer; bundan sonra da yaptığı bir yiğitlik, ya da bir marifet, hünermişçesine gururla insanların içine dönerek bunu iftiharla anlatırdı...

13

Harpleri ise insan aklını durduracak kadar vahşi bir nitelikte idi...

Genellikle gece saldırırlardı düşmanlarına.. Galip gelen taraf aldığı erkek esirleri derhal öldürür; kadın ve çocuk esirleri ise zevk ve sefahat alemlerinde en adi cinsel arzularını tatmin için kullanırlardı...

Eğer kadın esirlerin içinde hamile olanları varsa, ellerindeki kargılarıyla o zavalcılıkların karınlarını yırtar, ceninleri mızrağa geçirip gösteri yaparlardı!.. Sadistlikleri zirveye ulaşmıştı!...

Hele bir adamı öldürmeye karar vermesinler... Bu kararı verdiklerinde, onun önce el ve ayaklarını keserler, sonra da diri diri çölde ölüme terkederlerdi..

Ölülerden bile intikam almak gibi bir huyları vardı... Onların burunlarını keser, gözlerini çıkartır, uzuvlarını paramparça ederlerdi.

Tapındıkları şeyler ise sayısızdı!.. Kuştan, attan, öküzden tutun da hurma ağacına, taş, kaya parçalarına kadar her ne aransa bulunabilirdi tapındıkları arasında... Ka`be civarında ve içinde üçyüz altmış tane put vardı.. En büyük putlarının ismi "Hubal" idi!.

Gerçekten değerli olan yegane mabedleri ise, Hazreti **İbrahim** ile oğlu Hazreti **İsmail**`in beraberce yapmış oldukları, "**Kâ`be**" yani "**Beytullah**" idi.

İşte böylesine bir felaket devrinin hüküm sürmekte olduğu Mekke`de, ancak birkaç kişi yapılmakta olan işlerin kötülüğünü, putlara tapınmanın saçmalığını idrak ediyordu. Onlar bekliyorlardı...

14

Bekliyorlardı ki, bir peygamber zuhur etsin ve Tek Bir Yaratıcıya tabi olmayı açıklıyan dini göstere!..

Haydi, gelin beraberce o devirlere uzanıp, hadiseleri ve o devirlere uzanıp, olayları ve o devrin insanlarını daha yakından inceleyelim.

* * *

1

UKAZ'DA

Hazreti **Muhammed** aleyhisselâmın Rasûllük görevini almasının birkaç yıl öncesindeyiz şimdi...

16

Ukaz panayırı, her yıl olduğu gibi, gene kurulmuş Mekke yakınındaki Mecennet Vadisi'ne...

Oldukça büyük bir kalabalık toplanmış...

Bir yandan Yemen'den gelen tüccarlar mallarını satmaya uğraşırken; diğer yandan Dairan'lı tacirler develerine Tâif'in kuru üzümünü yüklemekle meşgul...

Panayırın bir çok köşesi ise o devrin en meşhur şairleriyle dolu.. Hepsi de kendi şiirlerini halka beğendirme arzusuyla dolu... Zira hangileri en çok beğeni kazanırsa, dereceye girerse, onların şiirleri Ka`be duvarına asılacak...

Halkın bir kısmı alışverişte; bir kısmı da eğlenti yerleri civarında kendilerine hoş bir eğlence aramada...

Bakın!. Efendimiz, **Muhammed Mustafa** ile en yakın arakadaşı **Ebu Bekr**'de gelmişler, kolkola dolaşıyorlar... Aralarında birşeyler konuşuyorlar..

Ebu Bekr, Efendimiz`den iki sene sonra dünyaya gelmiş...

Teym Oğulları namıyla bilinen sülaleden gelmektedir Ebu Bekr... Aynı zamanda yedinci göbekteki dedesi olan Ka`b oğlu Mürre, Efendimizin de yedinci göbekte dedesi olmaktadır...

Böylece, gerçekte bu iki yakın dost, **aynı sülaleden gelmenin genetiğine** de sahip olmaktadır...

Ebu Bekr, yumuşak, fevkalade güzel ahlaklı, anlayışlı, hoşgörüsü geniş bir insan...

Yardımsaver, cömert ve bol ziyafet veren bir insan olduğu için de bütün Mekke halkı tarafından çok sevilmektedir... Ne zaman Ka`be yanına gelse, hemen etrafı halk tarafından çevrilir; beraberce oradaki kendisine ayrılmış odaya gidilir ve orada koyu bir sohpete dalınır...

Medine civarında, Bahreyn`de ve Hayber`de geniş arazileri olan ve ticaret kervanları bulunan Ebu Bekr`in, bu yüzden pek çok tanıdığı mevcuttu.. Dışardan gelen birçok insan öncelikle O`nu arar, O`na akıl danışır; O`nunla sorunlarını çözmeye çalışırdı..

Kısa bir süre önce yolda Efendimizle karşılaşan Ebu Bekr, O`na şu soruyu sormuştu...

-Ey emin kardeş, niçin diğer Kureyş halkı gibi değilsin?... Putlara secde etmez, heykellere hürmet göstermezsin..?

Efendimiz ona şu cevabı verdi:

-Ya Eba Bekr, bu insanların odundan, taştan, madenden yaptıkları putlara neden ve nasıl tapındıklarını bir türlü aklım kavrayamıyor!.. Onların kendilerine bir yararı yok, ki insanlara fayda sağlasınlar!... Hepsi de hiç bir işe yaramayan

nesneler.. Halbuki bütün bunların ötesinde bizi ve herşeyi varkılan bir mutlak varlık olması gerekmez mi?

-Haklısın emin dostum!... Benim de aklımdan öyle geçiyor... Fakat bilemiyorum ki bu nasıl bir din olabilir..! Keza ben de, senin gibi düşündüğüm içindir ki, kendimi bildim bileli putlara secde etmem... Elbette Yaratıcının indinde bir din olmalı... Ama bu dini bize kim gösterecek?.. Bizi bu doğru yola kim sevkedecek?..

İşte şimdi de, gene böyle bir mevzuyu konuşuyor olmalılar o köşede... Zira bu mevzu üzerindeki merakları, araştırmaları gün geçtikçe artmakta...

Bakın, başlarını sağa çevirdiler... Hani şu kızıl deveye binmiş, beyaz sakallı, nur yüzlü yaşlı hatibin olduğu tarafa... Epeyce de kalabalık toplanmış hatibin etrafına...

18

Ne varki buradan da pekbir şey anlaşılıyor yaşlı hatibin sözlerinden...

Efendimiz bir şeyler soruyor Hazreti Ebu Bekr'e:

-Kim bu yaşlı adam, Ya Eba Bekr?

-Saide oğlu Kuss derler adına... Çöller vaizi... İyad Kabilesinin ulusu... Meşhur şair ve hekim...

Onlar da, yaşlı hatibin yanına doğru yürümeğe başladılar...

Saide oğlu Kuss, yakın bir gelecekte ahir zaman peygamberinin örtüsünün kaldırılıp, ortaya çıkartılacağından söz ederek halka bu konuda müjde veriyor:

-...Ey insanlar!.. Dinleyiniz ve anlamaya çalışınız!.. Anladıktan sonra da uyanınız!..

Ne görüyoruz?. İnsanlardan gelen kalmıyor; giden de dönmüyor!..

Acaba niçin gittikten sonra geri dönmüyorlar?

Gittikleri yerden hoşlanıp da orada mı kalıyorlar?

Yoksa yattıkları yerden kalkmak mı istemiyorlar?

Yoksa onları uyandıracak biri mi yok?

Yoksa var da, daha vakti mi gelmedi?

Ey ölüsünün ardından ağlıyan kişi!...

Ölüler mezarlarında yatıyorlar!. Üstlerinde götürebildikleri yalnızca bir kefen parçası var!..

Onları kendi hâline bırak!. Çünkü, bir gün var!. O gün bütün ölüler ve diriler, dalgın dalgın uyuyan kimselerin uyandırıldıkları gibi, uyandırılacak, çağırılacaklardır!. Onlar da başka bir halde, bu çağırılışa icabet edeceklerdir.

Evvelce onlar yoktan nasıl var edildilerse, yaradıldılarsa, gene öylece yaradılacaklardır!.

Yemin ederim ki, Yaradan'nın indince bir Din vardır ki, bu, şimdi üzerinizde bulunduğunuz inanıştan daha sevgilidir.

Yaradan'nın gelecek olan bir elçisi vardır ki, gelmesi çok yakınlaştı..

Gölgesi başımızın üstüne geldi...

O'na iman edenlere ne mutlu!..

O'na iman etmeyenlere ne yazık!..

Yazık o bahtsız kişilere ki, O'na isyan ederler!. O'na muhalif olurlar!. Vay o ömürleri gaflet içerisinde geçecek olan insanlara..."

Efendimiz aleyhisselâm ile Ebu Bekr de can kulağı ile dinlemekte bu sözleri; tıpkı herkes gibi, tıpkı bizler gibi...

Yakında geleceğinden bahsettiği peygamberin, burada, bizzat kendisini dinlemekte olduğundan da haberi yok Saide Oğlu Kuss'un!.

Keza bahsedilen peygamberin kendisi olacağından da haberi yok, Efendimiz Hazreti **Muhammed Mustafa** aleyhisselamın!...

Gelin şimdi bir kaç sene daha yaklaşalım zamanımıza!.

Bu günlerde Efendimiz ile Ebu Bekr, pek buluşamıyorlar... Zira, Efendimiz, kendi başına Hıra Dağının yamacındaki mağaraya çekilip, içinden geldiği gibi, inanmış olduğu Tek ve Mutlak olan Alemlerin Rabbini tefekkür etmekte...

Hz. Ebu Bekr ise, bir yandan bu mevzu ile uğraşırken, diğer yandan da, ev işleri ve ticaretiyle meşgul olmakta, ticari seferler tertib etmekte... Fakat hayat hep böyle devam etmeyecek ya... Bakın ne oldu günlerden bir gün!...

2

BÜYÜK GÜN

Efendimiz, gene her zamanki gibi üzere **Hıra** Tepesine çekilmiş tefekkür etmede...

22

Fakat!... Aniden, nereden geldiği belli olmayan fevkalade muazzam bir varlık, Efendimiz aleyhisselamın etrafını sarıverdi!..

Cebrail idi bu!.. Allâh'ın hükümlerini peygamberlere iletmekle vazifeli Melek!..

Şiddetle sıkarak uyardı:

-**"İKRA"**... Yani, **"OKU"**!..

Ancak ne var ki Hazreti Muhammed aleyhisselamın eline verilmiş yazılı bir metin yoktu ki!... Neyi okuyacaktı, eline yazılı bir metin verilmediğine göre?...

Yazılı bir metin olmadığına göre, burada sözkonusu olan "okumak" da elbette ki bizim bildiğimiz harflerden oluşan bir yazılı metni okumak anlamına değildi...

Öyle ise..?

Eline verilmiş ya da önüne konulmuş hiç bir yazılı metin olmadığı halde sormadı Hazreti Muhammed aleyhisselam...

-Neyi okuyayım?...

Çünkü biliyordu esasen neyi okuması gerektiğini... Ve de bütün sıkıntısı, aylardır mağarada çile doldurması, hep "**okuması**" gerekeni okuyamamaktandı!..

Üstelik bunun insan yazısı harfleri okumakla, ya da okur-yazar olup olmamakla hiç ilgisi yoktu!.

Bu yüzden sıkıntısını, çaresizliğini dile getirir şekilde konuştu:

-Okuyabilenlerden değilim!...

23

Bu cevap üzerine **Cebrail** aleyhisselam O`nu tekrar "**SIKTI**"!... Her ne tür bir "**sıkmak**" ise... Ve uyarısını tekrarladı:

-İKRA!.. "OKU"!..

Ne çare ki hala "**okuyabilmiş**" değildi!... "**OKU**"yamıyordu!...

Tekrar cevapladı:

-"OKU"yamıyorum!... "OKU"yabilenlerden değilim...

Nihayet üçüncü defa "**SIKTI**" Cebrail aleyhisselam O`nu ve şöyle dedi:

-OKU!... RABBİNİN İSMİYLE İŞARET EDİLEN KUDRET ÖZÜNDE OLARAK YARATILDIN!.. Kİ PIHTILAŞMIŞ KANDAN İNSAN MEYDANA GELMİŞTİR...

OKU!... RABBİN EKREM`DİR; Kİ O YÜZDEN KALEMLE BİLDİRMİŞTİR.. İNSANA BİLMEDİKLERİMİ TALİM ETMİŞTİR..."
(96-1/5) (*)

(*) Bu konunun açıklaması "Hz. MUHAMMED NEYİ OKUDU" isimli kitabımızda geniş olarak mevcuttur... Düşünen dostlara tavsiye olunur. A. HULUSÎ

Ve kayboldu... Kayboldu aniden Cibrîl, tıpkı geldiği gibi...

Efendimiz tir tir titiyor!...

Yerinden kaktı ve süratle mağaradan çıkarak eve geldi..

Yatağına uzandı... Aniden bir ürperti geldi üstüne... Abayesini örttürdü üstüne ve kısa bir zaman içinde dalıverdi sakinleştirici bir uykuya...

Çok sürmedi bu hal!

Aradan kısa bir zaman geçmişti ki...

İşte Cibrîl gene geldi...

Yaradanın hükmünü tebliğ ediyor Efendimiz (S.A.V.)'e.

-"EY BÜRÜNÜP SARINAN

KALK, VE İNZAR ET!

RABBİNİN KİBRİYÂSINI TANI..

BİLİNCİNİ ARI TUT...

AZABA (yolaçacakları) TERK ET!."

Efendimiz aleyhisselam derhal yatağından kaktı...

Hanımı **Hatice** sordu:

-Biraz yatıp dinlenmiyecek misiniz?

-Benim için artık uyku ve istirahat yok!... O, benim insanları Allâh yoluna davet etmemi buyurdu!.. Ama kimi davet edeyim?.. Kimi çağırayım?... Hem kim inanır ki bana?

-Evela beni davet et... Ben sana inanıyorum!...

Rasûlü Ekrem'in hanımı Hazreti Hatice, daha evlenmeden çok önceleri bir rüya görmüş ve onu, zamanın en büyük Âlimi olan amcası ihtiyar **Varaka`ya** tabir ettirmişti. Yaşlı **Varaka** şöyle tabir etmişti onun rüyasını:

-Hatice, sana çok büyük müjdem var! Sen ahır zaman peygamberinin hanımı olacaksın!...

İşte o müjdenin son safhası da bugün tahakkuk etmişti...

Rasûlü Ekrem dalgın duruyor... Belli ki daha kimleri davet edeceğini düşünüyor...

3

EBÛ BEKR'İN İSLÂM'I KABULÜ

Uzaktan horoz sesleri gelmeğe başlarken Rasûlü Ekrem rahatlamış olarak ayağa kalktı... Kimi davet edeceği aklına gelmiş olacak!..

26

Ağır adımlarla dışarı çıktı ve yürümeğe başladı...

Evet, Rasûlü Ekrem, en yakın arkadaşı Ebu Bekr'e gidiyor anlaşılan..

Diğer taraftan...

Ebu Bekr`in evinde ise...

Canı sıkılan bir Ebu Bekr!..

Duramıyor evde ve dışarı atıyor kendisini...

Ve ne enteresan raslantı ki, Efendimiz aleyhisselam O`na doğru giderken, Ebu Bekr de tam karşıdan geliyor!..

Birbirlerini görünce ikisinin de yüzü güldü!..

-Sana danışmaya geliyordum Ya Eba Bekr!...

-Ben de sana danışmaya geliyordum ya Muhammed!... Ama önce sen anlat... Zira benim anlatacaklarım hayli uzun...

-Dün akşamüstü Hıra tepesindeki mağarada iken, bir melek görüldü!..

Bana, "İKRA" dedi!...

Sonra dün gece evde iken gene geldi; ve beni, insanları hak yola davet etmeğe memuretti!... Benim ahir zaman peygamberi olduğumu bildirdi...

İnsanları, Kainatın Yaradıcısı olan ALLÂH`a imana davetle görevli olduğumu tebliğ etti!..

27 **Ben de sana geliyordum, danışmak için... Kimleri bu hak dine davet edeyim?.. Kime bunları açayım ki?...**

-İzin ver ilk davet ettiğin kişi ben olayım?..

Rasûlü Ekrem bu sözlere çok sevinmişti... Hemen Kelime-i Tevhidi öğretti Ebu Bekr`e..

-"LÂ İLAHE İLLALLÂH! "

-"TANRI YOKTUR, YALNIZCA ALLÂH VARDIR!"

Bu sohbet ile ilgili olarak çok sonraları şöyle bir açıklama yapmıştı:

-Hak Dine girmeleri için kendilerine davette bulunduğum insanların hepsi ilk anda tereddüt ettiler, zorluk çıkarttılar; sadece Ebu Bekr müstesna!..

Kendisine Allâh`a imanı teklif ettiğim zaman, bir an dahi tereddüt göstermeden İslâm`ı kabul etti!.."

Keza bu husus Allâh tarafından Kur`an-ı Kerimde şöyle açıklanmıştır:

-"SİDK'İ GETİREN VE ONU TASDİK EDEN... İŞTE BUNLAR, KORUNANLARIN TA KENDİLERİDİR!"

Hazreti Ebu Bekr müslüman olduktan sonra bir süre topluma bunu açıklamayı mahzurlu gördü... Ancak elaltından yakın dostlarına sevdiklerine bu gerçeği anlatıyor ve onları da bu Dine davet ediyordu..

Ne var ki toplumun kendilerine karşı bir savaş açmalarını da önlemek zorundaydı ve bu yüzden de son derece dikkatli davranması gerekiyordu.

İşte bu sebeptendir ki ancak çok iyi tanıdığı ve güvendiği kişilerelâmi, güzelliklerini, hoşgörüsünü açıklamaya çalışıyor; tanrılara ve putlara tapınmanın ne kadar boş bir şey olduğunu idrak ettirmeye çalışıyordu...

4

HZ. OSMAN'IN MÜSLÜMAN OLUŞU

Nihayet bir gün, kendisinin müslüman olduğunu, arkadaşlarından Hazreti Osman'a açıkladı; ve ona da müslüman olmasını teklif etti.

30

Hazreti Osman'ın da gönlü "**ALLÂH**" kavramına yatkındı!.

Hz. Ebu Bekr, onu alarak Resuli Ekreme getirdi; ve O'na durumu izah etti.

Rasûlü Ekrem de ona İslâm'ın Tek'lik anlayışını açıkladıktan sonra; kelime-i şahadetini getirterek, müslüman yaptı...

Böylece Hz. **Ebu Bekr**, ilk olarak, daha sonra halife olacak olan Hz. **Osman**'ı müslümanlığa kazandırmış oldu...

Hz. **Osman**'ın müslüman olmasından sonra, Hz. **Talha**, Hz. **Abdurahman**, Hz. **Zubeyr**, Hz. **Sa'd** ve Hz. **Said** meseleyi Hz. Ebu Bekr'den sordular...

Bunun üzerine Hz. Ebu Bekr, onlara da durumu izah ederek müslüman olmalarını teklif etti... Onlar da teklifi biraz düşündükten sonra kabul ettiler.

Hz. Ebu Bekr; Hz. **Talha**, Hz. **Abdurahman**, Hz. **Zubeyr** -ki daha sonra Hz. Ebu Bekr`in kızı **Esma** ile evlenmiştir-, Hz. **Sa`d** ve Hz. **Said`i** (Allâh cümlesinden razı olsun) alarak Rasûlü Ekrem`in yanına getirdi ve onların da Müslüman olmak istediklerini söyledi.

Rasûlü Ekrem onlara da Kelime-i Şahadet getirtip, İslâmın şartlarını bildirerek, İslâm dairesine kattı.

Böylece Hazreti Ebu Bekr, Hazreti Osman`dan sonra onların da müslüman olmalarına vesile olmuş oldu...

İslamiyet henüz açıklanmamış olmasına rağmen, müslüman olanların sayısı yirmiyeydi bulmuştu...

31

Bir gün Cenâb-ı Allâh emir buyurdu:

-KABİLEN HALKINI YAKIN HISIMLARINI İKAZ ET!..

İslâmiyetin açıklanması, bir çok insan için büyük bir kurtuluş oldu!.

Bilhassa fakirler, âcizler, köleler, halk arasında eşitlik, yardımseverlik, güzellik emreden bu Din`e çok çok iltihak etmekteydiler...

Ancak bu demek değildi ki, sadece fakirler müslüman oluyorlardı... Hazreti Ebu Bekr, Hazreti Osman, Hazreti Abdurahman, daha birkaç kişi ve bizzat Rasûlü Ekrem, Mekke`nin sayılı zenginlerindendi.

Müslümanlığın günden güne artması, müşrikleri ve bilhassa onların başkanlığını yapmakta olan Ümeyye`yi; Rasûlü Ekrem`in amcalarından Ebu Leheb ve Ebu Cehil`i çok kızdırmaktaydı... Âciz müslümanlara etmedikleri eziyet kalmıyordu!.

Müslüman olan âciz kişileri ve kölelerini muazzam işkencelerle Islâmiyetten ayırıp, tekrar putlara tapındırmak için ellerinden geleni yapmaktaydılar.

Ateşte kızdırdıları demirlerle vücutlarını dağlıyorlar, suda boğuyorlar, iki kollarından iki taraftaki atlara bağlayıp atları zıt istikametlerde koşturmak suretiyle paramparça ediyorlar; velhasılı kelam Islâmiyeti terkettirmek için akla hayale gelmez işkence usulleri bulup, onları tatbik ediyorlardı!.

* * *

5

HZ. BİLÂL'İN MÜSLÜMAN OLUŞU, HZ.EBÛ BEKR'İN ONU ESARETTEN KURTARIŞI

34

İslâmiyeti ilk kabul edenlerden birisi de **Bilal Habeşi** (Allâh ondan da razı olsun) idi.

Müşriklerin azgınlarından olan Ümeyye'nin kölelerindendi... Ne varki Hazreti Bilal'in müslüman oluşu Ümeyye'yi büsbütün kızdırmıştı. Zira O, köleleri müslüman olan diğer müşrikleri, onlar aleyhine kışkırtmaktaydı!..

Bir gün:

-Kölem Habeşi, senin yerin kum deryasıdır!

Diyerek, **Hazreti Bilal**'i kolundan tuttuğu gibi çöle götürdü.

Güneş tepeye gelmek üzereydi... Günün en sıcak saatlerinden birisi...

Hararet çölde yetmiş derece civarında... Kumlar kor parçaları gibi!.. Alevden diller gibi, insanın yüzünü vücudunu yalamakta olan, sıcak sıcak esen hava!..

Ümeyye, Hazreti Bilal`i kumların üstüne yatırdı...

Sonra az ilerdeki, güneş altında sıcaktan çatlamış olan büyük bir kaya parçasını, güç bela taşıyarak Hazreti Bilal`in yanına getirdi ve onun göğsü üzerine koydu!..

Taşı, bir iki dakika taşımakla eli yanmış olan Ümeyye, ellerine üflerken homurdandı:

-Habeşi, bu taş göğsünden düşmedikçe ve yahuttalslâmiyeti terkedip, putlara tapmadıkça, bu halde yan, kavrul!...

Bilâl`i Habeşi hazretlerinin acıyla buruşan yüzü bakılamayacak bir hal almıştı...

35 Dudaklarından şu kelimeler döküldü:

-LÂ İLAHE İLLALLÂH MUHAMMEDÛN RASÛLULLAH!

Bu durumu gören birkaç müslüman hemen koşarak; bir çok köleyi bu gibi hallerden, satın almak suretiyle kurtaran Hazreti Ebu Bekr`e haber vermiş olacaktı...

Ki Ebu Bekr Hazretleri koşar adımlarla geldi.

Azap içinde kıvranan Hazreti Bilal`e bir göz attıktan sonra, zevkle O`nu seyretmekte olan Ümeyye`ye döndü:

-Allâh`tan kork!... Bu köleye böyle ezâ cefâ verip işkence etmekten ne zevk duyuyorsun?

-Bu benim kulum, kölemdir!...Ne istersem onu yaparım!...

Hazreti Ebu Bekr, Ümeyye`nin kalbini merhamete getirmek için:

-Ya Ümeyye!.. Bir köleye Allâh`ını, Peygamberini tanımış olduğu için böyle işkence etmek, azap çektirmek reva mıdır?...

-Onun bu şekilde azaba düçar olmasına sebep sensin Ya Ebu Bekr!... Onu putlara tapmaktan vaz geçiren, müslüman yapan sensin!...

Eğer istiyorsan satın al.. O zaman için rahat eder belki...

Birçok kölleleri, bunun gibi nice işkence ve eziyetlerden kurtarmak için, önce onları satın alıp sonra da azad eden Hazreti Ebu Bekr, hiç bu fırsatı kaçırmı!?.

Hemen atıldı:

-Kölen Bilal Habeşi`yi satın alıyorum!.. Al parasını!...

Altınları uzatırken ilave etti:

-Sana parasıyla beraber, bir de beyaz müşrik köle veriyorum!...

Adeta yeniden dünyaya gelmiş gibi oldu Hazreti Bilal, göğsünden alev parçası misali koca kaya parçası kaldırılınca...

-Allâhu Ekber!...

Kelimesi çıktı ağzından yaşlı gözlerle...

Az sonra ikinci müjde de yetişti, Hazreti Ebu Bekr`in ağzından ona:

-Biraz önce benim kölem olmuştun; şimdi de seni azad ediyorum Allâh için!...

Cenabı Allâh, Hazreti Ebu Bekr`in bu hareketinden razı olmuştu.

Rasûlü Ekrem`e nazil olan Ayeti Kerimelerde şöyle buyurmaktaydı:

"... ÇOK KORUNAN, MÂLİNİ TEMİZLEMELİK İÇİN VEREN, CEHENNEMDEN UZAKLAŞTIKÇA UZAKLAŞMAKTADIR!. HİÇ

**KİMSEDEN BİR ŞEY DE BEKLEMEZ... SADECE O ÇOK YÜCE
RABBİNİN RIZASI İÇİN YAPAR..**

İLERDE O DA HOŞNUT EDİLECEKTİR!.."

İşte Hazreti Ebu Bekr`in kurtardığı kölelerden bir kaç isim:

Füheyre oğlu Amir, Lübeyne, Zinnure, Nehdiye, Ümmü Abisi...
Allâh cümlesinden razı olsun..

* * *

6

MİRÂC VE HZ. EBÛ BEKR

Şimdi, Hicretten bir sene evvelindeyiz...

38

Rasûlü Ekrem`in hanımı Hazreti **Hatice**, amcası **Ebu Talib** bu geçen müddet zarfında vefat ettiler...

Sonra Hazreti **Ömer`de** İslâmiyeti kabul edip müslümanların sınıfına geçti...

Ve daha bir çok insan, Müslüman oldu bu geçen müddet zarfında..

Bakın, bu ayda ne oldu!..

Aylardan Recep, yirmialtıncı günü yirmiyedinci güne bağlayan gece...

Rasûlü Ekrem, evinde oturmakta iken, Cibrîl geldi!...

O`nu aldı, önce Kudüs`e Mescid`i Aksa`ya götürdü; sonra da Mescidi Aksa`dan alarak göklere çıkarttı!.

Sabaha yakın bir zamanda da eve geri getirdi!.

Halbuki o zamanki vasıtalarla, Mekke`den Kudüs`e, Mescidi Aksa`ya gitmek bir aylık bir zaman isterdi..

Ertesi gün, yani Recebin yirmiyedinci günü; Rasûlü Ekrem Ka`be`nin yanına çıkarak bu "İsra" hadisesini müşriklere anlatmaya başladı...

Müşriklerin aklı ermedi, bu işe!...

Kudüs`e, Mescidi Aksa`ya dair bir çok sualler sordular, hepsine de doğru cevap verdi Rasûlü Ekrem... Oysa bundan evvel hiç gitmemişti oraya...

İşte bu muazzam hadise karşısında akılları duran müşrikler, şaşkınlık, hayret, anlamamazlık ve inkar içinde deliler gibi, Reulü Ekrem`in en yakın arkadaşı olan Hazreti Ebu Bekr`in yanına koşmaya başladılar...

39

Henüz Hazreti Ebu Bekr, Rasûlü Ekrem`le görüşmemişti ve dolayısıyla da, bu muazzam hadiseden haberi yoktu...

Müşrikler nefes nefese Ebu Bekr`in yanına yaklaştılar...

Ebu Bekr, onların bu halinden önemli bir şey olduğunu sezmişti.

Müşrikler alelacele bütün hadiseyi anlattıktan sonra:

-Senin kanaatin nedir, Ya Eba Bekr Nedir bu işler?... Muhammed-ül Emin doğru mu söylüyor?..

Hazreti Ebu Bekr, tereddüt etmeden cevap verdi onlara:

-Resulullah`ın doğruları söylediğine kesin inanıyorum! Bu konuda en ufak bir şüphem yoktur!.. Bu kanaatimi size de bildirmekle memnuniyet duyarım... O`nun anlattıklarının doğruluğu hakkında zerre kadar şüphe etmem...

Müşrikler bu cevap karşısında apışıp kaldılar!...

Onlar zanneditörlerdi ki, Ebu Bekr Hazretleri bu hadiseye inanmayacak da Islâmiyeti terk edecek...

Bunda da aldanmışlardı!... Bu şaşkınlık içersinde sordular:

- Demek sen, Muahammed-ül Emin`in bir gecede Mescid-i Aksa`ya gidip, aynı gece geri gelmesine inanıyorsun ha?...

-Elbette inanıyorum... Değil bu, bundan daha ziyade uzaklarına, meleklerin gökten getirdikleri heberlere bile inanıyorum...

Bu durumu Rasûlü Ekrem`e anlattıkları zaman, Ebu Bekr Hazretlerine "**SIDDÎK**" yani; "**gerçeği, tam, mutlak ve kesin bir imanla tasdik eden**" unvanı verildi...

Öyle ise, bundan sonra biz de bu en kıymetli unvanı ile bahsedelim...

7

UMUMÎ HİCRET VE EBÛ BEKR'İN NİYETİ

Son zamanlarda Kureyşli müşriklerin iyice azması üzerine, bir kısım müslümanlar Habeşistan`a hicret etmişlerdi...

42

Bunların Habeşistan`a göç etmesinden bir müddet sonra Rasûlü Ekrem, müslümanlara:

-Ey müslümanlar! Sizin hicret edeceğiniz şehrin, iki kara taşlık arasında hurmalıkları olan bir yer olduğu bana gösterildi...

Buyurarak, onları bu göçe teşvik etti...

Bundan az bir zaman önce, Ebu Bekr es Sıddîk`da hicrete niyet etmiş ve Rasûlü Ekrem de O`na izin vermişti.

Bu, Habeşistan`a göç müsaadesinin çıktığı zamana rastlar...

Hazreti Sıddîk, Mekke`nin deniz sahilini takiben beş günlük mesafedeki Berkülgımad`a gelmişti.

Devesi üstünde, kalbi Allâh`ta gitmekteyken, karşısına İbnüddağine çıkmaz mı!...

İbnüddağine o zamanlar daha müslüman olmamıştı... Müslümanlığı kabul edişi çok daha sonralarıdır!.. Hatta

Huneyn savaşında bulunmuş ve müşriklerden bazılarını da öldürmüştü.

İbnüddağine, Kare kabilesinin de ulularından olması sebebiyle, hatırı sayılı bir kişidir...

Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk'ı görenibnüddağine, hayretle sordu:

-Nereye gidiyorsun, Ya Eba Bekr?..

-Beni kavmimin ezası çıkarttı.. Şöyle tenhaca bir yere gidip, orada Rabbime ibadet etmek istiyorum.

İbnüddağine, daha fazla hayret etti bu cevap karşısında:

43

-Ya Eba Bekr!. Senin gibi bir zat ne yurdundan çıkar, ne de başkaları tarafından çıkartılır!.. Bir hakikattir ki, sen herkeste bulunmayan malları ihsan edersin, akrabanı ziyaret edersin; reşid olmayan akrabai taallukatının yükünü çekersin; misafiri ağırlarsın; hayır işlere yardım edersin!.. Şimdi ben senin için hamiyim... Haydi Mekke`ye dön de, kendi memleketinde Rabbine ibadet et..

Ebu Bekr es Sıddîk Hazretlerinin gönlü yattı...

Gerisin geriye Mekke`ye geldi... Kezaibnüddağine de O`nu yalnız bırakmadı... O da Hazreti Sıddîk ile beraber Mekke`ye geldi.

* * *

8

İBNÜDDAĞİNE'NİN HZ. EBÛ BEKR'İ KUREYŞ'TEN HİMAYESİ

44

O gece İbnüddağİne, Kureyş`in bütün ileri gelenlerini dolaştı...

-Ey Kureyş!.. Ebu Bekr gibi muhterem bir zat, hiç şüphesiz ki, ne darılıp memleketinden çıkar, ne de çıkarılmağa zorlanılır..

Ey Kureyş!.. Siz şu yüce faziletlere haiz olan O büyük insanı, memleketinden mi çıkarmak istersiniz?..

O, aile yükü çeker; O kimsede bulunmayan en değerli malı ihsan eder; O, akrabayı ziyaret eder, onlara yardım eder; O misafiri ağırlar; O, hayır işlere yardım eder!.. Muhakkak ki O, bundan sonra benim emanım, benim himayem altındadır...

İbnüddağİne önemli bir insan olduğu için, Kureyş O`nun bu teklifini reddedemedi, yalnız:

-Ebu Bekr`e söyle!. O, bir şeye karışmasın; Rabbine evinde ibadet etsin; evinde namaz kılsın evinde ne dilerse onu okusun... Fakat okuduğu ile bize eziyet vermesin; dışarıda

ahalinin yanında okumasın! Çünkü biz, kadınlarımızı, çocuklarımızı müslüman yapacağından korkarız.

İbnüddağine, ertesi günü Kureyş'in bu sözlerini Ebu Bekr es Sıddîk Hazretlerine nakletti.

Hazreti Sıddîk da bu şartlara göre; evinde Rabbine ibadet etmek, namazını aşikare kılmamak, evin dışında Kur'an okumamak üzere memleketinde ikamet etti...

Ancak ne var ki Ebu Bekr es Sıddîk Hazretlerinin içi rahat değildi bu şekilde gizli ibadet etmekten...içi içini yiyordu...

Nihayet bir gün kararını verdi ve evinin önüne bir mescid inşa ettirdi... Artık burada namaz kılıyor, burada Kur'an okuyor, burada ibadet ediyordu...

Sıddîk'ın bu mescidde ibadet etmesi, müşriklerin, kadın ve çocuklarının dikkatini çekmişti... O ibadet ederken, kadınlar ve çocuklar O'nun etrafında toplanıyor, hayret ve merakla O'nu seyrediyorlardı...

Bu arada zaman zaman içeri girmelerine rağmen görememekten dolayı itişip kakışmalar oluyor; birbirlerini Ebu Bekr es Sıddîk Hazretlerinin üzerine düşürüyorlardı...

Bütün bunlara hiç ses çıkarmazdı O!. Esasen pek ince yürekli olan Hazreti Sıddîk, ne zaman Kur'anı Kerim okusa, kendine hakim olmayıp ağlamağa başlar, gözlerinden yaşlar sicim gibi akardı!..

Ebu Bekr es Sıddîk Hazretlerinin bu hali, Kureyş'in ileri gelenlerinin kulağına gidip, onlar da bu hali görünce çok korktular...

Acele İbnüddağine`ye haber göndertip, yanlarına çağdırtılar...

İbnüddağine Mekke`ye gelince, hemen O'nunla buluştular:

-Ya ibnüddağine!. Biz, Ebu Bekr hakkında, evinde Rabbine ibadet etmesi şartıyla, himayene almana, muhafaza etmene razı olmuştuk...

Ebu Bekr ise bu haddi aşarak, evinin önüne mescid yapmış; içinde aleni olarak namaz kılmaya, Kur`an okumaya başlamıştır.

Gerçekten biz, kadınlarımızın ve çocuklarımızın O`na inanacağından korkuyoruz!..

Artık Ebu Bekr`i bu durumdan men et!..

Eğer Ebu Bekr Rabbine evinde ibadet etmekle iktifâ ederse, etsin... Yok eğer bundan kaçınırsa, namaz ve okumalarını açıkta yapmak isterse; O`ndan himayeni sana iade etmesini iste!..

Emin ol, biz, sana verdiğimiz sözden caymayı iyi görmedik... Ama, Ebu Bekr`in açıktan açığa ibadet etmesine de razı olacağımıza dair, hiç bir söz vermedik sana!..

* * *

İBNÜDDAĞİNE'NİN HİMAYEDEN VAZGEÇİŞİ

İbnüddağine bu durumu işitince doğruca Hazreti Sıddîk`a geldi...

-Ya Ebu Bekr!. Nasıl bir anlaşma ile, seni himayeme almış olduğumu bilirsin!..

Şimdi sen, ya o hususlara riayet et yahut da, benim sana vermiş olduğum ahd-ı emanımı geriye ver!.

Emin ol ki ben, bir kimseye vermiş olduğum ahd-ı emanımı, iptal etmiş olduğumu Arap milletinin duymasını istemem!...

Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, tam manasıyla işini sağlama bağlamış insanların gönül rahatlığı içinde cevap verdi,ibnüddağine`ye:

-Ya İbnüd dağine!. Ben, artık, bana vermiş olduğun himayeni sana iade edip; Aziz ve Celil olan Allâh`ın himayesine iltica ediyorum... O`na sığınıyorum...

Bundan epeyce bir müddet geçtikten sonra, yukarıda gördüğümüz gibi, Rasûlü Ekrem müslümanların Medine`ye göç etmesine müsaade etti ve hatta teşvik etti..

İşte bu günlerden birinde, Hazreti Sıddîk da Medine`ye hicret etmeyi düşündü... Aşağı yukarı bütün müslümanlar Medine`ye göç etmişti..

Hatta Hazreti **Ömer** geçen gün, müşriklerden gizlice, Medine`ye göç eden bütün müslümanların hilafına, silahlarını takınmış. Ka`be`yi tavaf etmiş, sonra da atına binerek şöyle hitap etmişti Kureyş`in ileri gelenlerine; gitmezden evvel:

-İşte, nihayet ben de Medine`ye göç ediyorum... Anasını ağlatmak, karısını dul, çocuklarını öksüz bırakmak isteyen varsa, arkandan gelsin!..

49

İşte, bu günlerden birinde fikrini Rasûlü Ekrem`e açıp, bu husustaki düşüncesini öğrenmek istedi Ebu Bekr es Sıddîk Hazretleri:

-Bu hususta ne buyurursun Ya Resulullah?..

-Sabret biraz daha!.. Hicret için, Cenabı Allâh`ın bana da müsaade edeceğini zannediyorum...

Hazreti Sıddîk, çok sevindi bunu işitince:

-Ya Resulullah, anam babam sana kurban olsun!. öyle bir müsaadeyi umar mısın?

-Evet, umarım..

Rasûlü Ekrem`in bu cevabından sonra, Hazreti Sıddîk, O günü beklemek üzere, hemen hicret etme fikrinden vaz geçti ve beklemeye koyuldu.

Dört ay süren bu bekleme müddeti zarfında, Hazreti Sıddîk, hicret için hususi olarak sekizyüzer dirheme aldığı iki hecin devesini, dışarı salmadan, ağaç yapraklariyle besledi ve O mutlu günü bekledi durdu...

* * *

10

BEKLENEN GÜN

Nihayet bir gün!..

52

Öğlenin en sıcak saati... Güneş cayır cayır ortalığı yakmakta...

Bu saatte umumiyetle bütün şehir halkı evlerinin en serin köşesine çekilip, uyurlar, ve yahut da miskin miskin sohbet ederler...

Başını kalın bir örtü ile sarmış birisi, kızgın kumlar üzerinde, sakın ve sessiz adımlarla, Ebu Bekr es Sıddîk`ın evine gelmekte...

O esnada, Hazreti Sıddîk`ın ev halkından birisi, bu gelen kişiyi tanıyarak bağırdı:

-Bakın!.. Resulullah, hiç de beklenmedik bir saatte, başını sargı ile sarmış; buraya geliyor!..

Bunu işiten Ebu Bekr es Sıddîk, telaşla ayağa kalktı:

-Babam, anam O`na kurban olsun!. VAllâhi mühim bir hadise olmadıkça bu saatlerde gelmek hiç âdeti değildi!.

Rasûlü Ekrem, umumiyetle sabah ve akşam saatlerinde, onların evlerine uğrar, hal hatır sorar ve biraz oturduktan sonra giderdi... Bu saatler hiç mutadı olmayan bir vakitti.

Hazreti Sıddîk'ın da telâşı bundan ileri geliyordu zaten... Muhakkak ki önemli bir mesele var...

Rasûlü Ekrem geldi; izin istedi; buyurun denildi; içeri girerken Hazreti Sıddîk`a bakarak:

-Yanında kim varsa dışarı çıkar!.. buyurdu.

Ebu Bekr es Sıddîk, odada bulunan hanımı Ümmü Rumani, kızı Esmâ ve kızı ve Rasûlü Ekrem`in nikahlısı Hazreti Ayşe`yi katederek:

-Ya Resulullah!.. Onlar senin ehlin ve mahremindir...

Dedi. O vakit Rasûlü Ekrem meseleyi açıkladı:

-Ya Eba Bekr!. Cenabı Allâh bana, Mekke`den çıkıp Medine`ye hicret etmem için izin verdi.

-Ya Resulullah, babam sana kurban olsun!... Beraberinizde ben de bulunacak mıyım?...

- Evet... Sen de benimle beraber geleceksin Ya Eba Bekr!...

-Anam babam sana kurban olsun Ya ResulAllâh! Şu iki binit devesinden birini seç de al öyle ise...

-Ancak bedeli ile alabilirim Ya Eba Bekr!...

Hazreti Sıddîk, bunun üzerine Rasûlü Ekrem`den dörtyüz dirhem aldı devenin bedeli için...

Geriye kalan müddet içinde, Ümmü Rumani, Ayşe ve Esmâ onların sefer levazımlarını hazırladılar aceleyle... Bir dağarcığın içine biraz et ile bir miktar ekmek koydular...

Sonra Esmâ, belindeki kuşağı ikiye yırtarak, bir kısmıyla dağarcığı, diğer kısmıyla da su tulumunu bağladı. Buyüzden, Esmâ'nın ismi "**iki kuşaklı Esmâ**" kaldı...

Bundan sonra, Hazreti Sıddîk, Führeyre oğlu Amir`i çağirttı:

-Ya Amir!.. Sana şuradaki bir kaç koyunu teslim ediyorum... Biz bir kaç gece Sevr dağındaki ufak mağarada kalacağız. Sen bu koyunları al ve gündüzleri otlat; geceleri ise sütlerini sağır bize getirirsin...

-Baş üstüne Ya Seydi...

Amir gittikten sonra, bu defa da deveci Ükaryakıt oğlu Abdullah geldi.

54

-Ya Abdullah!. Sen kılavuzlukka mahir mahir bir insansın... Sana şu bahçede duran iki deveyi teslim ediyorum! Bunları al ve deniz kenarına götürerek izlerini kaybet... Üç gece sonra da, onları alarak Sevr dağının eteğine gel ve bizi bul...

-Emredersin Ya Efendi!.

Diyerek, Mekke`nin en usta kılavuzlarından birisi olan Abdullah gitti...

Aşağı yukarı bütün hazırlıklar tamamlanmıştı... Son olarak oğlu Abdullah`a şunları söyledi Hazreti Ebu Bekr es- Sıddîk:

-Oğlum Abdullah!.. Gündüzleri şehirde dolaşarak haber topla; sonra geceleri de, kimseye görünmeksizin bize yeni haberleri getir...

11

...VE HAREKET

Artık akşam olmuş, güneş çeklip gitmiş,ortalık kararmıştı...
Sokaklarda kimsecikler kalmamıştı..

56

Rasûlü Ekrem:

-Haydi, Ya Eba Bekr!..

Buyurdu.

Oturdukları yerden kalktılar...

Hazreti Sıddîk dağarcığı eline aldı ve beraberce arka odaya geçtiler.

Bu oda çöle bakmaktaydı...

Önce Rasûlü Ekrem, arkasından da Hazreti Sıddîk yavaşça pencereden dışarı atladılar.istikamet, Sevr dağında`ki Athal isimli ufak mağaracık...

Bir kaç günlük olan Ay, az evvel batmış, önlerini aydınlatma vazifesi, sadece yıldızlara kalmıştı... Fakat onlarda pek tesirli olamıyorlar ki...

İki dost, ancak birbirlerini seçebiliyorlar karanlıkta... Sessiz fakat süratli adımlarla yürümektedirler Sevr dağına doğru...

Bir müddet böylece yürüdüler, yürüdüler, yürüdüler...

Aşağı yukarı bir saat olmuştu yola çıkılı..

Demek takriben bir saatlik yolları daha var...

Hazreti Sıddîk, şöyle bir arkasına baktı:

-Ya Resulullah, Mekke`liler hiç tahmin etmezler, bizim şimdi Medine`nin aksi istikamette olduğumuzu. Mutlaka, onlar bizi Medine menzili olan kuzeyde`ki yolda ararlar şimdi...

Yol bir türlü bitmek bilmiyor...

57

İkinci bir saat de dolmak üzere artık... Ama onlar da Sevr dağının eteklerine ulaştılar ve yavaş yavaş tırmanmaya başladılar...

Bu tip ufak mağaralara "gar" diyorlar... Hele ağzı öyle de dar ki...

Önce Hazreti Sıddîk, sonra da Rasûlü Ekrem güçlükle girdiler içeri... Yarın günlerden Cuma olacaktı...

Bütün geceyi Rasûlü Ekrem`in evi etrafında nöbet beklemekle geçirip, O`nun dışarı çıkacağı anı bekleyen müşrikler, O`nu öldürmek için gittikçe sabırsızlanıyorlardı...

Nihayet gün doğduktan sonra Rasûlü Ekrem`in kapısı açılmış ve hepsinde heyecan son raddesine yükselmişti... Fakat dışarı çıkanın, Rasûlü Ekrem yerine amcası oğlu Âli olduğunu görünce, dehşetten dona kaldılar...

Zira içeri girdiğini gözleri ile gördükleri halde, ve bütün gece evin dört bir etrafında nöbet bekledikleri halde, Rasûlü Ekrem ortadan kaybolmuştu.

Bütün putperestler deli gibi etrafı aramaya başladılar...

Bir zaman sonra, Hazreti Bilal`in eski efendisi Ümeyye`nin başkanlığı altında,bir grup teşkil eden üç dört Kureyşli ile onların kılavuzu, çöle açılan, iki kişinin ayak izlerini buldular ve Sevr dağına gelmekte olan bu izleri takiben yola koyuldular...

Şüphesiz ki, Cenâb-ı Allâh, kendi yolunda yürüyen, kendi rızası için çalışan kullarının yardımcısıdır...

İşte bunun ispatlarından birisi daha...

Takipçilerin Mekke`den ayrıldıkları anda, büyük bir mucize baş göstermeğe başladı...

* * *

12

GAR'DA

Gar`ın (mağara) ağzının hemen yanındaki bir taşın içinden bir dal peydah olmaya başladı... Bu dal, bu dal garın ağzını örtecek şekilde gittikçe büyüdü... Derken o daldan birkaç dal daha türedi ve onlardan da yapraklar büyümeye başladı...

Kısa bir zaman içinde mağaracığın ağzı öylesine örtüldü ki, dışarıdan bakan hiç bir insan gözü, o günün gecesinde iki kişinin orada saklanmış olacağını anlayamazdı...

Bu kadarla da kalmadı!.. Şimdi bu yaprakların arasına gelecek bir de misafir var..işte o da döne döne geliyor... Sema`da süzülmekte olan süt beyaz dişi güvercin, kanatlarını hafifçe toplayarak, yaprakların arasına akıverdi...

Yerini beğendi ki galiba, tekrar uçtu ve ağzında bir çöp parçasıyla yuvaya geri geldi. Yuva yapacak!...

Hah! Erkeği de geliyor işte... Beraberce kısa zamanda yapıverirler yuvayı...

Nitekim oldu bitti yuvaları!...

Fakat!.. Evet, dişi güvercin yumurtladı! Bir... Bir daha... Kimi beyaz, kimi de benekli yumurtaların...

Ve iş bu kadarla dahi bitmedi!.

Gelmesi icabeden bir misafir daha var...

Tamam o da göründü!. Kayaların arasından olanca hızıyla fırlayıp, yangına su götürürcesine,yapraklara yöneldi... O uzun bacaklarıyla bir anda, mağaranın ağzının ortasına ulaşıverdi örümcek!... Yerini beğenmiş olacak ki, bir sağa bir sola, bir aşağıya bir yukarıya gidip gelip ağını kuruyor...

Hayret, kelimesi hiç bir şey ifade etmez bu durumda... Nasılda kuruverdi bu kadar geniş bir yere ağını bu kadar zaman zarfında!..işini bitirmiş insanların gönül rahatlığı içindeki hali gibi, yavaş yavaş yuvanın köşesinde bulunan yaprağın altına yürüdü.

Artık her şey hazır!..

Değil iki üç Kureyşli müşrik, Kureyş ordusu gelse, gene anlayamaz Rasûlü Ekrem ile Hazreti Sıddîk`ın bu mağaranın içinde gizlenmiş olduğunu...

* * *

13

KUREYŞLİLER YETİŞİYOR

Kureyşliler de geliyorlar işte...

62

Güneş altında bu kadar yol yürümek, bitap düşürmüş onları... Başta yürüyen kılavuzları... yol gösteriyor onlara izleri takip ederek...işte dağa tırmanmaya başladılar... Nefes nefese hepsi... Eveet, izler mağaranın önünde bitti...

Zenci kılavuz, bir izlerin sonuna baktı, sonra başını kaldırıp bir de semaya baktı:

-Kalıbımı basarım ki aradıklarınız başka yere gitmemiştir! Ya buradan geçmediler, ve yahut da buradan göğe çıktılar!..

Başına hareli bir örtü sarmış bulunan Kureyşli kâfir atıldı:

-Bence onlar, bu mağaranın içine gizlenmiş olmalılar!..

Eyvah!. Mağaranın içinde ve onların tam altında bulunan Sıddîkî Ekber`in yüreği de, tıpkı bizim ki gibi neredeyse ağzına gelecekti bu sözle. Hafifçe başını uzatıp, şöyle bir baktıktan sonra, Rasûlü Ekrem`in kulağına fısıldadı:

-Ya Resulullah! Bunlardan birinin gözü kazara aşağıya kaysa, mutlaka bizi görür...

-Sus, Ya Eba Bekr! İki arkadaş ki, onların üçüncüsü Allâh ola, mahzun olunup endişe edilir mi hiç?

Hazreti Ebu Bekr es Siddîk`in gönlüne bir ferahlık, bir sekiyinet çöküverdi aniden!

Cenabı Allâh`ın bir ihsanı bu!.. Kur`anı Kerîm`de de anlatır Cenabı Allâh bu hali zaten:

"ALLÂH O`NA YARDIM ETTİ. O ZAMANDA Kİ KÂFİRLER O`NU ÇIKARMIŞLARDI MEMLEKETİNDEN. O, İKİNİN BİRİSİYDİ. İKİSİ MAĞARADA BULUNDUKLARI SIRA, O VAKİT Kİ REFİKİNE;

" MAHZUN OLMA, ŞÜPHE SİZ Kİ ALLÂH BİZİMLE BERABERDİR"

63

DEDİ... O ZAMAN ALLÂH ONUN ÜZERİNE SEKİYNETİ İNDİRDİ.. ONLARI GÖRMEDİĞİNİZ ORDULARLA TEYİD ETTİ, VE KÂFİRLERİN SÖZÜNÜ AYAK ALTI ETTİ..."

Başında hareli örtü bulunan Kureyşli kâfirin sözlerini ayakaltı etti diğerleri...

Ümeyye, alaylı alaylı güldü ona:

-Hubal sana akıl versin!.. Muhammed, daha dünyaya gelmeden önce bu örümcek yuvasını yapmış buraya... Şu güvercinler, günlerce önce yerleşip yumurtlamışlar... Hiç içeriye bir kul oğlu girmiş olsa, bu dallar, yapraklar böyle mi durur?

-Her halde biz yanlış geldik!..

Dedi içlerinden kırmızı yüzlü olanı...

Sonra yavaş yavaş aşağı inerek şehire doğru yollandılar...

Onlar gözden kaybolurken ufukta, kızıl tepsi halindeki güneş de kum denizine batıp kayboldu ötelerin ötesinde...

Bir süre sonra, Ebu Bekr es Sıddîk Hazretleri'nin azadlı kölesi Amir, gündüzün civarda otlatmış olduğu koyunlardan sağdığı, ve onu bir kab içine koyduktan sonra da, ayrıca güneşte kor haline gelen bir taş parçası içine koymak suretiyle ısıttığı sütü elinde olduğu halde çıka geldi... Sütü onlara verdi... Ve tekrar uzaklaştı gitti ertesi gece gelmek üzere...

Rasûlü Ekrem ile Sıddîk-ı Ekber, dağarcıklarını açarak azıklarını çıkarttılar ve bir miktarını sütü katık ederek yediler...

Hava iyice karardıktan sonra, Sıddîk-ı Ekber'in oğlu Abdullah, oraya gelerek, bütün gün zarfında şehirde işitmiş olduklarını, onlara anlattı...

Bir zaman sonra kalkarak o da yoluna koyuldu.

64

İki refik, iki dost, iki arkadaş, o geceyi, ertesi günü, ertesi geceyi ve daha ertesi günü o mağaracıkta baş başa geçirdiler...

Bu birlikte geçirilen dakikalar, Hazreti Ebu Bekr için, bütün dünya ve içindekilerden daha kıymetliydi...

Kalbden kalbe açılmış olan yolda, kainatın bütün hızlarından üstün bir hızla, bir şeyler akmaktaydı!...

Batın konuştu... Konuştu... Konuştu!...

Nihayet üçüncü, yani pazar günü akşamı hava karardıktan sonra, kılavuz Abdullah ve yedeğindeki iki deve, Sevr dağıının önüne geldi.

Onları da Hazreti Sıddîk'ın oğlu Abdullah ile kızı Esmâ takibetti.. Abdullah, Mekke'de işitmiş olduğu yeni haberleri, Esmâ da uzun yolculuk için gerekli olan yiyeceği getirdi.

Rasûlü Ekrem ile Hazreti Sıddîk, Abdullah`ın anlattıklarını dinlerken; diğer yanda da, Esmâ, üç gün evvel sardığı kuşağı ile yeni getirmiş olduğu yiyecek paketini sarıyordu.

O esnada bir gürültü oldu!

Bir heyecan sarıverdi hepsini!...

Neyse, korkulacak bir şey yoktu! Gelen Amir`di...

Taze sütle gelmişti.. O`nu görünce rahatladılar... Artık işleri tamamdı.

Abdullah ile Esmâ, Rasûlü Ekrem ve babalarına "**Allâha ısmarladık**" dedikten sonra, Amir`in getirmiş olduğu koyunları önlerine katarak Mekke`ye yollandılar...

-Allâh`a emanet olun!...

14

YOLCULUK

İslâmiyetin doğuşundan bu yana geçen on üç sene zarfında, kırk bin dirhem civarında olan muazzam servetinden, İslâmiyet için yaptığı harcamalar sonucu, bugün elinde sadece beş bin dirhem civarında bir parası kalan Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, Rasûlü Ekrem`e döndü:

66

-Ne buyurursun Ya ResulAllâh?...

-Bismillahirrahmanirrahim...

Böyle söyleyerek Rasûlü Ekrem ayağa kalktı; develere doğru yürüdü...

Büyük bir yolculuğun bütün güçlükleri ufalmış, ufalmış, eriyip kaybolmuştu bu bir tek kelime karşısında...

Rasûlü Ekrem`in "Kasva" isimli devesine, önce Rasûlü Ekrem, O`nun arkasına da Hazreti Sıddîk bindi... Ebu Bekr es Sıddîkinkine de, kılavuz Abdullah ile Hazreti Sıddîk`ın azatlı kölesi Amir yerleşti..

Develerin sür`atli bir gidişle yola koyuluşu, bir tarihin başlangıç noktasını teşkil ediyordu...

HİCRET`in başlangıcı!...

İstikamet, sahil yolundan Medine...

Acaba bütün tehlike kalktı mı ortadan?...

* * *

15

TAKİP

Kureyş`li müşrikler, Rasûlü Ekrem ile Hazreti Sıddîk`ın Medine`ye ulaşma amacıyla yola çıktıklarını bildikleri için, dört bir civar kabilelere adam çıkardılar...

68

Her kim, Rasûlü Ekrem ile Hazreti Ebubekir es Sıddîk`ı yakalayıp getirirse, ona, her biri için yüzer deveden iki yüz deve mükafat verileceğini ilan ettiler...

Mudlic oğulları, Mekke`nin sahil tarafı civarında yaşayan kabilelerinden birisidir... Her kabile gibi onlara da bir haberci gelmiş, fakat onlar bu haber üzerinde durmamışlardı...

Cu`şum oğlu Suraka, o kabilelerin ferdlerinden birisidir... O gün de diğer günler gibi günlük işlerini bitirmiş, uzandığı yerden yorgunluğunu atmaya çalışıyor..

Ne varki bu gün ona rahat yok galiba!... Şu, kan ter içinde gelen atlı, onun yanına doğrulttu atını...

Kureyş`ten gelen bu atlı... Suraka`nın önünde durdurdu atını:

-Hey Suraka!... Ben, önüm sıra sahile yollanan birkaç yolcu karartısı gördüm.. Öyle sanıyorum ki bunlar Muhammed ile ashabıdır!...

Suraka, derhal intikal etti vaziyeti; o gitmekte olanların Rasûlü Ekrem ile ashabı olduğunu... Fakat bunu Kureyşli'ye söylemek de işine gelmezdi... Zira iki yüz deveyi başkasıyla paylaşmak hiç de akıllıca bir şey olmazdı!.

-Gördüğün karaltılar Muhammed ile ashabı değildir!... Sen Ebu Fadl ile arkadaşlarını görmüş olacaksın... Şimdi onlar bizim gözümüzün önünden geçip gitmişlerdi...

Gelen Kureyşli'nin aldığı bu cevap hiç te hoşuna gitmemiş olacak!

69

Yüzünü buruşturdu... Atına şöyle bir vurdu ve hiç cevap vermeden gerisin geriye dönüp uzaklaştı gitti...

Suraka, bir müddet dalgın gözlerle semayı süzdükten sonra, ağır ağır yerinden kalktı ve evine girdi.

Ne yapmak istediğini arkadaşlarına da sezdirmek istemiyordu anlaşılın..

Bir köşede oturmakta olan cariyesine döndü:

-Atımı al, tepenin arkasına git... Beni orada bekle!. Dikkat et, kimseye görünme sakın!...

Cariye çevik bir hareketle yerinden kalkarak dışarı çıktı... Gene bir vakit içeride oyalandı Suraka...

Sonra, uzun parlak kargısını alarak, evin arka tarafından dışarı çıktı ve tepenin arka tarafına yürüdü...

Kargısının parıltısı kimsenin dikkatini çekmesin diye, yer iyice yakın ve paralel olarak tutmakta...

Nihayet atının yanına geldi, seri bir hareketle üstüne atladı ve cariyesine:

-Haydi sen eve dön... Sakın kimseye de bir şeyden bahsetme!...

Cariye eve yönelirken, o da atının başını sahil tarafına yöneltip yola koyuldu... Sahil boyunca yukarı doğru uzanan arap atı çok sür'atli koşuyordu... Koştu... Koştu... Koştu... Koşmuyor, adeta uçuyordu kızılrenkli Arap atı...

Nihayet uzaklarda onları gördü... Ne de olsa, develer, at gibi gidemiyordu...

Biraz daha gayret verdi atına Suraka...

Rüzgarın getirdiği hafif bir çıtırtı ile başını çeviren, Hazrei Sıddîk, son hızla koşan bir at ile üzerindeki adamın, gitgide kendilerine yaklaşmakta olduğunu gördü..

-Anam babam sana kurban olsun Ya ResulAllâh!.. Bir at hızla yaklaşıyor bize!

Rasûlü Ekrem başını hafifçe doğrulttu:

-Ya Rabbi, düşür şu arkamızdan geleni!...

Kendilerine iyice yaklaşmış olan Suraka'nın atının ayağı aniden yere sürçtü ve kapaklanıverdi... Suraka da kendini tutamayıp, kumların üstüne uzanıverdi!..

Ancak düşmesi ile kalkması bir oldu!... Bir an durdu... Aklına fala bakmak geldi!...

Araplar arasında yaygın bir âdetti, fala bakmak!..

Bir iş yapacakları zaman, yanlarında taşıdıkları ufak deri kılıfı çıkartırlar ve onun içinde bulunan iki oktan birini, görmeksizin rastgele seçerlerdi.

Birinin üstünde "Neâm=Evet" değerinin üzerinde de "La=Hayır" yazılı oklardan hangisi eline gelirse, ona göre o işin olup olmayacağına karar verirler; sonra da o işi yaparlar veya yapmazlardı!... O devrin garip adetlerinden biri idi işte bu da...

Suraka da hemen elini kemerinin altına sokup içinden fal trorbasını çıkardı ve içinden rastgele bir ok seçti...

Şöyle düşünmekteydi:

-Acaba Muhammed'le yanındakine zarar verebilecek miyim?...

Çıkan ok'ta şu yazılı idi:

71 - Lâ=Hayır!...

Hiç te hoşlanmadı bundan Suraka!...

Tekrar atına atladı... Kararsızdı.. Bir an durakladı!. Sonra aniden atına vurdu.

- Yeahhh!...

Kızıl at, öndekileri takibe başlamıştı yeniden... Epeyce uzaklaşmış olmalarına rağmen, ara gittikçe kapanıyor, Suraka yaklaştıkça yaklaşıyor, yaklaşıyordu...

Nihayet öylesine yaklaştı ki, Rasûlü ekrem'in bir şeyler okumakta olduğunu işitmeye başladı... Rasûlü Ekrem'in hiç arkasına bakmamasına karşılık, Hazreti Sıddîk, sık sık başını çevirip ona bakıyordu...

Bir şeyler olmalıydı...

Oldu da! Aniden bir mucize oldu!..

Suraka'nın atının ön iki ayağı, kumların içine batmaya başladı!...

Git gide artmaktaydı bu batış!...Atın ön ayakları, diz kapaklarına kadar gömüldü kumun içersine... Suraka, kendini daha fazla tutamadı atın üzerinde ve yere düştü...

Yumuşak kumların üstünden, hemencecik ayağa kalktı ve hayvanı da kurtarmak için çabalamaya başladı... Bir yandan o, hayvanı kurtarmaya çalışıyor, bir yandan hayvan kendini kurtarmağa uğraşiyor, fakat hiç bir netice de elde edilemiyordu...

Ne büyük bir hikmetti bu!.. Ellerini attan çektiği an`da, hayvan bütün gücüyle bir daha debelendi... Kurtuluş!...

Atın ayakları kumdan kurtuluverdi bu debelenişle... Fakat aynı anda da, biraz evvel ayaklarının batmış olduğu iki ayak yerinden göğe doğru, ateş dumanı gibi bir duman, yükseldi ve kayboldu!..

72

Büsbütün canı sıkıldı Suraka`nın...

Elini ikinci defa fal torbasına attı.

Gene suali aynı idi:

-Acaba Muhammed`le ashabına zarar verebilecek miyim?..

Çıkan oktaki cevп aynı idi..-

- Lâ=Hayır!..

Zaten canı sıkılmış iken, üstelik bir de bu cevap ikinci kez tekrar edince, bütün asabı bozuldu...

-Ya Muhammed!... Ya Muhammed!... Ben pes ediyorum!. Durun!...

Diye bağırmaya başladı.

Onun bu sözlerini duyan, Rasûlü Ekrem devesini durdurttu. Suraka da atına atlayarak onların yanına geldi...

-Ben Cu`şum oğlu Malik`in evladı Suraka`yım...

Emin olun ki, ne şimdi, ne de bundan sonra, size benden bir kötülük ilişmeyecektir!.. Nasıl ki bundan evvel benden hoşlanmadığınız bir hal zuhur etmediyse..."

Kureyş`in vaad ettiği mükafatı ve onlara yapmak istediklerini anlattı ve onlara sonra:

-İleride yolda sürüler göreceksiniz. Onlar benim sürülerimdir.. Bu oku da alın, benim alametimdir... Onları gördüğünüzde, dilediğiniz kadarını alın...

-İstemez; lazım değil Ya Suraka!..

73

-Öyle ise beni himayene aldığına dair, bir şey yaz da ver bana!.. Dedi.

Rasûlü Ekrem de Amir`e dönerek, Suraka hakkında bir amanname yazmasını emretti.. O da bir deri parçası üzerine istenileni yazarak Suraka`ya verdi.

Bundan sonra Rasûlü Ekrem:

-Ya Suraka! Bizi görmüş olduğunu kimseye söyleme. Gizle!...

Buyurdu ve devesini ileri sürerek tekrar yola revan oldu...

Suraka geldiği yolda greiye dönerek bir müddet ilerledikten sonra, karşıdan kendisine doğru gelen arkadaşlarına rastladı.

Sordu:

-Nereye gidiyorsunuz böyle pürsilah?..

-Muhammed ile arkadaşlarını aramaya gidiyoruz... Sen nereden?..

-Boş yere ilerilere gidip kendinizi yormayın. Ben gözün gördüğü kadar bütün sahayı aradım ama boş!..

izleri eserleri yok ortalıkta.. HAYdi gelin başka tarafları arayalım..."

Arkadaşlarını alıp geriye döndüren Suraka, Taif seferi sırasında müslüman olmuş ve üçüncü Halife Hazreti Osman`ın zamanına kadar, Medine`de yaşamıştır.

Rasûlü Ekrem ile Ebe Bekr es Sıddîk Hazretleri ve ikinci devedekiler, artık bundan sonra, kazasız belasız yollarına devam ettiler...

Arada sırada, Hazreti Sıddîk`ın tacirliği dolayısıyla tanışmakta olduğu bazı kâfirlere rast geliyorlar ve aralarında şöyle bir konuşma geçiyordu:

-Merhaba Ya Eba Bekr!...

-Merhaba Ya Ebu Cemil...

-Hayrola, önündeki hazre te kim?...

-Rehberim... Kılavuzluk ediyor bana yolda...

Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, tanımayanlara kat`iyen söylemiyordu, önünde oturmakta olanın Rasûlü Ekrem olduğunu....

* * *

16

KUBA'DA

76

Nihayet pazartesi günü olmuştu ki, Medine yakınında bulunan "**Kuba**" köyüne iki saatlik yolları kaldı...

Karşılarından bir kafle gelmekteydi...ilk müslümanlardan Zubeyr ile Talha Hazretleriydi bu gelmekte olan kabile sahipleri...

Onları görünce bir sevindiler, bir sevindiler!...

Yolculuk sebebi ile toz kir içinde kalmıştı Rasûlü Ekrem ile Hazreti Sıddîk... Onlara:

**-Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz Ya Resulullah, Ya Eba Bekr!.
Yollarda elbiseleriniz toz, kum içinde kalmış... Halbuki
Medine ahali sizi güzel, temiz kıyafetler içinde görmelidir...**

Diyerek, Şam`dan yeni almış oldukları ticaret eşyası içinden beyaz, yeni elbiseleri çıkartıp, Rasûlü EKrem ile Ebu Bekr es Sıddîk`a hediye ettiler...

Sonra hep beraber, Medine`ye müteveccihen yollarına devam ettiler...

Güneş tam tepelerine yükselmiş, gene her zaman olduğu gibi taş, kum parçacıklarını kaynatmakla meşguldü...

Onların Mekke`den hareketlerini işitmiş olan Medine`li müslümanlar, her sabah kuşluk vaktinde "Harre" denilen mevkie geliyor ve orada öğleye yakın bir zamana kadar istikbal etmek için bekliyordardı.

Keza o gün de, gene beklemişler ve sonra ümitlerini keserek evlerine dönmüşlerdi.

Yahudilerden birisinin bir işi çıkmıştı o sıra.. Civardaki tarlasına bakması lazım geliyordu. Hemen az ilerideki gözetleme kulesine çıktı ve tarlasına bakmaya başladı.

77

Aniden ufukta karaltılar belirivermişti. Sıcak dolayısıyla meydana gelen sis manzaraları içinden başta beyazlar giymiş bir kafiye, oraya doğru geliyordu...

Aklına, gelmesi beklenen Resulullah ve ashabi olduğu ihtimali geldi bu kafilenin... Bu muhteşem manzaranın tesiri altında, dayanamayarak, başladı haykırmaya olanca sesiyle:

-Heeeeeyyy... Müslümanlaaaar!... Beklediğiniz O zat geliyor işte!...

Müjde top gibi patladı bu ses adeta...

Haykırışı duyan müslümanlar evlerine dalıp; kılıç, kalkan, silahları namına neleri varsa takınıp; en güzel elbiselerini giydiler... Kadınlar el ve ayaklarına altın bileziklerini taktılar. Atları olanlar, meşhur arap atlarını en güzel eğerleriyle süslediler. Develeri olanlar, onları dahi süsleyip, kadın erkek, çocuk, akın akın Rasûlü Ekrem ve Hazreti Sıddık'ı karşılamak üzere yollara döküldüler...

Artık aralarında bir saatlik bir mesafe kalmıştı..

İki kabile, yolcular ve istikbalciler, "Harre" denilen mevkide karşılaştılar. Sadece, Medine`ye bir saat mesafedeki Kuba halkı değil, Medine`nin bizzat şehir halkından kişiler dahi gelmişti istikbale...

İki kabile, Rasûlü Ekrem`e yapılan çeşitli sevgi gösterileri arasında, Medine`nin sağ tarafına düşen -tabii yaya olarak- bir saat mesafedeki **Kuba** köyüne yöneldi...

Tarih, yeni bir devrin başlangıcını ilan ediyor:

12 Rebiülevvel, 1 inci Hicret yılı...

622 inci Miladi yıl, Temmuz ayı...

Günlerden **pazartesi...**

KUBA GÜNLERİ

Kafile **Kuba** köyüne ulaşınca, Resuli Ekrem, bir parça olsun, üzerinden atabilmek için uzun yolun yorgunluğunu, bir hurma ağacının altına çekilerek, sakın ve sessiz oturuverdi..

80

Karşılama gelenleri Hazreti Ebu Bekr cevaplıyordu:

-Hoş geldiniz...

-Sefa geldiniz...

-Merhaba...

-Selamü Aleyküm...

Sıddîk`ı Ekber Ebu Bekr, her birine ayrı ayrı cevap veriyor:

-Hoş gördük.

-Sefa bulduk...

-Ve Aleyküm selam...

Rasûlü Ekrem ile Hazreti Ebu Bekr es Sıddîkın arasında pek yaş farkı olmadığı için; daha evvel Rasûlü Ekrem`i tanımamış olanlar, kabul merasimini Hazreti Sıddîk`ın yapıp,

karşılıycılara cevap vermesi dolayısıyla, O`nu Resulullah zannetmekte idiler ...

Ta ki, güneş tam tepeye yükselip, hurma ağacının gölgesi kaybolana kadar...

Güneşin ışınları bütün şiddetiyle ısıtmaya başladığında Hazreti Sıddîk, hemen koşup, kendi örtüsü ile Rasûlü Ekrem`in üstüne bir gölgelik yaptı...işte o zaman herkes Resulullah`ın kim olduğunu anladı...

Kuba köyünde on dört gün misafir kalındı...

Orada kaldıklarının üçüncü günü, Rasûlü Ekrem`in amcası oğlu Hazreti Âli de, geçirdiği çok tehlikeli, sıkıntılı zamanlardan sonra, onlara ulaştı..

Köye ulaşır ulaşmaz, hemen onların yanına geldi. Bu geliş, gerek Rasûlü Ekrem`i gerekse Ebu Bekr es Sıddîk Hazretlerini çok sevindirdi.

Hazreti Sıddîk:

-Hoş geldin, Ya Âli... dedi

-Hoş bulduk Ya Eba Bekr!...

-Mekke`den ne zaman ayrıldın?

-Resulullah ile senin hareketinden üç gün sonra...

-Başına bir felaket gelmedi ya?...

-Gelmedi de söz mü?

Bu söz üzerine Rasûlü Ekrem`in gözlerinden bir keder şulesi yandı ve geçti:

-Benim için çok büyük eziyetlere katlandın Ya Âli!...

-Sen sağ ve başımızdasın ya, bize bu yeter Ya ResulAllâh...

Sonra Hazreti Âli, Mekke`nin halini, başından geçenleri birer birer anlattı...

Bu on dört gün zarfında yapılan en büyük ve mühim iş, hiç şüphesiz ki daha Kuba`ya erişilişin ilk gününde inşaasına başlanıp, oradan ayrılmazdan evvel bitirilen Kuba Mescidi idi.

Kuba`ya gelindiğinin on dördüncü günü Rasûlü Ekrem, geldiği devesi Kasva`ya bindi ve:

-Haydi bakalım, Ya Eba Bekr!.. Sen de bin yerine...

Buyurarak, O`nu da arkasına aldı ve Yesrib`e müteveccihen yola çıktı... Onları takip etmekte olan, gerek Yesrib`den gelmiş şehir ahali, gerekse Kuba halkı, fevkalade muhteşem bir manzara teşkil etmekteydi... Kafilâ ağır ağır yola revan oldu...

18

YESRİB'E VARIŞ VE ORADA HAYAT

Yesrib ahâlisi bütün müslümanlar, sokaklara çıkmış, çılgınca alkışlıyorlar, selamlıyorlar, sevgi tezahürlerinde bulunuyorlardı.. Rasûlü Ekrem`e karşı. Bayramlarda bile ender gözüken bir hava sarmıştı her yanı.

84

O güne kadarki adıyla Yesrib, hicret sonrası adıyla da Medine eşi görülmemiş bir sevinç ve coşku yaşıyordu..

Burada da, Efendimizi tanımayan bir kısım halk, Hazreti Sıddık`ı Resulullah zannediyordu.

Herkes, onları, kendi evlerine insin istiyordu. Fakat Rasûlü Ekrem, devesinin kendiliğinden nerede durursa orada ineceğini söyleyerek kimseye inmedi... Ve Kasva`nın kendiliğinden durup çökeceği mevki bekledi.

Deve, Zeyd oğlu Hazreti Halid`in evinin karşısındaki boş arsaya gelince durdu ve çöktü.

O zaman Rasûlü Ekrem ile Hazreti Sıddık deveden indiler...

Rasûlü Ekrem Zeyd`in oğlu Hazreti Hâlid`in evine teşrif etti....

O Hazreti Halid ki, bugünistanbul'da "**Eyüb**" isimli semtte yatmakta ve **Halid bin Zeyd Ebu Eyyub el-Ensari**, namıyla tanınmaktadır. Yani, Ensara mensub olan, Eyyub'un babası, Zeyd'in çocuğu Hâlid.

Rasûlü Ekrem, Hazreti Hâlid'in evinde misafir olurken, Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk da, Medine yerli eşrafından ve çok zenginlerinden olan arkadaşı Zeyd oğlu Harice'nin evine misafir indi.

Ertesi gün Rasûlü Ekrem'in ilk işi, devesinin çökmüş olduğu arsanın sahiplerini buldurtmak oldu.

85 Bu arsanın sahipleri iki yetim kardeş idi... Arsalarını hediye etmek istedilerse de, Cenabı Resul, onların yetim olması sebebiyle tekliflerini kabul etmedi ve:

-Arsayı on miskal altına satın alıyorum...

Buyurdu.

Bugün "**Ravzai Mutahhara**" adıyla bilinen "**Mescidi Nebevi**"nin yapıldığı arazinin parası, böylece orada bulunan Hazreti **Ebu Bekr es Sıddîk** tarafından ödendi hemen!.

Ertesi gün **Medine Mescidinin** inşasına başlandı.

Mescidin yapılması sırasında Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, Hazreti Ömer, Hazreti Osman ve Hazreti Âli (Allâh cümlesinden razı olsun), ve bizzat Rasûlü Ekrem çalıştılar...

Keza mescidin temelleri kazılıp bittiğinde, Rasûlü Ekrem onları çağırılmış, ilk taşı bizzat kendisi koyduktan sonra, diğer taşlarını da Hazreti **Ebu Bekr es Sıddîk**, Hazrei **Ömer el-Faruk**, Hazreti **Osman bin Affan** ve Hazreti **Âli bin Ebu TÂlib**'in koymalarını istemişti...

Bu arada Hazreti **Ebu Bekr es Siddîk**, **Mekke`de** kalmış olan, hanımı **Ümmü Ruman** ile kızı Hazreti **Esmâ** ve aynı zamanda **Rasûlü Ekrem`in** nikahlısı olan kızı Hazreti **Ayşe`yi** alıp gelmesi için **oğlu Abdullah`a** haber göndermişti.

Abdullah, Zeyd ile Ebu Rafia`nın gelmiş olduklarını duyunca, hemen onların yanına gitti. Onlar da, **Abdullah`a** bababsının kendilerine söylemiş olduklarını naklettiler... Bunun üzerine Abdullah koşu koşu eve gitti, içeri girdi ve karşısına çıkan Ayşe`ye:

-Ya Ayşe, Ebu Rafia ile Zeyd, Resulullah tarafından buraya gönderilmiş... Sevde ile Fatma ve Ümmü Gülsüm` aldırıyormuş... Babam bizim de gelmemizi söylemiş. Haydi hazırlanın gidiyoruz!...

86

Kısa zaman zarfında onlar da hazırlandılar ve hep bir arada Medine`ye hareket ettiler...

Hazreti Ebu Bekr es Siddîk da bu arada "**Sünh**" namıyla maruf mevkide bir ev yaptırmaktaydı. Keza, Rasûlü Ekrem de, Mescidin yanına bir ev yaptırmıştı. Bu evin bir kapısı da mescide açılıyordu...

Nihayet Hazreti Siddîk`in evi bitmişti ki, yolcular çıkageldiler... Henüz Rasûlü Ekrem ile Hazreti Ayşe`nin düğünü olmamıştı...

O sıralar Medine`de sıtma salgını vardı... Geldiğinden az bir zaman sonra Hazreti Ayşe de sıtmaya yakalandı... Bir müddet sonra iyileşerek ayağa kalktı.

İyi olduktan bir zaman sonra Hazreti Ayşe ile Rasûlü Ekrem`in düğünü, bir çarşamba günü yapıldı...

Düğünden birkaç gün sonra Hazreti Siddîk ortalıktan kayboldu. O da Medine`nin meşhur sıtmasına yakalanmıştı.

O zaman Rasûlü Ekrem dua ederek, sıtmanın Medine`den çıkmasını istedi. Bir müddet sonra Medine`de sıtma vakası duyulmaz oldu.

Hicret`in beşinci ayında Rasûlü Ekrem, Hazreti Sıddîk`ı, Hazreti Ömer`i, Hazreti Osman`ı çağırarak:

-Müslümanlık günden güne artıyor, fakat biz saflarımızı sıkı tutmalıyız. Yarın hicret edenlerle, Medine`nin yerlileri arasında bir ayrılık çıkabilir. Onun için, her ensar muhacir "Medine`ye göç eden müslüman"dan birisiyle öz kardeş olsun!...

buyurdu.

87

Bunun üzerine muhacirlerden her biri, Ensardan bir kişiyle kardeş oldular...

Hattâ öylesine samimi, öylesine samimi bir kardeşlik kuruldu ki aralarında, Ensar`a mensup olanlar, her neye sahipse, onun yarısını muhacir kardeşlerine vermek istediler...

Ayrıca muhacirler bir de kendi aralarında kardeşlik kurdular. Böylelikle her muhacir, biri ensardan diğeri de muhacirden olmak üzere iki öz kardeşe sahip oldu.

Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk da, muhacirlerden Hazreti Ömer el Faruk, Ensar`dan da, evine misafir inmiş olduğu Zeyd oğlu Harice ile öz kardeş oldu.

Günler böylece bir süre sakin sakin aktı durdu...

RUMLAR`IN PERS`LE SAVAŞI VE HZ.EBÛ BEKR`İN İDDİASI

O zamanlar, merkezi İstanbul`da bulunan Doğu Romaimparatorluğu ve halkı dört kitaptan biri olan "İncil" e inanmakta, ve çeşitli bozuk itikatlarla da olsa Allâh`a inanıyorlardı. Buna mukabil, gene o devrin ikinci büyük imparatorluğu olan İranlılar ise, Mecusi olup, her bir mahallenin köşesinde devamlı olarak yaktıkları ateşe tapınırlardı. Bu iki eski imparatorluk sık sık harp ederlerdi

Rasûlü Ekrem, Medine`ye hicret etmezden bir kaç sene evvel, Suriye`de bulunan imparator Herakliyus`un ordusu,İranlılar tarafından büyük bir hezimete uğratılmıştı.

Bu durumu haber alan Mekke`li müşrikler, kendileri gibi müşrik olup ateşe tapınaniranlıların zaferi ile iftihar ettiler ve müslümanlara gelerek:

-Farslar nasıl Romalıları, hezimete uğrattılsa, biz de sizlere karşı galip geleceğiz...

Dediler... Ve bu şekilde alaya devam ettiler. Müşriklerin bu tarzda alaya başlamasından az bir müddet sonra, Cenabı Allâh onlara cevap verdi, müslümanları teselli etti:

"....RURLAR MAĞLUP OLDU... HEM DE YAKIN BİR YERDE. HALBUKİ ONLAR BU YENİLGİLERİNE RAĞMEN, ARDINDAN GALİP GELECEKLERDİR... BİR KAÇ YIL İÇİNDE... ÖNÜNDE DE SONUNDA DA EMİR ALLÂH'INDIR...

O GÜN MÜ'MİNLER DE FERAHLANACAKLARDIR, ALLÂH'IN NUSRETİYLE... O, KİMİ DİLERSE ONA YARDIM EDER... AZİZDİR, RAHİMDİR...."

89

Bu ayetlerin nazil olmasından sonra, Hazrei Ebu Bekr es Sıddîk, müşriklere şöyle dedi:

-Boş yere sevinmeyin!. VALLâhi "Bıd'ı Sin" in sonunda, Rumlar Farsları bozguna uğratacaklardır...

Müşrikler O'nun bu sözlerini kabul etmediler. Hazreti Sıddîk, Ayeti Kerimedeki "**Bıd'ı Sin**" tabirini üç sene diye biliyordu. Bu sebeple müşriklerden Übeyy ile şöyle bir bahse girdi:

Üç senenin hitamına kadar Rumlar Farsları yenerlerse, Übeyy, Hazreti Sıddîk'a on deve verecek; aksi takdirde, on deveyi Übeyy alacaktı Hazreti Sıddîk'tan.

Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, derhal Rasûlü Ekrem'in yanına gelerek vaziyeti izah etti ve fikrini sordu.

O zaman Rasûlü Ekrem:

-"Bıd'ı Sin" üç ile dokuz sene arasındaki zamana derler...Ya Eba Bekr!. Şimdi sen ona git, müddeti dokuz seneye, deveyi de yüze çıkarmayı teklif et!... Buyurdu.

Hazreti Sıddîk, doğruca müşriklerin olduğu yere, Übeyy'in yanına gitti ve ona teklifini açıkladı.

O da memnuniyetle kabul etti. Çünkü o günkü şartlar altında; Rumlar uğradıkları bozgunun büyüklüğü dolayısıyla, değil dokuz, on dokuz sene içinde bile toparlanamazlardı...

İşte şimdi bu iddia hâlâ devam etmekte... Ancak sürenin sonuna da çok bir zaman kalmış değil...

Her şeyin bir sonu olduğu gibi, akmakta olan sakin günlerin de sonu geldi... Artık özgürlükler için savaşmanın, müslümanların haklarını müdafaa etmelerinin vakti gelmişti.

* * *

BEDİR SAVAŞI

Müslümanlar, Rasûlü Ekrem kumandasında üç yüz on kişilik bir kuvvet ile **Bedir** isimli mevkie gelip yerleştiler.

92

Burada, Resuli Ekrem için bir de çadır kuruldu. Çadırdaki Resuli Ekrem ile beraber Hazrei Ebu Bekr es Sıddîk da bulunmaktaydı.

Biraz sonra Resuli Ekrem çadırdan çıktı, harp sahasını gezdi, gereken emirleri verdi, **bazı azgın müşriklerin bu savaşta ölecekleri yerleri bir mucize olarak gösterdi** ve sonra tekrar çadıra dönerek dua etmeye başladı Cenabı Allâh`a...

Öylesine dua ediyor, öylesine dua ediyordu ki, sonunda ellerini yukarıya kaldırmaktan sırtındaki rıdası yere düştü.

Yere düşen rıdayı Resuli Ekrem`e verirken Hazreti Sıddîk:

-Bu kadar dilek yetişir, Ya ResulAllâh!... Allâh, sana vadettiği zaferi yakında verecektir!.

Ve Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk bu sözlerini yeni bitirmişti ki, Resuli Ekreme vahiy geliverdi:

"BU TOPLULUK YAKINDA MUHAKKAK HEZİMETE UĞRAYACAK VE ONLAR ARKALARINA DÖNÜP GİDECEKLERDİR..."

Böylece zaferin ilk müjdesini Hazreti Sıddîk almış oldu.

Savaşın başlamasına az bir müddet kalmıştı ki, Resuli Ekrem, hemen yanibaşında oturan Hazreti Sıddîk`a dönerek şöyle buyurdu:

- Ya Eba Bekr!..işte şu Cibrîl`dir!. Harp silahı üzerinde!. Atının başını tutmuş...

Cenabı Allâh, gerek bu, ve gerekse ileride göreceğimiz bir çok harplerde, müslümanların ordusunu, insan şekil ve kıyafetindeki meleklerle takviye buyurmuştur. Bilahare harpten sağ kalıp kurtulabilen müşrikler, müslümanların bu kadar çokluğuna hayret etmişler, fakat bu sırrı asla anlayamamışlardır...

Çok şiddetli geçen bu ilk savaşın neticesi, müslümanların ezici zaferiyle sonuçlandı. **Ebu Cehil, Halef oğlu Ümeyye** gibi bir çokİslâmiyet düşmanlarının cesetleri harp sahasını doldurmuştu.

Harp henüz bitmiş, müslümanlar ferahlamışlardı ki, Cibrîl, Resuli Ekrem`e şu haberi getirdi:

-Ehli Kitap Doğu Roma imparatorluğu, Ateşperestiran imparatorluğu ordusunu, yapılan savaşta büyük bir mağlubiyete uğrattı!...

İşte, Rum suresi ilk ayetlerinde bildirilenler bir mucize olarak tahakkuk etmiş; Rumlar, ateşperestiranlıları belirtilen müddet içerisinde, mağlubiyete uğratarken aynı günde, müslümanlar da, Kureyşli müşrikleri bozguna uğratarak ferahlanmışlardı...

Şüphesiz ki, **HÜKÛM ALLÂH`TANDIR...** O`nun dilediği olmuştur, olmaktadır ve olacaktır...

Şimdi savaş nihayetlenmiş, ele geçen esirlerin ne yapılacağı hakkında toplantı yapılmaktaydı.

Hazreti Ömer, şiddet taraftarıydı!. Harp cezası olarak, esirlerin tamamen katledilmesi fikrini ileri sürüyordu.

Resuli Ekrem, Hazreti Sıddîk`a da ne düşündüğünü sordu:

- Senin fikrin nedir, Ya Eba Bekr?

Hazreti Ebu Bekr es Sıddîkin merhamet duyguları, her zaman olduğu gibi üstün geldi:

-Fidye (kurtuluş parası) mukabili serbest bırakılsa daha iyi olur kanaatindeyim Ya ResulAllâh...

Bu sözler üzerine Resuli Ekrem şöyle buyurdu:

- Ebu Bekr, melekler (dört büyük) arasında Mikail gibidir... Bu, rahmet ve merhamet meleğine benzer.

Peygamberler içinde ise İbrahim`in (Selam olsun O`na da) misalidir. Kavmine karşı bal gibi tatlı hareket ederdi.

Kavmi O`nu ateşe attığı ve Cenabı Allâh`ın da ne duan varsa kabulümdür, buyurduğu halde, O gene de beddua etmedi. Şöyle yalvardı Allâh`a:

Kim ki bana tabi olursa o bendendir... Kim ki bana isyan ederse, Sen Gafursun, Rahiymisin...

Bundan sonra Resuli Ekrem esirlerin fidye mukabili serbest bırakılmaları kararına vardı...

Bir gün Hazreti Sıddîk, Resuli Ekrem ile beraber oturmakta iken her ne sebepten ise kızmış olan bir bedevi gelerek O`na çatmaya başladı.

Hazreti Sıddîk, sakin ve yumuşak ahlaklı, kavga sevmez bir kişi olduğu için, bedeviye aldırış edip cevap vermedi...

Ne varki bedevi bu durumdan gittikçe yüz bularak, daha ileri gitti, ve nihayet Hazreti Sıddîk`ın annesine, babasına sövmeye başladı...

Hazreti Sıddîk da nihayet bir insandı... Sonunda sabrı tükenince, dayanamayarak:

- Senin de!...

Dedi ve böylece bedevinin sözlerini kendisine iade etti...

Fakat bu kelime Hz. Sıddîk`ın ağzından çıkar çıkmaz, Resuli Ekrem ayağa kalkarak yürümeğe başladı.

95

Hazreti Sıddîk, Resuli Ekrem`in canının sıkıldığını anlamıştı.

Bedeviyi kendi hâlinde bırakarak, hemen arkasından koşuverdi Resuli Ekrem`in ve sordu:

-Ya ResulAllâh!. Bu adam bana kötü sözler söylerken, ebeveynime küfrederken, Siz oturup mütebessim bir çehre ile seyrediyordunuz; sonra ben, sözlerini kendisine iade edince, hem yüzünüzdeki tebessüm kaçtı, hem de ayağa kalkıp yürümeğe başladınız?

-Ya Eba Bekr!... Buyurdu Resuli Ekrem, gene tebessüm ederek...

O adam sana hoşlanmadığın çirkin sözleri söylerken, beddua ederken, ebeveynine söverken, sen susuyordun, sabrediyordun!. Senin susup, o adama cevap vermediğin müddetçe de, üzerinde bulunan bir melek, senin yerine o adama cevap vermekteydi... Bilahare senin sabrın tükendi ve ona cevap verdin..işte o anda, senin yerine o adama cevap vermekte olan melek gitti ve o meleğin yerini şeytan

aldı; sizi büsbütün kızdırmağa başladı... Bu sebeple ben de daha fazla orada durmayıp ayağa kalktım ve yürümeğe başladım...

* * *

21

UHUD SAVAŞI

Kureyşliler bir türlü hazmedemediler, **Bedir`de** almış oldukları büyük mağlubiyeti!.

98

Bu hezimetin öcünü almak üzere, Ebu Süfyan kumandasında son teçhizatlı üç bin kişilik bir ordu teşkil ettiler.

Görüldüğü gibi **Bedir`deki ordu mevcudunun üç misli** olan bu ordu, Medine üzerine hareket etti... Medine`nin yakınındaki Uhud dağı yanına gelen müşrik ordusu Şevval ayının yedinci günü karargah kurdu. O zaman için çok önemli bir kuvvetti bu...

Bu durum üzerine, Resuli Ekrem gene her zamanki gibi bir harp meclisi kurdu ve bu mecliste sahabenin ileri gelenlerinin fikirlerini aldı.

Resuli Ekrem görmüş olduğu bir rüya dolayısıyla, harbin, Medine`nin dışına çıkılmaksızın, müdafaa savaşı tarzında yapılması iyi olacağı kanaatinde olduğunu açıkladı.

Bu fikir, Hazreti Ebu Bekr es Sıddik tarafından da beğenilmişti.

O da kalkarak bunun gerekçelerini izah etti ve Resuli Ekrem`in ileri sürdüğü tarzda savaş yapılmasının daha yerinde olacağını söyledi..

Bu arada ashaptan bazıları dahi aynı fikri müdafaa ettiler...

Fakat Hazreti **Hamza** ve Bedir savaşına katılmamış bulunan sahabe, **meydan harbine taraftar olduklarını** söyleyerek, bu hususta çok ısrar ettiler

Bu durumda, Resuli Ekrem onları kırmayarak, bin kişilik bir ordu teşkil etti ve **Uhud dağına** hareket edildi...

Ancak, yolun yarısına gelindiği zaman, üç yüz kişilik bir münafıklar grubu, meydan savaşı yapmanın doğru olmayacağını öne sürerek, ters yüzü şehre geri döndüler.

Böylece müslümanların kuvveti yedi yüz kişiye düşmüş oldu...

Harp sahasına gelindiğinde, kısa bir süre mola verildikten sonra, Resuli ekrem arka taraflarına düşen geçidi müdafaa etmeleri için elli kişiyi vazifelendirdi; ve her ne pahasına olursa olsun, kendisi çağırmadığı müddetçe buradan ayrılmamalarını söyledi.

Harp çok şiddetli başladı!.

İlk aşamada, müslümanlar çok sert bir hücumla müşriklerin hepsini dağıttılar.

Fakat daha sonra kaçmakta olan putperest Kureyşlileri takip etmeyerek, ganimetleri paylaşmağa koyuldular!.

Arkadaşlarının ganimetleri paylaştığını gören geçit bekçilerinden kırk ikisi de dayanamayarak, ganimetten hisselerini almak üzere, geçidi terkedip, onların yanına gittiler...

Bu hal üzerine, bilahare müslüman olup Resuli Ekrem`den **"Allâh`ın kılıcı"** ünvanını alacak olan Velid`in oğlu Halid, derhal müşriklerin bir kısmını topladı ve geçitte kalan sekiz kişiyi de şehid ederek, arka taraftan müslümanlara hücum etti... Kaçmakta olan diğerleri de, haber aldılar ve Ebu Süfyan kumandasında önden saldırdılar...

Bu ikinci aşamada, müslümanlar ansızın gelen düşman kuvvetlerini görünce şaşkırdılar; güç bela kendilerini toparlamaya çalıştılar. Ne yazık ki bir netice alınamadı!..

Putperest Kureyşliler, karargaha kadar ilerlemişler Resuli Ekrem`in ta yanına kadar gelmişlerdi...

Müslümanlardan bir kısmı canını kurtarmak için şehre kaçarken, diğer bir kısmı da Uhud`a tırmanıyordu.

100

Canla başla savaşıyan Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk , Hazreti Ömer el Faruk ve Hazreti Âli gibi bir kaç kişi kalmıştı geride savaşa devam eden... Onlar da dağınık bir halde idiler savaşın şiddetinden!.

Derken yaklaşan birisi, attığı taş parçası ile Resuli Ekrem`in sağ alt iki dişini kırdı!.

Bir başkası, alnını yardı...

Bir diğeri de bir kılıç darbesi ile elmacık kemiğini yaraladı ve bu arada kırılan miğferin iki halkası da yanağına battı...

Bu darbe şiddetiyle at üstünden yere yuvarlanan Resuli Ekrem, zırhının da ağırlığı sebebiyle bir an için ayağa kalkamadı.

Bunu gören müşrik, **"Muhammed`i öldürdüm"** diye haykırmaya ve koşmaya başladı...

Zaten morali bozuk olan müslümanlar, bu sözleri de işitince, büsbütün yıkıldılar; ve kaçmaya başladılar!.

Tam o sırada, oradan geçmekte olan bir müslüman, Resuli Ekrem`in sağ olduğunu görerek:

-Ey Müslümanlar!... Geriye dönün!. Resulullah sağdır!. Yaşiyor işte!... Burada!... Geriye dönün, toplanın!...

Diye avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı.

Bu müjdeyi işiten Hazreti Sıddik, Hazreti Ömer, Hazreti Âli ve daha bir kaç kişi oraya toplanarak bir müdafaaya giriştiler topluca...

101 Onları gören yirmi kadar sahabe de yanlarına geldi ve sayıları otuza yükseldi.

Nitekim bu arada Hazreti **Hamza`da** -Allâh ondan da razı olsun- **şehid olmuştu.**

Daha sonra müslümanların sayısı yeni gelenlerle yetmişe, yüze yükseldi.

Bu aradaibni Nadir -Allâh ondan da razı olsun- ismindeki bir ashabın misli görülmemüş bir şekilde savaştığı görülüyordu. Daha sonra cesedi, almış olduğu seksen küsur yara dolayısıyla tanınmamış; ancak kızkardeşi parmak uçlarından teşhis edebilmişti bu şehidi.

Müslümanların tekrar toparlanması ve hücum geçişi, zaten oldukça muazzam bir zayıat vermiş bulunan müşrikleri büsbütün korkuttu.

Ebu Süfyan:

-Bu günlük bu kadar yeter!...

Diyerek, ordusunu topladı ve harp sahasını terkettiler.

Resuli Ekrem onların geri dönmesinden endişe ederek buyurdu ki:

-Düşmanları ardı sıra kim takip eder?

Bu vaki davet üzerine, başta Ebu Bekr es Sıddîk olmak üzere, ashabı Kiramın yetmiş kadar ileri geleni, onları takip etti... Böylece bu savaş da dinsizlerin savaş meydanından kaçması ile son bulmuş oldu.

Ancak bu arada daha önce görmüş olduğumuz gibi, Rumlar Farsları yenmiş, Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk da bahsi kazanmıştı.

Fakat henüz yüz deveyi almamıştı. Aksi gibi, bahse girmiş olduğu Übeyy de Uhud savaşında ölmüştü...

102

Bunun üzerine Hazreti Sıddîk, Übeyy`in varislerine müracaat ederek, onun mirasından yüz deveyi aldı ve Resuli Ekrem`e getirdi. Resuli Ekrem de Hazreti Eba Bekr es Sıddîk`a:

-Ya Eba Bekr!. Bu develeri sen de sadaka olarak muhtac olanlara dağıtıverirsin... Buyurdu...

Hazreti Sıddîk, develeri muhtaçlara dağıtılı epeyce bir zaman olmuştu...

Resuli Ekrem, yanında Ebu Derda -Allâh ondan da razı olsun- ve daha bir çok sahabesi olduğu halde oturmaktaydı ki; aniden Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk gözüktü.

Elbisesinin eteklerini diz kapaklarına kadar toplamış, telaşlı bir halde koşu koşu geldi...

Resuli Ekrem, onun bu halini görünce yanındakilare tebessüm ederek:

-Her halde arkadaşınız birisiyle çekişmiş olacak.. Buyurdu.

Zaten Hazreti Ebu Bekr es Sıddık'ı ne zaman görsen, çehresi mütebessim bir hal alırdı Resuli Ekrem'in. Hatta en sıkıntılı, üzüntülü vakitlerinde bile, yanına O gelince bu hali kayboluverirdi... Hazreti Sıddık heyecanlı bir vaziyette geldi.

-Es Selamü Aleyküm Ya ResulAllâh!...

-Ve Aleyküm Selam ve Rahmetullahi ve Berekatuhu Ya Eba Bekr!. Nedir bu telaşın böyle?...

-Ya ResulAllâh, benimle Hattaboğlu arasında bir münazaa vuku buldu. Fakat bu münakaşada ben Ömer'e karşı ileri gitmiştim. Sonra pişman oldum da Ömer'den kusurumun affını diledim; ama Ömer bundan kaçındı!.. Ben de huzurunuzda geldim.

103

-Allâh seni mağfiret etsin Ya Eba Bekr!.. Allâh seni mağfiret eylesin Ya Eba Bekr!..

Buyurdu üç kere Resuli Ekrem...

Bu arada Hazreti Ömer de, bu dargınlıktan nedamet getirmiş, Hazreti Sıddık'ın evine gitmişti:

-Eba Bekr burada mı?... sulaline:

-Hayır, evde yok!.

Cevabını aldı.

Bunun üzerine doğruca Resuli Ekrem'in yanına gelip, selam verdi... Fakat, Resuli Ekrem'in siması, Hazreti Ömer'i görünce değişmeğe başladı...

Hazreti Ebu Bekr es Sıddık, Resuli Ekrem'in simasının değiştiğini görünce, kendisi yüzünden Hazreti Ömer'i itab etmesinden korktu ve Resuli Ekrem'in önünde diz çökerek:

-Ya ResulAllâh, VAllâhi bu işde ben, Ömer`den daha fazla ileri gitmişim... Dedi iki kere...

Bunun üzerine, Resuli Ekrem orada bulunanların hepsine birden hitab etti:

-Şüphesiz ki Cenabı Allâh beni, size peygamber göndermişti...

Bunu size tebliğ ettiğim zaman hepiniz beni yalanlamıştı... O zaman sadece EBA BEKR inanmıştı benim Resulullah olduğuma... Ve benim uğrumda canını, malını feda etti...

Bunları söyledikten sonra iki kere tekrar buyurdu bu sözleri:

-Şimdi Ashabım!.. Siz, bu Aziz Dostumu, bu nisbetiyle bu hususiyetiyle bana bağışlarsınız değil mi?

104

O günden sonra, Resuli Ekrem`in Ebu Bekr es Siddîk hazretleri hakkında izhar eylediği bu tazim üzerine, hiç kimse O`nu incitmedi...

* * *

HUDEYBİYE'DE

Hicretin altıncı yılı zilkadde ayında, Resuli Ekrem umre -yani Ka`beyi ziyaret- kasdı ile, yanında binbeşyüz sahabesi olduğu halde Mekke`ye doğru yola çıktı.

106

Tabii ki, her zaman olduğu gibi, gene Hazreti Ebu Bekr es-Sıddîk da yanında idi.

Hudeybiye isimli, Mekke yakınındaki bir yere gelindiği zaman, Mekke`deki ahvali bilen birisi geldi ve Resuli Ekreme, Müşriklerin kendisini Ka`betullahı ziyaretten men edeceklerini; icabederse bunun için savaşacaklarını bildirdi...

Bunun üzerine Resuli Ekrem gelen kişiye, sadece Ka`betullahı ziyaret için Mekke`ye gelmiş olduklarını, savaşmak gibi bir niyetleri olmadığını; bir mütareke yapmak istediklerini; fakat karşı tarafın mutlaka savaşmak istemesi halinde bundan da kaçınılacaklarını ifade etti..

Ve ekledi ki..

-Allâh bize zafer vaad etmiştir!.

Gelen kişi bu bilgilerle Mekke`ye döndü... Almış olduğu bilgileri Mekke`li müşriklere nakletti...

Bunun üzerine Mekke`li müşrikler Urve isimli bir aracıyı peygamber aleyhisselam ile görüşmek ve kesin düşüncelerini anlamak üzere yolladılar..

Resuli Ekrem aynı düşüncelerini ona da tekrarladıktan sonra şu düşüncesini de ekledi:

-Bir mütareke kabul etmezlerse, Kureyş ile ölünceye kadar savaşacağım!..

Bu cevap karşısında Urve Resuli Ekrem`in yanındaki topluluğa uzun uzun göz gezdirdikten sonra şöyle konuştu:

-Ben senin adamların arasında eşraftan olanları gördüğüm kadar; bazı kabilelerden biraraya gelmiş birtakım insanlar da görüyorum ki, bunlar savaş sırasında seni bırakıp kaçabilirler!...

Resuli Ekrem`in ashabının bu kadar ağır itham edilmesi karşısında dayanamıyan Ebu Bekr es Siddik aynı ağırlıkta okkalı bir cevabı yerleştirdi:

-Haydi oradan, sen git Hubal`in kıcını yala!. Biz mi Resulullah`ı yalnız bırakıp kaçacağız?...

Bu cevap çok ağır gelmişti Urve`ye... Konuşan kişiyi tanıyamadığı için kızgınlık ve merakla sordu:

-Sen de kim oluyorsun, benimle böyle konuşuyorsun?..

Oradakilerden biri cevap verdi:

-Kuhafe oğlu Ebu Bekr`dir!..

Urve esefle konuştu:

-Ah Eba Bekr!... Hayatım kudret elinde olana yemin ederim ki, eğer üzerimde minnet borcu olmasaydı sana; öyle bir cevap verirdim ki!... Ne yazık ki sana o borcumu hala ödiyemedim!.

Urve geçmiş günlerde bir diyet meselesinden dolayı on deve borçlanmıştı... Ödiyemediği için çok zor duruma düşmüştü...

İşte o anda Ebu Bekr onun yardımına koşmuş, ona on deve vererek diyet borcunu ödemesini sağlamıştı...

Aradan geçen bu süre zarfında da Urve hala **Ebu Bekr`e** bu borcunu ödemiş değildi...işte Urve`nin bahsettiği minnet borcu meselesi buydu!..

Bu görüşmeden sonra Urve Mekke`ye döndü ve daha sonra Süheyl adında bir bir kişi gelerek mütareke yapmak üzere görüşmeler başladı...

Ancak mütareke şartları bir kısım ashaba ağır geliyordu..

Başta Hazreti Ömer olmak üzere bir çok sahabe anlaşma şartlarını içlerine sindiremiyorlardı.. Bu da yeterli bir biçimde anlaşma şartlarının ileride neler getireceğini farkedememekten ileri geliyordu..

Anlaşma imzalanacağı günün gecesinde Hazreti **Ömer** olayı bir türlü hazmedemediği için kızgınlıkla Hazreti **Ebu Bekr`in** yanına gitti.

-Ya Eba Bekr!... Bu adam -asabı çok bozuk olduğu için Resuli Ekrem`den böyle sözediyordu- **Allâh`ın hak olan Rasûlü değil mi?..**

-Evet!... Allâh`ın hak Rasûlüdür!..

-Biz müslümanlar hak, düşmanlarımız batıl üzere değil midir?...

-Evet... Öyledir!..

-Öyle ise niçin biz dinimize küçüklük veriyoruz?...

-Behey adam!... Muhammed Allâh`ın Rasûlüdür!... O, Rabbine isyan etmez!.. Allâh da elbette O`nun yardımcısıdır!...

Sen hemen O`nun emirlerine sarıl!.. VAllâhi Muhammed hak üzeredir!..

Hazreti Ebu Bekr`in bu cevabı üzerine Hazreti Ömer`in asabiyeti bir ölçüde teskin olmuştu... Ama gene de kafası karışık!..

109

Cevabını bulamadığı sorularını Hazreti Siddîk`a sordu:

-O bize Medine`de iken, "Ka`betullaha varacağız; tavaf edeceğiz..." demedi mi?...

-Evet, öyle dedi!... Ancak sana, "Bu sene" varıp tavaf edeceğiz, dedi mi?...

-Hayır!...

-Öyle ise dur bakalım biraz!... Yakın bir zamanda sen Beytullaha erip, elbette tavaf edeceksin!... Bundan hiç şüphelen olmasın!.. Ama önce beklemesini öğren!.

Bu sözler üzerine Hz. Ömer iyice sakinleşti ve artık itirazı bıraktı..

Ve bu tartışmalar arasında Hudeybiye andlaşması imzalandı...

Görüleceği üzere bu andlaşma ilerde Mekke`nin fethine yolaçacaktı...

Hudeybiye`den döndükten sonra idi...

Resuli Ekrem ashabıyla beraber oturuyordu ki Amr huzura girdi ve bazı şeyler konuştuğundan sonra:

-Ya ResulAllâh, ashabınız içinde sizin en çok sevdiğiniz kimdir?...

Başkalarının hatırı kalmaması için Resuli Ekrem şu cevap ile konuyu geçiştirmek istedi...

-Ayşe`dir!...

Ancak Amr bu konuda gerçeği öğrenmek hususunda ısrarlı idi... Tekrar sordu sorusunu başka bir yönden:

-Erkeklerin içinde en çok sevdiğin kimdir Ya ResulAllâh?...

Artık gerçeği söylemek zorunda kalmıştı Efendimiz aleyhisselam:

-Ayşe`nin babasıdır!... Ebu Bekr`dir!..

Hudeybiye andlaşmasının ertesi sene, **Hayber** isimli Yahudilerin elindeki kale halkınalslâmiyet anlatılmak üzere sefer düzenlendi..

Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, bu defa da gene Resuli Ekrem`in yanında bulunuyordu..

Kale civarına gelindiği zaman yahudiler, müslümanların içeri girmelerine izin vermediler... Savaşmaktan başka çare kalmamıştı..

Kaleyi fethetme görevi Hz. **Âli`**ye verilmişti...

Yahudilerin ele geçmez dedikleri güçlü kale, bir avuç imanlı müslümanın verdiği yiğitçe mücadele karşısında düşürmüştü!..

Cengâver Hz. **Âli**, gösterdiği büyük başarı ile "**Hayber Fatih**i" olmuştu!..

Hayber savaşından sonra, Hazreti **Ebu Bekr es Sıddık**`ın kumandasındaki bir ordu, Beni Kilab üzerine sefer yaparak, onlara hadlerini bildirdi..

Hazreti Sıddık`ın kumandanlığını yaptığı bu ordu, Beni Feraze`yi de yola getirdi...

Artık sıra Mekke`nin Fethine gelmişti...

* * *

23

MEKKE VE TAİF'İN FETHİ

Kureyşlilerin, yapılmış bulunan anlaşma hükümlerine uymamaları ve andlaşmayı bozmaları müslümanların Mekke`yi fethetmesine yolaçtı!..

112

Resuli Ekrem, yanında hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, **Hayber** fatihi hazreti Âli ve hazreti Ömer de olmak üzere onbin kişilik bir ordu ile Mekke üzerine yürümeye başladı...

Ne var ki Mekke`li kureyş halkı Hazreti Muhammed ve yanındakilere karşı çıkacak gücü kendilerinde bulamamışlardı...

En şiddetli bir savaşı, gazi ya da şehid olmayı kafalarına koymuş olan müslümanlar, müşriklerin bu korkaklıkları karşısında hayret etmişlerdi..

Ancak tam Mekke`ye girilirken çevredeki tepelerin arkasından çıkan birkaç bedevi müşriğin attıkları oklar iki müslümanı şehadet mertebesine ulaştırmıştı..

Böylelikle, Mekke, iki şehid haricinde kansız olarak ele geçirilmişti...

Mekke, müslümanların eline geçip şehirde emniyet sağlandıktan sonra Hazreti Ebu Bekr doğruca babasının yanına gitmişti..

Babası Ebu Kuhafe henüz müslüman olmamıştı!..

Ebu Bekr babasının ihtiyar haline aldırış etmeden onu evinden aldı doğruca **Ka`be** civarındaki Resuli Ekrem`in yanına getirdi..

Onları görünce Resuli Ekrem, Hazreti Sıddık`a olan sevgisi dolayısıyla tarizde bulundu..

**-Şu ihtiyar babanı ziyarete gidene kadar bekleseydin ya!..
Buraya kadar niye yordun onu bu yaşlı haliyle?..**

113

Hazreti Sıddık davranışının yerindeliğini ifade etti:

**-Yüksek huzuruna gelmek onun boynuna borçtur Ya
ResulAllâh!.**

Resuli Ekrem bu hassasiyetinin Hazreti Sıddık`a olan sevgisinden ileri geldiğini vurguladı:

**-Oğlunun bizim üzerimizdeki iyilikleri, yardımları dolayısıyla
elbet biz de onun hukukuna riayet ederiz...**

Mekke`nin fethi nasib olunca artık sıra Taif`e gelmişti...

Onbini yanında gelenler ve ikibini de Mekke`den katılanlar olmak üzere toplam onikibin kişilik bir kuvvet ile, yirmi bin kişilik Taif`li müşriklerin ordusu üzerine yürüdü.

Tarih, Hicretin sekizinci yılı şevval ayı...

Taif`te ve civar kabilelerde bulunan bütün müşrikler bir araya toplanmışlar, müslümanlara son ve kat`i bir darse vurmak istiyorlardı.

Zira onlar da biliyorlardı ki, bu ellerine geçen son fırsattı!.

Eğer bu defa da müslümanlar yenilip dağıtılamazsa, bundan böyle önüne geçilemez bir hal alacaklar; ve bir çığ gibi büyümekte devam edeceklerdi.

Müslüman ordusunda ise bir rehavet göze çarpmaktaydı. Ordularının kuvvetinden çok emin bulunuyor ve nasıl olsa düşmanı yeneriz diye düşünüyorlardı.

Cenabı Allâh, kuvvetlerine güvenen müslümanların bu hallerinden dolayı, onlara bir ders verdi...

Mekke`nin fethinden on altı gün sonra, Şevval ayının altıncı günü hareket edildi.

Müşrikler iki yandan saldırmaktaydı!

114

Müslüman kuvvetlerin öncüleri, daha müşriklerle ilk çatışma anında bozularak geri kaçmaya başladı.

Ricat öylesine büyüyüp orduya sirayet etti ki, Resuli Ekrem`in yanında, sebat edip de düşmanla çarpışan Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, Hazreti Ömer, Hazreti Âli, Hazreti Abbas ve daha yüz kadar sahabesi ancak kaldı.

O zaman Resuli Ekrem, şöyle bağırlmasını emretti:

-Ey, Huneyn`de geri dönmek üzere söz veren ashab!

Bu çağırma üzerine , ricat etmekte olanlardan bir kısmı şu nidalarla geri dönmeye başladılar:

-Lebbeyk!.. Lebbeyk!.. Lebbeyk!..

Bunun üzerine Resuli Ekrem, Cenabı Allâh`dan kendilerine zafer ihsan etmesi için duada bulundu.

Sonra da, yerden bir avuç toprak alarak müşriklerin üzerine savurdu...

Öylesine bir savuruştı ki bu, müşriklerin içinde tek bir ferd kalmadı, onun ağzına, burnuna, gözüne, onu savaştan engelleyecek bir şekilde toprak kaçmamış olsun!.

Bir mucizeydi bu!.

Bundan sonra müşriklerin üzerine son kat`i hücum yapıldı...

Bu hücum sırasında, Cenabı Allâh gene meleklerle takviye buyurmuştu!slâm ordusunu...

Bu kat`i saldırı karşısında dayanamayan müşrikler, selameti kaçmakta buldular.

115 Zaten oldukça da önemli kayıplar vermişlerdi. Hemen çok sağlam olan Taif kalesine sığındılar..

Resuli Ekrem, üstlerine fazla düşmedi; ve bunun neticesi kısa bir zaman sonra görüldü.

Taif halkı kendi isteğiyle müslüman olmuştu!.

Böylece savaş, Cenâb-ı Allâh`ın yardımı ile kazanılmış, müslümanlara da bir ders olmuştu...

Seferden geldiği günlerden biri idi.

* * *

24

MEDİNE GÜNLERİ

Resuli Ekrem, ashabı ile oturmakta iken bir kadın yanlarına yaklaştı.

Bu hatun, bir müddet önce gelmişti Resuli Ekrem'i görmek üzere, şimdi de artık memleketine dönmek için vedalaşmaya gelmekteydi.

Resuli Ekrem, kadına ileride tekrar gelmesini söyledi.

Bu söz üzerine kadın, tekrar gelipte onu bulamamasından kinaye olarak:

-Ya ben gelir de seni bulamazsam?...

-Şayet beni bulamazsan, Ebu Bekr`e müracaat edersin!...

Bu cevabında Resuli Ekrem`in, kendisinden sonra, Hazreti **Ebu Bekr es Sıddik`in "halife"** olması lazım geldiğine dair bir işaret bulunmaktaydı...

Hakikaten, Resuli Ekrem`den sonra, ashabın ve dolayısıyla Hazreti Adem`den kıyamete kadar gelmiş gelecek - peygamberler hariç- **bütün insanların en faziletlisi ve hayırlısı, hiç şüphesiz ki Hazreti Ebu Bekr es Sıddik`dir...**

Bakın, Hazreti Ömer`in oğlu Abdullah ne söylüyor bu hususta:

"Biz Resulullah`ın zamanında, aramızda (ashab arasında) toplandığımız zaman, ashabin içinde şu hayırlıdır, bu hayırlıdır diye konuşur görüşürdük de, en sonunda şu karara varırdık:

Ashabın en hayırlısı EBU BEKR, sonra ÖMER, sonra da OSMAN derdik...

Rasûlü Ekrem gene bir gün ashabıyla beraber otururken şöyle buyurmuştu:

-Güneş, EBU BEKR`inki kadar şanlı bir baş üzerine doğmamıştır!..

117

Hicretin dokuzuncu senesine gelindiği günlerde, Doğu Romaimparatorluğunun,İslâmiyet aleyhine Şam`da büyük bir ordu tertiplemekte olduğu haberi etrafa yayıldı.

Bunun üzerine Rasûlü Ekrem, Şam üzerine sefer yapılacağını bildirerek, gerek Mekke`ye ve gerekse, bütün diğer kabilelere haberci gönderdi... Onlardan mücahit istedi.

Fakat bu sefer için, halkta bir isteksizlik görülmekte idi...

Yolun çok uzun, düşmanın çok kuvvetli, günlerin de yaz mevsiminin en sıcak günleri olması, bu sefer aleyhine engeller oluşturmaktaydı..

Münafıkların bir çoğu ile bedeviler, bu seferden yan çizmeye başladılar.. Hatta münafıklar, bedeviler bir yana, hakiki müslümanlar arasında da fazlasiyle yançizme halleri görülmeğe başlanmıştı.

Bu durum üzerine Cenabı Allâh, müslümanlara bir ihtar yolladı:

" EY İMAN EDENLER! SİZE NE OLDU Kİ, "ALLÂH YOLUNDA SEFERBER OLUNUZ!" DENİLİNCE YERİNİZE YİĞİLDİNİZ KALDINIZ?

YOKSA ÂHİRETTE VAZGEÇİP DÜNYA HAYATINA MI RAZI OLDUNUZ?

FAKAT O DÜNYA HAYATININ SAADETİ, ÂHİRETİN YANINDA PEK AZ BİR ŞEYDİR!

EĞER SEFERBER OLMAZSANIZ, ALLÂH SİZİ SIZLATICI BİR AZAB İLE AZABLANDIRIR; VE YERİNİZE BAŞKA BİR KAVİM GETİRİR.. SİZ DE PEYGAMBERE HİÇ BİR SURETLE ZARAR VEREMEZSİNİZ... ALLÂH HER ŞEYE KADİRDİR. EĞER SİZ PEYGAMBERE YARDIM ETMEZSENİZ, (Allâh eder, keza şimdiye kadar) ALLÂH ZAFER İHSAN ETTİ DE.."

118

Bu umumi hitap üzerine bütün müslümanlar seferber oldular!

Herkes sefer için yardımda bulunmaya başladı. Bu yardımlar, yola çıkmak için durumu uygun olmayan kişilere, binek, azık ve silah temin olunmak üzere harcanıyordu.

Bu sırada; Hazreti OSMAN, dokuz yüz deve, yüz at, bin dirhem nakit para, ve her birine bir altın harcamak suretiyle on bin kişiyi teviz etti. Hazreti ÖMER, mevcut mali ve nakid parasının **YARISINI** hibe etti.

Hazreti **EBU BEKR ES-SİDDİK** da, elinde bulunan bütün malı ve nakit dört bin dirhem akçe parasını alarak huzura geldi.

Rasûlü Ekrem sordu:

-Sen ne getirdin, Ya Eba Bekr?

-PARAMIN HEPSİNİ, DÖRT BİN DİRHEM AKÇE`Yİ, YA RESULALLÂH!...

-Ya ailene ne bıraktın, ya Eba Bekr?

-ONLARI ALLÂH`A BIRAKTIM YA RESULALLÂH!.. ONLARA ALLÂH BAKAR!..

Böylelikle yetmiş bin kişilik bir müslüman ordusu hazırlayıp yola çıktı. Bunun onbini suvari idi.

Bu yolculuğun en büyük faydalarından birisi de, müslümanlar arasındaki münafıkların tamamen meydana çıkmaları idi.

Ordu, Tebük mevkiine geldiği zaman, Rumların,İslâmiyet aleyhinde bir sefer tertipledikler, yolundaki haberin gerçek olmadığı görüldü.

Ne varki, o sıralarda Doğu Romaimparatoru Herakliyas`un Şam`da olması, velslâm ordusunun da böyle büyük bir kuvvet ile Şam yakınlarındaki Tebük`e kadar gelmesi,İslâmiyetin kuvvetini dört bir yana göstermiş, O`nun şanına şan katmıştı.

Medine`ye dönülmeden evvel, Eyle, Erzah ve Cerba şehirleri zaptedilerek cizyeye bağlandı... Ve bu sefer de böylece bitmiş oldu.

Hazreti Âli`nin oğullarından Muhammed, bir gün babasına şöyle sordu:

-Resulullah`dan sonra halkın en hayırlısı kimdir?

Hazreti Âli, oğlu Muhammed`in sualine şu cevabı verdi:

-EBU BEKR`DİR!..

Rasûlü Ekrem, refakatında Hazreti Siddîk, Hazreti Faruk, Hazreti Osman ve daha bir kaç ashabı olduğu halde, Uhud dağına çıkmışlardı.

Uhud dağı, üstünde taşıdığı insanların büyüklüğünden aldığı bir gurur, iftihar ve sevinçle, şöyle bir silkiniverdi!.

Sarsıldılar!. Az daha düşeceklerdi!.

O zaman Uhud dağına hitab etti Rasûlü ekrem:

-Uslu dur, Uhud!.. ÜZERİNDE BİR PEYGAMBER, BİR SİDDİK, İKİ DE ŞEHİD VARI!..

"**Siddîkiyet**" makamı, peygamberlikten sonra gelen en yüksek derecedir...

Hazreti Ebu Bekr es Siddîk`ın, bütün "**Siddîkiyet**" mertebesine ulaşmış olanların dahi en yücesi olması dolayısıyla, kendisine "**Siddîk-ı Ekber**" de denmektedir...

Ayrıca burada bir de mucize vardı!..

Resulullah aleyhisselam, Hazreti **Âli** ile Hazreti **Ömer**`in "**ŞEHİD**" edileceğini açıklamaktaydı..

120

Gene hicretin dokuzuncu senesinde. "**Hac**"cın farz olmasından sonra, Rasûlü Ekrem, Hazreti **Ebu Bekr es Siddîk**ı "**Hac Emiri**" tayin etti.

Sonra da, bizzat kendi eli ile alametlendirmiş olduğu yirmi deveyi Mekke`de kurban etmek üzere O`na teslim etti. Beş deveyi de kendisi tarafından kurban edilmek üzere buna ilave eden Hazreti **Ebu Bekr es- Siddîk**, üçyüz kişi ile Mekke`ye hareket etti.

Hazreti Siddîk`ın hareketinden bir müddet sonra "Tevbe Suresi"nin baş tarafları nazil oldu.

Bu ayetler, müşriklere karşı yapılmış eski bir anlaşmanın feshi hakkındaydı.

Araplar arasında da şöyle bir adet vardı:

Her hangi bir anlaşmanın, yapılmış veya bozulmuş olduğuna dair haberin, mutlaka o anlaşmayı yapan kabile reisi veya onun yakın bir akrabası tarafından verilmesi icabederdi.

İşte bu nedenle, Rasûlü Ekrem, Hazreti Sıddîk`ın arkasından hazreti Âli`yi yolladı; ve bu haberi kendisi namına tebliğ etmesini emretti.

Hazreti Âli de, Rasûlü Ekrem`in Kasva isimli devesine binerek Hazreti Sıddîk`yetişmek üzere yola çıktı...

Bir kaç gün sonra kabileye yetiştği zaman, Hazreti Sıddîk sordu:

-Resulullah seni mi "Hac Emiri" tayin etti Ya Âli?

-Hayır, Ya Eba Bekr!.. "Tevbe" suresi`nin baş taraflarını okumak ve bazı anlaşmaların hükmünü feshetmek için gönderdi!..

121

Böylece Hac`cın ilk farz olduğu sene, Hazreti Sıddîk, Rasûlü Ekrem`e vekalet etmiş oldu ki; bu dahi O`nun Hilafetine işaret eden hususlardan birisiydi.

25

VEDA HACCI

Ertesi sene hac mevsimi geldiği zaman, Rasûlü Ekrem hacca gidileceğini bildirdi.

122

Herkes Rasûlü ekrem ile birlikte hacca gitmek istiyordu. Böylece yüzbinin üstünde bir kalabalıkla yola çıkıldı. Yolculuk esnasında, Hazreti Sıddîk gene Rasûlü Ekrem ile yanyana bulunmaktaydı.

Hac kafilesi "Arc" isimli bir mevkide konakladığı zaman, Rasûlü Ekrem ile, Hazreti **Ebu Bekr es Sıddîk`**ın eşyalarını taşımakta olan devenin kaybolmuş olduğu anlaşıldı.

Bu deveyi Hazreti Sıddîk`ın bir adamı sevk etmekteyken, nasılsa kaybetmişti... Devede Rasûlü Ekrem`in de eşyalarının bulunması sebebiyle de bu duruma çok kızan Hazrei Ebu Bekr es Sıddîk, adamı dövmeye başladı.

Rasûlü Ekrem, O`nu görünce:

-Şu ihramlıya bakın , ne yapıyor!..

Buyurarak, en zarif bir şekilde tenbihte bulundu.

Azıklarını taşıyan devenin kaybolduğu ashab tarafından duyulur duyulmaz, hemen birisi onlara yemek takdim etti.

Devenin Rasûlü Ekrem`in de eşyalarını taşımakta olması, Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk`ı çok üzmüş, hala adamına olan kızgınlığı kaybolmamıştı. O`nun bu hali üzerine, Rasûlü ekrem tekin etmek için şöyle buyurdu:

-Ya Eba Bekr!.. Bu, Allâh`ın bir kazasıdır!. Emri vakinin önüne geçilemez... Zaten o da devesini korumak için çok dikkat eder bir kişidir, ama oldu bir kere. Bak, Cenabi Hak o yemek yerine bunu yolladı... Demek bu azığı yemek varmış nasibimizde...

123

Buyurdu.

Bu sözleriyle, bir iş olmadan evvel gerekli tedbirin alınması icabettiğini; fakat bu tedbirleri aldıktan sonra, her hangi bir hoşlanılmayan hadise vuku bulduğunda, onun Allâh`ın bir **hükmü** olduğunu anlayıp, **rıza** göstermenin lazım geldiğini, anlatmaktaydı Rasûlü Ekrem...

Elbette ki, bu hitab dış görünüşte sadece Hazreti **Sıddîk`a** gibi görünmekte ise de, aslında, ondan sonrakilere de, ta bizlere ve bizden sonrakilere kadar uzanmakta idi...

Bu sözlerden sonra, Rasûlü Ekrem`in ailesiyle, Hazreti Sıddîk`ın ailesi beraberce, gelmiş olan yemeği yediler...

Bir süre sonra da, kafilenin kolcusu, kaybolmuş olan deveyi bularak Rasûlü Ekrem`in huzuruna getirdi. Deveden hiç bir şey kaybolmamıştı!...

Bundan sonra **Mekke`ye** gidilerek hac vazifesi ifa edildi.

Bu hac, Rasûlü Ekrem`in son haccı idi... Bu yüzden tarihe "**Veda Haccı**" ismi ile geçti.

Mekke`den de iştirak edenler ile beraber, yüzüymibinin üzerindeydi hacıların sayısı.

İslâmın bütün erkânı da bu hac esnasında inen ayetle tamam olmuştu.

Cuma gününe rastlayan Arafat günü nazil olan bu ayetlerde şöyle buyurulmaktaydı:

"...BU GÜN DİNİNİZİ KEMALE ERDİRDİM; ÜZERİNDEKİ Nİ`METİMİ TAMAMLADIM; VE SİZE DİN OLARAK İSLÂMİ SEÇTİM..."

Bu ayeti Kerime,İslâm dininin tamamlanmış olduğunu bildirmekteydi ki, aynı zamanda Rasûlü Ekrem`in de kemale ulaşmış olduğunu belirtmekteydi.

124

Her hangi bir şeyin kemal bulması demek ise, o şeyin zevâli yani sonunun gelmesi demek olduğu için,Rasûlü Ekrem`in son günlerinin geldiğini de haber vermekteydi bu Ayeti Keriyme...

Rasûlü Ekrem sahabesi ile oturuyordu ki bir gün şöyle anlattı:

-Rüyamda insanları bir meydanda toplanmış olarak gördüm. O sırada Eba Bekr ayağa kalktı ve halkı sulamak için, orada bulunan bir kuyudan iki kova su çekti. Fakat Eba Bekr`in su çekmesinde güçlük vardı. Allâh Eba Bekr`i mağfiret etsin, (edecektir de)!..

Sonra kovayı Ömer eline aldı. Ve Ömer kovayı eline alınca, O`nun elinde daha büyük bir kovaya tahvil etti. Ben halk içinde (Ebu Bekr`den sonra), Ömer`in gördüğü işi işleyebilecek kuvette, kavi ve kamil bir insan görmedim... En sonu insanlar o meydanı develerin sulak ve eylek yeri edindiler...

Haydi şu rüyamı tabir et bakalım, Ya Eba Bekr...?

-Sizden sonra, bu ümmetin idaresi bana geçecek; beni de Ömer takip edecektir , Ya ResulAllâh...?

-Evet!.. Melek dahi böyle tabir etmişti!.

Buyurdu, Rasûlü Ekrem, Ebu Bekr`in rüyayı bu şekilde tabir etmesi üzerine.

Böylelikle, Rasûlü Ekrem kendisinden sonra Hazreti Ebu Bekr`in, ondan sonra da Hazreti Ömer`in halife olacağını bildirmiş oldu.

Rüyada Hazreti Sıddîk`ın, bir iki defa güçlük çekmesinden kasit, bir iki sene halifelik yapacağına ve güçlük çekmesinden de ileride göreceğimiz çok büyük güçlüklerle, zor durmlarla karşılaşacağına işaret etmekte idi ki, gene göreceğimiz gibi bunların hepsi istisnasız vuku bulmuştur...

Rasûlü Ekrem, bir gün Medine yakınındaki Eris kuyusunun bulunduğu bostana gitmişti. Orada kuyu başında oturmakta iken, Hazreti Sıddîk da oraya geldi.

Eş`ardan Ebu Musa da, Rasûlü Ekreme acaba bir hizmetim olabilir mi, diye kapıda nöbet beklemekte idi.

Hazreti Sıddîk kapıyı çalınca, Ebu Musa kapıyı çalanın kim olduğunu sordu...

-Ebu Bekr...

Cevabını alınca:

-Biraz müsaade ediniz de, Resulullah`a geldiğinizi haber vereyim...

Dedi ve Rasûlü Ekrem`in yanına gelerek:

-Ya ResulAllâh, dışarıda olan, Ebu Bekr müsaadenizi bekliyor huzurunuzda gelmek için...

Diye sordu... Rasûlü Ekrem de :

-izin ver ve cennetle müjdele!.

Buyurdu.

Bunun üzerine Ebu Musa, Hazreti Sıddîk`ın yanına geldi ve:

-Buyurunuz!.. Giriniz... YA EBA BEKR, RESULULLAH SİZİ CENNETLE MÜJDELEDİ!.

Bir gün Rasûlü Ekrem, Hazreti Ayşe`nin odasında bulunuyordu ki...

Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk da Resulullah`ın yanına, kızı Ayşe`nin odasına geldi. Selam verdi, Rasûlü Ekrem O`nun selamını aldıktan sonra şöyle buyurdu:

- MÜJDE YA EBA BEKR!.. CEHENNEMDEN AZAD OLDUN!..

Bu müjdeden kısa bir müddet sonra da ashabın içinde iken şöyle buyurdu gene Rasûlü Ekrem:

-ÜMMETİMDEN İLK CENNETE GİRECEK OLAN EBU BEKR`DİR!..

Rasûlü Ekrem, veda haccından döndükten bir müddet sonra rahatsızlanmıştı.

İşte bu arada bir Cuma günü hutbeye çıktığı sırada şöyle anlattı:

-Allâhu Teala bir kulunu, dünyada dilediği kadar dilediği gibi yaşamakla, artık kendi yanındaki ebedi hayata dönmesi arasında serbest bıraktı...

O kulda, Rabbi`nin yanına dönmeyi tercih etti..."

Sözün burası gelince, minberin hemen yanında oturmakta olan **Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk ağlamaya başladı ve:**

-Atalarımız, analarımız sana feda olsun Ya ResulAllâh!...

Dedi. Bunun üzerine Rasûlü ekrem önce:

**-Ağlama ya Eba Bekr! -buyurdu, sonra da umuma dönerek-
insanlar içerisinde gerek arkadaşlık ve gerekse maddiyat
bakımından bana en ziyade faydalı olan EBU BEKR`DİR.**

İnsanlar içinde bir dost edineydim EBU BEKR`İ edinirdim.

İslamiyet dolayısıyla olan kardeşlik en yüksek kardeşliktir!.

**EBU BEKR`İN kapısı hariç, bu mescide olan bütün kapıları
benim tarafımdan kapatınız!.."**

127

Bu, Rasûlü Ekrem'in son hutbesi oldu.

Bu hutbeden kısa bir müddet evvel ise şöyle buyurmuştu
gene Rasûlü Ekrem, ashâbı arasında:

**-Hiç kimsenin, bize, mükafatını vermediğimiz bir iyiliği
kalmamıştır... YALNIZ EBU BEKR MÜSTESNA!...**

**ONUN BİZE ÖYLE İYİLİKLER VARDIR Kİ, ONLARIN
MÜKAFATINI CENÂB-I ALLÂH KIYAMET GÜNÜ
VERECEKTİR!..."**

HZ. EBÛ BEKR`İN EFENDİMİZE İMAMETTE VEKÂLETİ

128

Cenâb-ı Resul`ün hastalığı son günlerde iyice artmıştı...

Namaz vaktinin geldiği anda, Rasûlü Ekrem, namaza çıkacak kuvvete sahip olmadığı için, Ebu Zem`e ile Ebu Bekr es Sıddîk Hazretlerine namaz kıldırması için haber yollamıştı.

Fakat Ebu Zem`a Hazreti Sıddîk`ı orada göremediği için, hemen yakınında oturmakta olan Hazreti **Ömer`e**:

-Haydi kalk, namazı sen kıldır!..

Demişti. Bunun üzerine Hazrei Ömer de cemaata namaz kıldırma üzere mihraba geçti...

Ancak, mihraba **imam olarak** Hazreti **Ebu Bekr es Sıddîk** yerine Hazreti **Ömer`in** geçtiğini görünce **Rasûlü Ekrem, derhal müdahale etti:**

-Ebu Bekr nerede?...işin böyle olmasını Allâh da istemez, müslümanlar da!.

Bu durumda derhal Hazreti **Sıddîk bulundu ve imamete geçirildi.**

Bundan bir zaman sonra Rasûlü Ekrem`in hastalığı (Humma) büsbütün arttı.

Gene namaz vakti gelmişti ki, ezan dahi okunmuştu. Hastalığının şiddetinden yerinden kalkamaz bir haldeydi Rasûlü Ekrem :

-Ebu Bekr`e söyleyin, cemaata namaz kıldırsın!..

Buyurdu.

Yanında bulunan Hazreti **Ayşe**, babası için:

129

-Ebu Bekr yufka yüreklidir, Ya ResulAllâh; Senin yerinde durup da halka namaz kıldıramaz!..

Deyince, Rasûlü Ekrem ikinci defa emir verdi:

-Ebu Bekr`e söyleyin, cemaata namaz kıldırsın!.

-Ebu Bekr yufka yüreklidir, cemaate namaz kıldıramaz Ya ResulAllâh...

Diye ikinci kez mazeret beyan etti Ayşe...

-Şüphesiz ki siz Yusuf`un zamanındaki kadınlar gibisiniz!...

Ebu Bekr`e söyleyin (diyorum) halka namaz kıldırsın!...

Artık bu kesin emir üzerine, Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk`a haber gönderildi namazda "**imam olması**" için; ve bundan sonra da Rasûlü Ekrem`in ebedi hayata intikaline kadar geçen süre zarfında on yedi vakit namazı Hazreti Sıddîk kıldırdı.

EFENDİMİZİN ÖLÜMÖTESİNE GEÇİŞİ

Hicretin onbirinci senesinin Rebiülevvel ayının 7'sine rastlayan pazartesi günü, sabahı Rasûlü Ekrem`de bir iyilik alameti görüldü.

Bu, sabah namazını kıldırmış olan Hazreti Ebu Bekr es-Sıddîk`ı çok sevindirdi... Bu sevinç ile, bazı mühim işlerini görmek üzere Sünh`de bulunan evine gitti.

O gün öğleye az bir müddet kalmıştı ki, koşa koşa bir haberci geldi ve şu haberi verdi:

-RASÛLÜ EKREM ÂHIRETE İNTİKÂL ETTİ!..

Medine çevresinde bulunan bütün dağlar, Hazreti Sıddîk`ın başına yıkılmıştı sanki!. Hele o günde hiç beklemiyordu bu haberi!...

Hemen, koşa koşa mescide, Rasûlü Ekrem`in evine geldi..

Kimseye bir şey söylemeden, Hazreti Ayşe`nin hücresinde yatmakta olan Rasûlü Ekrem`in yanına girdi... Hürmetle Rasûlü Ekrem`in yatmakta olduğu yatağın yanına geldi ve

mübarek yüzü örtmekte olan örtüyü kaldırarak eğilip alnını öptü...

Gözlerinden sicim gibi yaşlar akmakta olan başını kaldırırken, ağzından şu sözler döküldü:

- Ya NebiyAllâh!. Anam babam sana feda olsun!.

Yemin ederim ki, Allâh senin üzerinde iki ölümü cem etmeyecektir!... Her insan için mukadder olan birinci ölümü tatmış bulunuyorsun!... Bundan sonra sana ebedi olarak ikinci bir ölüm isabet etmeyecektir!...

Sonra üstüne bir sakinlik çöktü Allâh tarafından!...

131 Soğukkanlı bir halde, kapıya yürüdü ve dışarı çıktı.

Dışarı, karmakarışık bir vaziyette idi!...

Kimi bağıyor, kimi ağlıyordu.. Neticede herkesi bir hüznü kaplamış; kimse ne yaptığını bilmez bir halde idi!.

Hazreti Ömer, bu durum karşısında büsbütün asabileşmiş, üzüntüsünden kontrolsüz bir halde bağıyordu:

-Resulullah ölmedi!.. O yaşıyor!... O`na öldü diyenin kellesini kopartırım!!!...

Bir feryadı figandır gidiyordu ortalıkta...

Hazreti **Ömer**, Hazreti **Sıddik**’ı görünce, derhal onun yanına geldi...

-Ölmedi!.. Ölmedi değil mi?.. Cevap ver, ölmedi değil mi?...

-Sus Ya Ömer, topla kendini!..

Buyurdu Hazreti Sıddik.

Hazreti Ömer O`nun bu sakin halini görünce, sustu.

Bunun üzerine Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, meşhur şu meşhur konuşmasını yaptı oradaki topluluğa:

-Ey insanlar!.. Her kim, Muhammed`e tapıyor idiyse; o bilsin ki Muhammed ölmüştür!..

Her kim ki Allâh`a ibadet etmektedir; o da bilsin ki ; Allâh sonsuz ölümsüzdür; daim Bâkî`dir!.

Bundan sonra da, Kur`anı Kerim`den şu ayetleri okudu:

"MUHAMMED, PEYGAMBERDEN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR!.

ONDAN EVVEL DE BİR ÇOK PEYGAMBERLER GELİP GEÇTİ...

O ÖLÜRSE VEYA ÖLDÜRÜLÜRSE, SİZ YOLDAN GERİ Mİ DÖNECEKSİNİZ?

O ÖLDÜ DİYE GERİ DÖNEN, ALLÂH`A HİÇ BİR ZARAR VEREMEZ!... ALLÂH, ŞÜKÜR EDENLERE MÜKAFATLARINI VERECEKTİR..."

Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk`ın bu konuşması, herkesi sindirmiş, onların üstüne bir sakinlik çöktürmüştü. Hele yukarıdaki ayetleri okuduğu zaman, sanki ilk defa duyuyorlarmış gibi, ağızları açık bir halde dinlediler...

O heyecanla, hepsi de unutmıştu sanki bu ayeti!.

Derhal bütün topluluk bu ayeti kerimeyi tekrar etmeye başladı sakin sakin...

Kısa bir zaman sonra herkes tamamiyle teskin olmuştu...

Ortalığın yatışması üzerine, bütün **muhacirin**, Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk`ın etrafında toplanmaya başladı... Aynı anda **Ensar** da, Saide Sofasında biraraya geliyordu.

Onların yanlarından gelen birisi, onların kendi içlerinden birisini rastgele baş seçmek üzere olduklarını haber verdi. Bunun üzerine Hazreti Ömer, Hazreti Sıddîk`a dönerek:

-Haydi gel, şu ensar kardeşlerin yanına gidelim.

Dedi...

* * *

HZ. EBÛ BEKR'İN HALİFE SEÇİLİŞİ

Hemen yanlarında daha bir kaç kişi olmak üzere hep beraber oraya gittiler...

134

Saide Sofası oldukça kalabalıktı...

Ayağa kalkmış olan birisi, "**hilafet**"in Ensar`da olması lazım geldiğini söylüyordu.

Halbuki bu durum, büyük bir ayrılık, ve ikilik çıkmasına sebep olacak şartları oluşturmdu. Bu dalslâmın çökmesi olurdu.

Bunun üzerine Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk ayağa kalkarak önce Rasûlü Ekrem`in bir hadisini nakletti ve ona ilave etti:

-"Bütün mü`minler üzerinde hükümet etme yetkisi Kureyşlilerindir!.", buyurmuştu Resulullah...

Bu sebeple bizim O`na itaat etmemiz gerekmektedir.

Şimdi ben size iki kişi tavsiye ediyorum, hangisini dilerseviz onu seçin...

Dedi ve iki yanında bulunan, Hazreti **Ömer** ile Hazreti`nin ellerini yukarı kaldırdı...

Bu sözler orada bulunan herkesin aklını başına getirmişti..

Hazreti **Ömer**, Hazreti **Sıddîk`**in hilafete namzet olarak kendisini iieri sürdürdüğünü görünce, tüyleri diken diken olmuştu:

-İçinde Ebu Bekr gibi bir insanın bulunduğu cemiyete ben asla halifelik edemem...

Dedi ve ardından Hazreti Sıddîk`a dönerek:

-Ver elini Ya Eba Bekr!.. Ben sana biât ediyorum!..

Diye, Hazreti **Ebu Bekr es Sıddîk`a** bağlılık ve itaat yemini etti. Sonra da, orada bulunanlara şöyle hitab etti:

135

-YA ENSAR! CENÂB-I RASÛLULLAH, HASTA OLUP YATAĞA DÜŞTÜĞÜ ZAMAN, İMAMET İÇİN HEPİMİZİN BAŞINA EBU BEKR`İN GEÇMESİNİ EMRETTİĞİNİ BİLİYORSUNUZ...

BURADA, KENDİSİNİ EBU BEKR`DEN DAHA EHİL, DAHA KÂMİL VE DAHA BİLGİLİ GÖREN KİM VARSA, O ORTAYA ÇIKSIN?..

Hazreti **Ömer`**in bu hitabı üzerine oradakiler cevap verdi:

-Hayır!... Yoktur!...

-Allâh göstermesin!...

-O`ndan ehli yoktur!...

-Daha ehli bulunamaz!...

Bundan sonra orada bulunan Hazreti **Ebu Ubeyde** başta olmak üzere, Hazreti **Osman**, Hazreti **Abdurahman** ve diğerleri, derhal yeni "**Halife**" Hazreti **Ebu Bekr es- Sıddîk`a** bağlılık ve taat yeminini ettiler.

Böylece,İslâm`in **otuz yıl sürece** olan, bu günkü deyimle **Cumhuriyet** veya **demokrasi devri** başladı.

Bu devrin gene bu günkü deyimlr ilk Cumhurbaşkanı da ittifak ile seçilen Hazreti Sıddîk idi....

* * *

İLK HUTBE

O gün artık geç olmuştu...

138

Ertesi gün herkes Mescidde toplandığı zaman; - ki bu defa sadece cemaat temsilcileri değil, bütün halk bulunmakta idi; Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, Halife olarak şu ilk nutkunu irad etti:

-Bismillahir rahmanir rahim!...

Muhterem Cemaat; sizin en iyiniz olmadığım halde, sizi idare etmek vazifesi bana verildi.

Eğer, benden Resulullah gibi idare etmemi beklerseniz, muamele görmek isterseniz; Ben bu vazifeyi üzerime alamam!.

Çünkü O, Allâhu Teala`nın vahiy gönderdiği bir kulu, Rasûlü idi. Ben ise basit bir insanım!.

İşte bu sebeble beni her zaman göz altında bulundurun.

Eğer vazifemi doğru dürüst yaparsam, bana yardımcı olun; Eğer yanlış yola saparsam, bana doğruyu gösterin!...

Doğruluk, emanet; yalancılık da hıyanettir!...

Ben, bir ıslahatçı, reformcu değilim!... Sadece, Resulullah`ın göstermiş olduğu yolda yürümeğe çalışacağım...

Ben, Allâh ve Rasûlü`nün yolunda, gösterilmiş olan şekilde yürüdüğüm müddetçe siz de bana yardım edin... Fakat ben, Allâh ve Rasûlü`nün gösterdiği yoldan ayrılırsam, bana itaat hiç biriniz için bir borç bir vazife değildir!...

Haydi, şimdi namaza hazırlanınız. Cenabı Allâh, hepimizin yardımcısı olsun, Hak yolda yürümek nasip etsin... Allâh`ın selamı üzerinize olsun...

139

Kısacası naklettiğim şu hutbeden sonra, Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, "**Halife**" olarak ilk defa cemaatin önüne geçip, namaz kıldırıldı.

Bundan sonra Rasûlü Ekrem`in defin işiyle meşgul olundu.

Herkes defin için bir yer söylüyor; Kimi, Kudüs`ü; Kimi de Mekke`yi ileri sürüyor, bir kısmı da Medine`de kalmasını istiyordu. Bu meseleyi de Hazreti **Sıddîk** halletti. Rasûlü Ekrem`in şu sözünü nakletti:

-"Her peygamber nerede ölmüşse, oraya defnolunur; başka yere nakledilmez!" sözünü, Rasûlü Ekrem`den sağlığında işitmiştim. Bu sebeple nerede vefat ettiyse, oraya defnetmemiz icabetmektedir...

Halife, Ebu Bekr es Sıddîk Hazretleri`nin bu sözleri üzerine, Rasûlü Ekrem`in son nefesini vermiş olduğu yere makberi kazıldı.

Bundan sonra tekfin işleri yapıldı ve makberin yanına yatırılarak, namazı Hazreti Sıddîk, Hazreti Ömer ve sair Muhacir ve Ensar ileri gelenleri tarafından kılındı.

Bilahare, onlar çıktılar ve onları yerlerine başkaları girip onlar kıldı, ve böylece bütün ahali namaz kılıp bitirene kadar devam etti. Çünkü yerin ufak olması sebebiyle bir defada kılınma imkanı mevcut değildi. Nihayet namaz kılma vazifesi ifa olunduktan sonra,gece yarısı defin görevi tamamlandı.

* * *

30

HİLÂFET GÜNLERİ

Rasûlü Ekrem`in ebedi hayata intikâlini takib eden günlerden biriydi.

142

Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, Halife olmazdan evvel, kendi koyunları ile birlikte, mahalle halkının da koyunlarını sağar, sütlerini verirdi...

Halife olduktan bir kaç gün sonra bir sabah sokaktan geçerken, mahallenen kızlarından birinin şöyle söylediğini duydu:

-Ebu Bekr artık Halife oldu. Bu sebeble artık bizim koyunlarımızı sağmaz...

Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, derhal o tarafa yönelip:

-Sağıveririm kızım, bundan sonra da sağıveririm. Geçirilmiş olduğum bu mevkiin, beni, eski halimden eski gidişatımdan ayırmasınan Allâh`a sığınırım...

Dedi kızıcağıza, ve bundan sonra da, gene eskisi gibi mahalle halkı koyunlarının sütlerini sağmaya devam etti...

Gene hilafetinin ilk günleriydi Hazreti Ebu **Bekr es Siddîk`in**, bir sabah kızı Hazreti Ayşe`nin yanına geldiğinde:

-Ya Ayşe, kumaş ticaretiyle meşgul olduğum için başka işlerle uğraşacak vaktim olmadığı cümlelerin malumdur. Fakat şimdi de, Halife olmam dolayısıyla, mü`minlerin işlerinden gayrisi ile uğraşmaktan azadeyim...

Bu gidişle ev halkı, kısa bir zaman içinde elimizde olanları da yiyip bitirecekler... Çok geçmeden nafakamızı bile temin edemeyecek bir duruma düşeceğiz...

Bir kaç gün sonra eline bir kaç tane elbise alıp, satmak ve böylece nafakasını temin etmek üzere pazara yollandı... O esnada Hazreti **Ömer** de karşıdan geliyordu. Koca Halife`yi kolunda elbiselerle görünce sordu:

-Hayrola Ya Eba Bekr?... Bu ne hal?... Nereye böyle?...

-Pazara gidiyorum...

-Pazara mı?... Sana mü`minlerin vazifesi tevdi olunmadı mı? Onları ne yapacaksın?...

-İkisini bir arada yürütmeğe çalışacağım... Yoksa bizim ev halkı aç kalacaklar!...

Hazreti Ömer, Ebu Bekr es Siddîk`in koluna girip öneride bulundu:

-Gel benimle!... Ebu Ubeyde, mü`minlerin zekatlarından, maişetini temin edecek ufak bir hisse ayırır da sana; sen de ev halkının ihtiyacını buradan temin etmeye çalışırsın...

Böylece, ikisi birlikte kalkıp Ebu Ubeyde Hazretlerinin evine gittiler.

Hazreti Ömer, Ebu Ubeyde Hazretlerine durumu izah edince, Ebu Ubeyde şöyle söyledi:

-Ya Halife! Senin için, muhacirlere verilen zekattan bir hisse ayıracağım... Fakat bu öyle çok bir şey olmayacaktır... Ancak ev halkının ihtiyacını karşılayabileceğin kadar... Ayrıca sana bir kat yazlık ve bir kat da kışlık elbise ve çamaşır vereceğim... Bunlar eskidiği zaman, geri getirirsin, ben de o eskilerin yerine sana yenilerini veririm...

Böylelikle Ebu Ubeyde, Halife Ebu Bekr es Sıddîk`ın günlük maişetini temin görevini üzerine alarak, O`nun bu işlerle meşgul olmasına mani oldu...

O gün, öğleden sonra, Halife Ebu Bekr es Sıddîk`ın yanına Üsame geldi.

144

Rasûlü Ekrem sağlığında iken, Suriye civarındaki kabileleri yola sokmak amacıyla bir ordu hazırlamış; bu ordunun kumandanlığına da Üsame`yi tayin etmişti.

Ne varki ebedi hayata intikali, ordunun yola çıkmasına engel olmuştu.

İşte kısa bir müddet tehir olunan bu seferin akibetini öğrenmek için gelmişti Üsame...

Ancak bu arada Rasûlü Ekrem`in ahirete intikali, civarda ki bir çok kabilelerin ayaklanmasına da sebep olmuştu.

Bunların bir kısmı dinden dönüyorlar, bir kısmı da "**Biz namaz kılarız, ama zekat vermeyiz**" diyorlardı...

Bu durumda Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk:

-Vallâhi her kim namazla zekatı birbirinden ayırırsa, bu mürtecilerle harb ederim!.

Çünkü namaz nasıl bir bedeni vazife ise, zekat mali bir haktır!.

Allâh'ı şahit tutarım ki, bunlar Resullullah'a verdikleri bir dışı oğlağı benden esirgerler ise, görevlilerime vermekten imtina ederlerse, onların boyunlarını vurur, kafalarını koparırım!.

Buyurdu...

Bu, Hazreti Ebu Bekr'in, İslâm'ın, toplum hakları ile ilgili bir maddesini korumak için çabasını ortaya koymakta idi.

İçinde bulunulan bu güç bir durumu iyi bilen Üsame, Halife Hazretleri'ne öneride bulundu:

145

-Resulullah vafat buyurmazdan önce, bana emir buyurmuşlardı ama, şimdi şartlar değişti!.

Bize inanmış gibi görünen kabilelerden bir çoğu, bize karşı geçecekler gibi gözüküyor... Zannedersem onların üzerine çıkma icabedecek, Suriye tarafları yerine...

Resulullah'ın emrine aykırı bu isteği duyan Hazreti Ebu Bekr es Siddik celalleniverdi:

-Resulullah'ın bizden yapmamızı istediği bir iş; bizim gayretimizi beklerken bir kenarda, başka bir işle meşgul olmaktansa, kuzguna leş olmayı tercih ederim...

Sahabeden bir çokları, Halife Ebu Bekr es Siddik Hazretlerine gelerek, bu seferden vazgeçilmesini; Medine'nin durumunun tehlikede olduğunu beyan ediyordu...

Bunlardan birisine de şu cevabı verdi Hazreti Siddik:

-Aslanların gelip beni kapacağını bilsem, gene de Resulullah'ın emri olan Üsame ordusunu seferden geri bırakmam!...

Bundan sonra, Halife Ebu Bekr es Sıddîk, Üsame ordusuna mensup olanların "**Ceref**"de ki karargahta toplanmalarını emretti.

Bunun üzerine Üsame son bir defa, Hazreti Ömer'i çağırarak **Halife**'ye yolladı ve kendisinin Medine'de kalmaya taraftar olduğunu, eğer arzu ederse, kalabileceğini söylemesini rica etti...

Bu arada Ensar'ın ileri gelenleri de, Hazreti Ömer'i yolda çevirmişler ve Üsame'nin genç olduğunu belirterek onun yerine, Hazreti **Sıddîk**'in daha yaşlı ve daha tecrübeli birisini tayin etmesini söylemesini rica etmişlerdi.

Hazreti Ömer, Halife Ebu Bekr es Sıddîk'ın yanına gelerek, önce Üsame'nin teklifini nakletti.

146

Bunun üzerine Halife:

-Köpekler, kurtlar üzerime saldıracak olsa, O`nu gene oraya gönderirim... Çünkü Resulullah`ın emri böyledir... Yalnız dahi kalsam, gene de bu ordu yola çıkacaktır!..

Kesin cevabını verdi.

Bundan sonra Hazreti Ömer, Ensar'ın yaşlı bir kumandan istemeleri hakkındaki dileklerini nakletti.

Halife Ebu Bekr es Sıddîk, Hazreti Ömer`den bunu işitince, barut gibi yerinden fırlayarak, O`nun sakalina yapıştı:

-Ey Hattab oğlu!... Üsame`yi bizzat Resulullah tayin ettiği halde, sen onun azlini mi diliyorsun?...

Halife, Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, Resulullah`ın emirlerine riayet için, kurduğu düzene aykırı gelmemek için, hiç kimseyi dinlemedi.

Ertesi sabah "Ceref" deki ordu karargahına giderek onları teşyi etti ve onlarla beraber bir saatlik mesafeye kadar yürüdü...

Bu yürüyüş esnasında, at üzerinde olan Üsame, Halife Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk'a kendi atını vermek istedi ve teklif ettiyse de, Halife:

-Hiç olmazsa, bir saat Allâh yolunda gaza için, ayaklarım toz lansın!...

Diyerek, bu teklifi reddetti.

Artık ayrılacakları zaman, kocalslâm Halifesi Ebu Bekr es Sıddîk, ordunun kumandanı olan Üsame`den, Hazreti Ömer`in şehirde bir çok işlerde kendisine yardımcı olacağını söyleyerek, O`na izin verip veremeyeceğini sordu...

Üsame de memnuniyetle bu izni verdi.

Böylelikle Hazreti Ömer sefere çıkmayıp, şehirdeki işlerle meşgul olmak üzere Hazreti Sıddîk ile beraber geri döndü. Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, göstermiş olduğu bu eşsiz hareketle, disipline riayetin ne derece önemli olduğunu orada bulunan herkese anlatmış oldu.

* * *

31

ORDUYA HİTABI

İslâm'ın ilk Halifesi Ebu Bekr es Sıddîk`ın, ordudan ayrılmadan önce onlara yapmış olduğu, tarihe altın harflerle geçecek olan konuşması şu idi:

148

-Hıyanet etmeyiniz!... Zulüm etmeyiniz!... Haddi tecavüz etmeyiniz!.. Kimsenin bir azasını kesmeyiniz!.

Çocukları, kadınları, ihtiyarları öldürmeyiniz!.. Hurma ağaçlarını kesip yakmayınız!.. Meyve veren ağaçların hiç birisine dahi dokunmayınız!.. Koyun, sığır, deve gibi hayvanları, gıdanızı temin etmekten başka bir maksat için kesmeyiniz, öldürmeyiniz!.. Yolda, bir takım manastırlara çekilmiş adamlara rastlayacaksınız, bunlara da dokunmayınız!...

Bir gün çok yorgun bir halde olan Halife Ebu Bekr es Sıddîk, bir bahçeye girmişti. Hurma ağaçlarından birisinin altına doğru yürüdü yorgunluğunu bir nebze olsun atabilmek için... Ağacın, yeşil yapraklı dalları arasında da kuşun biri ötmekteydi.. Koca Halife, ağacın altına oturduktan sonra derin bir göğüs geçirdi, ve:

-Ah ne kadar mes`udsun!.. Yiyeceğini bir ağaçtan alıyor, sonra gene onun gölgesinde barınıyorsun... Seni çağırıp bir hesap soranın da yok... Ah!.. Ne olurdu, Ebu Bekr de senin gibi olsaydı...

Dedi...

Birisi geldi yanına:

-Bana, Resulullah`ın buyruklarından birini nakletsene...?

Dedi...

Bunun üzerine, Rasûlü Ekrem`in şu buyruğunu nakletti:

-Haram yiyecekle beslenmiş olan bedenler Cennet`e giremeyeceklerdir."

Üsame`nin ordusu, bu ayrılıştan iki buçuk ay sonra, Resulullah`ın emretmiş olduğu emirleri tamamen yerine getirmiş olarak, büyük bir zaferle Medine`ye döndü.

Keza daha ayrılışından yirmi gün sonra, ilk zafer haberleri Medine`ye ulaşmağa başlamıştı ve bu hal herkes tarafından sevinçle karşılanmıştır.

Fakat Halife Ebu Bekr es Siddik`in başındaki dert sadece bu değildi. Rasûlü ekrem`in ahirete intikalini işiten bir çok kabileler dinden dönmüş, diğer bir kısmı da, evvelce belirtilmiş olduğu gibi "Biz namazımızı kılarız, fakat zekat vermeyiz(!?)" demişlerdi.

Bu arada Müseyletül Kezzab, Huveylid oğlu Tuleyha, Esved-ül Ansi ismindeki adamlarla, Seccah ismindeki bir kadın da peygamber olduklarını söyleyerek, bunu Arabistan`ın çeşitli bölgelerine ilan etmişler, böylelikle oldukça önemli sayıda halkı kandırmışlardı.

Bütün bu irtidat ve irtica olayları öylesine büyüdü, öylesine etrafı sarıverdi ki; Kureyş ve Taif halkından başka bütün ahali, bu ilk Decallar`a uymayan kalmadı.

Çeşitli mahal ve kabilelerde bulunan Medine`ye bağlı memurlar, Medine`ye dönerek kara haberler getirmekte idiler...

Halife Ebu Bekr es- Sıddîk`ın kızı ve Rasûlü Ekrem`in zevcesi olan "Ümmül Mü`minin-Mü`minlerin anası", Hazreti Ayşe o günlerde olan hadiseleri anlatırken, şöyle diyordu:

-Eğer, babacığımın karşılaştığı hadiseler, dağların başına inseydi, dağları eritirdi!...

İSLÂMİYET DÜŞMANLARI İLE MÜCADELE

152

Bu mevzii ayaklanmalardan başka, Ebs ve Dübyan kabilelerinin akıncıları da bir gece gelip ta Medine'nin yakınlarındaki bir mevkie konaklayıverdiler. Niyetleri, Medine`yi ele geçirmektir...

Ayaklanmakta olan gurupları, bu gün dahislâmîyet'in baş düşmanları olan Yahudiler de teşvik etmekte; onlara bir çok yardımlarda bulunmakta; ve bir o kadarını da vaad etmekteydiler...

Halife Ebu Bekr es Siddîk Hazretleri ertesi günü bu durumu haber alır almaz halka haber yolladı ve onları toplattı.

Gece hazırlıkla geçti...

Sabahın alaca karanlığı olmak üzere iken, Medine'nin dahili kuvvetleri, bu çapulcuların üstüne müthiş bir hücum yaptı!.

Bu ani baskın karşısında, asla böyle bir şey beklemeyen mütecaviz kabileler, daha vaziyeti kavrayamadan cezalarını bulmaya başladılar... Bir çok Arap leşiyle dolu olan çölün üzerine güneş doğduğu zaman, imansız çapulcuların bir kısmı da dehşet içinde kaçışmaya başladılar.

Mü`minler ise onların peşlerini bırakmadı... Büyük bir kısmı darmadağın çöle kaçtılar... Diğer bir kısmı ise yakalanarak, Medine`ye bskin yapma heveslerinin cezasını, boyunlarında kılıçları tatmak suretiyle ödediler

Bu zafer,İslâmiyetin belini doğrultan hareketlerin öncüsü olmuş, bir çok kabilenin gözünü korkutmuştu!.

Bu hadiseden üç gün sonra Rasûlü Ekrem`in hayatında iken tayin etmiş olduğu memurlar, Temim`in zekat bedellerini toplayarak Medine`ye getirdiler.

Bir müddet sonra da Suriye civarını yola getirmiş ve Bizans`lılarla yaptığı savaşlarda oldukça önemli bir ganimet ele geçirmiş olan Üsame`nin ordusu da Medine`ye döndü.

153

Bunun üzerine, Halife Ebu Bekr es- Sıddık, ordunun kumandasını ele aldı ve Ensar ve Muhacirinden de diğer katılanlarla birlikte Necid taraflarına doğru yola çıktı.

Müslüman ordusunun yola çıktığını duyan ne kadar isyancı kabile varsa, yol üzerinden tasıtarığı toplayarak selameti kaçırmakta buldular.

Artık durum bu merkeze gelince, gerek Ensar, gerekse Muhacirin, Halife Hazretlerine:

-Sen artık Medine`de bırakmış olduğumuz evladı-ayalimize bakmak, onları muhafaza etmek üzere Medine`ye dön...

Dediler... Sonra ilave ettiler:

-Bizi ise burada bırak, başımıza da bir kumandan tayin et; biz geri kalan işleri tamamlayalım...

Hazreti Sıddık bu sözlere hiç ehemmiyet vermedi...

Ertesi sabah yürüyüşe çıkmak üzere devesine binip ordunun başına geçince, Hazreti **Âli**, O'nun devesinin dizginlerini tutarak şöyle söyledi:

-Ey Resulullah'ın Halifesi!... Resulullah'ın Uhud cengi günü söylediği sözleri, şimdi ben de sana tekrar edeceğim:

"Bizi kendi hayatın için endişeye düşürmemelisin. Geri dön!. Seni kaybedecek olursak, bir daha İslamiyet kendisini toparlayamaz."

Halife Ebu Bekr es Sıddîk'in gönlü, nihayet bu sözler üzerine yattı.

Orduyu onbir kola ayırdı. Bunların her birine kumandanlarını tayin etti, sonra kumanyalarını verdi ve her bir kolun kumandanlarına vazifelerini anlattı. Bundan sonra onları yolcu etti ve Medine'ye döndü.

Bu kollardan en önemlisi Hazreti Hâlid'in kumandan olduğu orduyu.

Velid oğlu Halid'i hatırlanacağı gibi daha evvel Uhud savaşında henüz müslüman olmamışken görmüştük... Geçidi geri alan kuvvetlerin lideri idi. Bilahare müslüman olmuş ve bir çok savaşlarda bulunmuş, Rasûlü Ekrem'den "**İslam'ın Kılıcı**" lakabını almıştı.

Hazreti Hâlid ordusu ile önce; Bir müddet evvel Medine'ye baskın için ta şehrin yakınlarına kadar gelip sonra da, Halife'nin kuvvetleri tarafından püskürtülüp, bunun üzerine Tuleyha'ya iltihak eden; ve yahudilerden de yardım görmekte olan Ebs ve Dübyan kabilesi mensupları üzerine yürüdü... Kısa bir müddet zarfında, onların başını eziverdi!..

Bu sonuç çok mühimdi!... Çünkü, bütün isyan ve irtidat etmiş Araplar, bu savaşın neticesine bakmaktaydılar... Eğer bu savaş

kaybedilmiş olsa idi, çok vahim sonuçlar doğabilirdi.. Hazreti Halid`in bu savaşı kazanması üzerine, bütün civardaki isyancı kabileler siniverdi.

Bundan sonra Hz. Haid`in kumandasındaki ordu, Seccah isimli kadına yardım etmekte olan Nüveyra oğlu Malik`in üzerine yürüdü. Çok geçmeden o cephede de zafer kazanıldı. Fakat bu defa Seccah isimli kadın bir fırsatını bularak, Yemame taraflarına kaçıp, orada Müseylemet-ül Kezzab ile birleşti.

Müseylemet-ül Kezzab, Rasûlü Ekrem`in son devirlerinde iken, peygamberliğini ilan etmişse de, Rasûlü Ekrem`in hastalığının gittikçe artması, ve derken ahirete intikali, O`na karşı bir harekete girilmesine mani olmuştu.

155

Müseylemet-ül Kezzab (yalancı), Rasûlü Ekrem`in ahirete intikalini haber alır almaz **cinlerin yalan ilhamlarını meleki sanarak, "Melek Cibrîl bana gelip, beni bütün memleketler üzerine Peygamber tayin etti"(!) şayiasını etrafa yaymaya** başladı.

Bu hal üzerine bir çok cahil halk, onun etrafında toplanmaya başladı.

Bu arada Hz. Halid`in hücumu üzerine Malik`in yanından kaçmış bulunan Seccah da Müseylemet-ül Kezzab`a iltihak etmiş ve onunla evlenmişti.

Hz. Halid derhal Müseylemet-ül Kezzab`ın üzerine yürüdü. O`nun geldiğini duyan Müseyleme de, kendisine inanmış olanlardan müteşekkil çok büyük bir ordu ile O`na karşı çıktı...

Fevkalade kanlı bir savaş oldu!..

İslamiyetin Kıyamete kadar baki olacağı hakkında Cenabı Allâh söz vermiş olduğu için, orada da müslümanlara yardım etti, ve müslümanlar bu çok kanlı savaştan zafer elde ederek çıktılar.

Müseylemet-ül Kezzab, Uhud harbinde, Hazreti Hamza`yı öldüren ve daha sonra müslüman olan zenci tarafından öldürülmüştü!.

Dirayetli idaresi, ve daha sayılamayacak kadar çok meziyetleri dolayısıyla, ashab`dan bir kaç kişi, Halife Hazretlerinin kendilerini görmediğini sandıkları bir yerde, O`nu methediyorlardı.

Bu sırada oradan geçmekte olup bu sözleri duymakta olan koca Halife Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, ellerini semaya kaldırarak şöyle dua etti:

-Allâhım!.. Sen beni benden iyi bilirsin.. Ben de kendimi onlardan daha iyi bilirim.

156

Allâhım, Sen beni, onların zannetikleri gibi iyi bir kul yap!.. Onların dediklerinden dolayı beni sorumlu tutma... Beni de, onları da affeyle... Şüphesiz ki Sen af etmeyi seversin!..

* * *

KUR'ÂN-I KERÎM'İN CEM'İ

158

Son yapılan Yemâme harbinde yetmiş hafızın Kur`ân-ı Kerim'i tamamen ezbere bilen kişi- şehid olması,İslâmı yeni bir problem ile karşı karşıya bırakmıştı...

Bu gibi yapılmakta olan harplerde, hafızların şehid olmaları, onların sayısının git gide azalmasına sebep olmakta; böylece de Kur`anı ezbere bilenler ortadan kalkmaktaydı... Bu gidişle bir gün onların tamamen ortadan kalkmaları mümkün olabilirdi...

Bu hal üzere, Hazreti Ömer bir gün Halife Hazretlerine giderek bu durumu anlattı ve konuya bir çözüm bulunması gerekliliğinden sözetti.

Bunun üzerine Hazreti Sıddîk da, Rasûlü Ekrem`in vahiy katiplerinden olan Hazreti Zeyd`i çağırttı, ve O`na şu sözleri söyledi:

-Ya Zeyd!.. Ömer bana gelerek, Yemame gününün şiddetli çarpışması esnasında hafızların çoklukla şehid olduklarını, dier harplerde de hafızların aynı hale uğramaları ile Kur`andan bir çoğunun zayi olmasından endişe ettiğini

söyleyerek, Kur`anın cem edilmesi işini emretmemi tavsiye etti.

Bunun üzerine ben Ömer`e:

-Rasûlü Ekrem`in yapmadığı bir işi ben nasıl yapayım?

Dedim, Ömer de bana:

-VAllâhi, bu iş hayırdır!.. Dedi ve ısrar etti.

Nihayet Cenabı Hak benim bu işe aklımı yatırdı. Göğsüme ferahlık verdi. Ben de Ömer`in fikrine iştirak ettim.

Bunları Hazreti Zeyd`e anlattıktan sonra, Halife Hazreti Ebu Bekr es Siddik, O`na emretti:

159

-Sen genç ve akıllı bir çocuksun, senin aleyhinde söylenecek tek bir söz yoktur. Rasûlü Ekrem`e de vahiy katipliği yapıyordun; Kur`anı, ezberlemiş olanlardan biraraya toplayarak yaz!...

Bu sözler üzerine Hazreti Zeyd şu suali sordu:

-Rasûlü Ekrem`in hayatı müddetince yapmadığı bir şeyi siz nasıl yapıyorsunuz?

Hazreti Ömer gibi, Hazreti Ebu Bekr es Siddik da ısrar etti:

-VAllâhi, bu bir hayırdır, Ya Zeyd!...

Kur`anı Kerim, Resuli Ekremın hayatı zamanında da yazılı bulunmaktaydı.. Ne var ki bir cilt halinde toplanmamıştı.

Önce, Resuli Ekrem hayatta olduğu için böyle bir toplanmaya ihtiyaç duyulmamıştı..

İkinci olarak da, böyle bir toplama için vahyin kesilmesi icabederdi... Halbuki Resuli Ekrem hayatta olduğu sürece, devamlı olarak vahiy geliyordu..

İşte bu sebeplerledir ki, Resuli Ekremin yaşamı boyunca Kur`anı Kerim`in cem olunma işi gerçekleştirilememiş; ancak onun ahirete intikalinden altı ay sonra, Hazreti Ömer`in teklifi ile Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk tarafından ele alınmıştır..

Halife hazreti Ebu Bekr es Sıddîk`ın bu şekilde ısrarı ile, Cenabı Allâh, Hazreti Faruk ve Hazreti Sıddîk`ın gönlünü açtığı gibi, hazreti Zeyd`in de gönlünü bu işe yatırdı..

Bu durumda hazreti Zeyd`de teklifi kabul ederek, çeşitli yerlerde, çeşitli kimselerde bulunan ayeti kerimeleri bir heyet eşliğinde topladı.

"**MUSHAF**" ismini alan bu cilt, ahirete intikaline kadar Ebu Bekr es Sıddîk tarafından korunmuştu!..

160

Daha sonra Hazreti Ömer`e intikal eden bu "**mushaf**" ondan da kızı hazreti **Hafsa**`ya geçmişti..

Hazreti **Osman** halife olduktan sonra, **bu mushafı birkaç nüsha olarak yazdırıp, çoğalttıktan sonra çeşitli yerlere dağıtıldı..**

Daha sonraları, gittikçe artan bir biçimde elle yazılarak çoğaltılan mushaflar, matbaalarda da basılmak suretiyle dünyanın dört bir köşesine dağıtılmıştı..

* * *

GÜNLER NASIL GEÇİYORDU

Hazreti Ömer bir gün yakınlarından işitmişti ki, şehrin kenar mahallesinde yaşamakta olan ihtiyar ve gözleri görmez bir kadın varmış.

162

Bunun üzerine hemen kalkıp o kadının evine gitti..

Yaşlı ama kadıncağız evinin bir köşesinde oturmaktaydı..

Hazreti Ömer bu yaşlı ve gözleri görmeyen kadına bir ihtiyacı olup olmadığını sorunca aldığı cevap onu şaşırttı..

Kadının ihtiyaçlarını az önce gelen bir görüp karşılamıştı..

Bunun üzerine Hazreti Ömer ertesi günü daha erken bir saatte tekrar o kadının evine gitti, onun ihtiyaçlarını karşılamak ve arzularını karşılamak üzere... Fakat heyhat!... Gene o kişi gelmiş ve gerekenleri halletmişti.

Daha ertesi gün gene gitti Hazreti Ömer... Hem de bir hayli erken!.. Ne varki o kişi gene daha erken gelmişti Hazreti Ömer`den..

Bu durum birkaç gün daha böyle devam edince Hazreti Ömer iyice meraklandı ve çok erken bir vakitte kadının evine gitti...

içeriden ses geldiğini duyunca, sessizce pencereye yaklaştı ve içeri baktı büyük bir merakla.. Acaba kimdi bu, her sabah erkenden gelipyaşlı ama kadının ihtiyaçlarını karşılayan...

Birde ne görsün!...

Bu yaşlı ve ama kadının işlerini görüp, onun ihtiyaçlarını gideren merhametli insan, kocalslâm halifesi Hazreti **Ebu Bekr es Sıddik** değilmiymiş!..

Halife Ebu Bekr es Sıddik hazretleri, bir mesele olduğu zaman Kur`an-ı Kerimi açarak olaya çözüm arardı..

Eğer o meselenin çözüm yolunu açık olarak Kur`anı Kerim`de bulamazsa, o konu ile ilgili olarak bir hadis arardı. Fakat o konu ile ilgili olarak ne bir ayet ne de bir hadis bulamazsa; o zaman kalkıp Ashabın topluca bulunduğu yere giderek, onlara:

-Falanca ila filanca, böyle bir meseleden dolayı bana müracaat ettiler. Rasûlü Ekrem`in hayatta iken bulduğu bir çözüm var mıydı, bu veya buna benzer bir mesele hakkında?...

Diye sorardı.

Bunun üzerine Rasûlü Ekrem`in bütün yakınları bir araya gelerek, o meseleye benzer vakalar hakkında ne kadar malumatları varsa, onların hepsini anlatırlar; bundan sonra da, o anlatılanlara göre Hazreti Ebu Bekr es Sıddik bir karara varırdı.

Eğer Ashab dahi buna benzer olmuş bir hadiseyi hatırlayamazsa; o takdirde, Halife teker teker hepsinin fikirlerini alır ve neticede hangi hal yolu üzerinde ittifak hasıl olursa, o karara varırdı.

Çeşitli zaruretler içinde kıvranmakta olan insanları gördüğü bir gün, arkasından gelmekte olan Hazreti Âli'nin oğlu Hasan'ı görmeksizin, şöyle demişti kendi kendine:

-Ah, ne olur bütün insanları doyuracak kadar kudret sahibi bir adam olabilseydim!...

Bu sözleri söylediği zaman; O'nun sahip olduğu imkanlara sahip olup da, O'nun kadar sahip olduklarını insanlığa hizmet yolunda harcayan bir kişi daha yoktu. Ve ondan sonra da gelmedi...

Arap yarımadasının çeşitli yönlerine dağılan onbir kol halindeki müslüman orduları, bütün Arap yarımadasını yola sokmuştu. isyancılar, dini terkedenler, onlara sebep olanlar ve teşvik edicileri, cezalarının bu dünyada olan kısmını çekmişler, yarımada halkı umumi bir huzura kavuşmuşlardı.

IRAK SEFERİ

Hicretin on ikinci senesinde,iranimparatorluğunun günden güne zayıflayıp çökmekte olduğuna dair haberler gelmeye başladı Medine`ye..

166

Bu durumu Halife Ebu Bekr es Siddîk öğrenir öğrenmez, Yemame`de bulunan Hazreti Halid`e bir mektup yolladı. Bu mektubunda, derhal Yemame`den ayrılarak Irak`a yürümesini, Hira ve Kufe şehirlerini sonra da, Madeyn ve Ubulla şehirlerini zaptetmesini emrediyordu.azreti S›dd›k

Hazreti Halid bu mektubu alır almaz, hemen ordunun başına geçerek Yemame`yi terkedip Hira`ya yollandı. Hira şehrini pek de zor olmayan bir mücadelden sonra cizyeye bağladı.

Yapılan andlaşmaya göre Hira halkı, her sene aralarında toplayacakları yüz doksan bin dirhemlik bir vergi ödeyecekler; buna karşılık olarak da, onlar bütün düşmanlarının taarruzlarına karşı müdafaa edileceklerdi.

Hira ahalisi, bu anlaşma yapıldığı zaman, bir çok kıymetli hediyeler getirdiler Hazreti Halid`e. O da bütün bu hediyeleri doğruca Medine`ye, Halife`ye yolladı.

Halife Hazreti Ebu Bekr es Sıddık, bu değerli hediyeleri görünce, halkın hem cizye, hem bu gibi hediyelerle zarara uğrayacağını düşündü... Sonra da bu gönderilmiş olan hediyelerin bedellerini hesaplatarak, Hira halkının vereceği vergi bedelinden indirtti.

Bilahare Hazreti Halid`e haber göndererek, Hira halkından bu indirilmiş miktar üzerinden vergi alınmasını emretti...

Böylelikle Halife Hazreti Ebu Bekr es Sıddık, şimdiye kadar tarihte misli görülmemiş bir adalet örneği verdi.

Hazreti Halid bundan sonra on sekiz bin kişilik ordusu ile, Halife Hazretlerinin emretmiş olduğu gibi Ubullu üzerine yürüdü.

167

Ubullu şehrinin valisi olan Hürmüz de yirmi bin kişilik ordusu ile O`na karşı çıktıysa da; akşam olduğu zaman Hürmüz`ün ordusunda esir edilmedik veya öldürülmedik bir tek ateşperest kalmadı.

Ertesi sabah şehre giren Hazreti Halid`in ordusu, şehirde misli görülmemiş bir ganimet elde etti. Ele geçirilenler arasında,iranımparatoru`nun Hürmüz`e vermiş olduğu ve üzerinde yüz binlerce dirhem kıymetinde mücevherat bulunan meşhur "**Kırmızı Tac**" da vardı.

Ganimet taksimi yapıldığı zaman, adet olduğu üzere ganimetin beşte biri ile kırmızı taç, ve bir de ele geçirilmiş olan fil Medine`ye gönderildi...

Bu harbin neticesi, Ahvaz`da bulunan imparatorun umumi valisi Karın`in kulağına gidince, derhal elli bin kişilik muazzam bir ordu tertipledi ve Hazreti Halid`in üzerine yürüdü.

Hazreti Halit de Cenabı Allâh`in yardımına sığınarak, on sekiz bin kişilik ordusu ile ona karşı çıktı...

Sabahleyin başlayan harp, çok kanlı ve dehşet verici bir şekilde devam etti. Müslümanlar bu savaşta da Allâhü Teala'nın yardımı ile koca ateşperest ordusunu yarım gün içinde perişan ettiler!..

O gün hava kararınca kadar, ateşe tapan müşrikler takip edilip, öldürüldüler. Ertesi sabah, harp sahasındaki ateşperest leşleri sayıldığı zaman, otuz bini geçmekteydi çıkan rakam...

Bundan sonra ordu müşriklere karşı savaşmaya devam etti. Arka arkaya bir çok şehirler ve kaleler ele geçirildi...

Artık İslâm'ın şanını dünya'ya yayma vakti gelmişti. Bundan sonralıslâmiyet, bir çığ gibi geliyecekti...

Kısa bir zaman zarfında, Irak havalisinde ele geçmedik yerler parmakla sayılacak kadar az kalmıştı.

Üstelik müslüman idarenin altına giren memleketlerdeki ahali, karşılaştıkları fevkalade dürüst idare, ahlak ve adalet anlayışı;İslâmiyetin din olarak mükemmelliği, ora halkının kısa bir zaman zarfında kendi arzusu ile müslüman olmasına yol açıyordu.

Artık Irak'ın fethinden sonra, sıra Suriye'ye ve zamanın en büyük şehri olan Şam'a gelmişti!.

Halife Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, ashabın ileri gelenlerinden kurulu olan danışma meclisini toplayarak; onlara, Suriye üzerine bie sefer yapmak ve bu suretle Şam'ı dalslâmiyete kazandırmak istediğini anlattı.

Toplantıya katılanların hepsi de bu isteği tasvip ettiler. Böylece Suriye seferi için de, bu günkü deyimle, meclisin ittifakı sağlanmış oldu.

Alınan bu karar üzerine, Halife Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk bütün memleket çapında seferberlik ilan etti ve, bütün kabile ve şehirlere haberciler göndererek, Onları Şam üzerine yapılacak bir sefere katılmaya davet ve teşvik etti.

* * *

ŞAM SEFERİ

Bu arada Irak'ta bulunan Hazreti Halid'e de bir mektup yollayan Halife Hazreti Sıddîk, O'na Şam üzerine hareket etmesini; Kendisi'nin Medine'den göndereceği ordunun kumandasını ele almasını; O'nun ordusunda bulunan yorgun veya memleketine dönmek isteyen askerler varsa, onları memleketlerine gönderip, onların yerlerine kendisinin yolladığı ordudan adam koymasını bildirmişti.

Medine'de toplanan muazzam ordu'ya, Ebu Süfyan'ın oğlu Yezid'i kumandan tayin eden Ebu Bekr es Sıddîk Hazretleri; O'na çok önemli tavsiyelerde de bulundu. Bu tavsiyelerden bazıları şunlardı:

-Sakin gururlanma!... Cenabı Hak gururu ve gururlananları sevmez.

Askerlerle aranin iyi olmasına çok dikkat et!.. Onlara daima hayırdan bahset ve hayır vaad et. Askere nasihat ettiğin zaman, sözlerini kısa tut; Zira sözün uzun olursa sonu başını unutturur. Kendini islah et ki onlar da islah olsunlar.

Namazlarını erkanıyle ve vaktinde kıl; Vaktini geçirme!..

Düşman elçileri yanına geldiği zaman, onlara izzet ikram göster, fakat yanında çok tutma!..

Askerlerinin durumunu anlayamadan gitsinler. Onlara askerlerini gösterecek olursan, onların zayıf taraflarını görürler. Bilakis, onları en değerli, en seçme askerlerin arasında kabul et!. Senden başka hiç kimsenin onlarla görüşmesine müsaade etme!..

Kimseye sır verme!

Geceleri uyanık olup arkadaşlarıyla sohbet et ki, yeni yeni haberler alsın. Geceleri daima askerlerine nöbet beklet ve karakolları çoğalt!..

171

Vakitli ve vakitsiz onları dolaşıp daima kontrolün altında bulundur!..

Doğru sözlü kimseler ile görüş!. Sen korkma ki başkaları da korkmasınlar!..

Ganimet malını da çok iyi muhafaza et! Çünkü o emanettir!.."

Ordunun Şam`a müteveccihen hareketinden bir zaman sonra, yol üzerinde bulunan, o zamana kadar alınmamış olan kale ve şehirleri; teker teker zaptedilip,İslâmiyete kazandırılmış olduğuna dair haberler Medine`ye ulaşmağa başladı...

Az bir şey mi idi bu?.

Bir yanda, zamanın iki büyük imparatorluğundan birisi olaniranimparatorluğu, iyiden iyiye yıpratılmış; O`nun önemli bir parçası olan Irak, aşağı yukarı baştan sona fetholunmuştu...

Şimdi de zamanın diğer büyük olan imparatorluğu olan Doğu Romaimparatorluğu`na gelmişti sıra.. O`nun güneydeki en

büyük şehri olan Şam'ın, müslümanların eline geçmesi; şüphesiz ki bu imparatorluğa vurulmuş olacak çok büyük bir darbe idi..

Ve elbette ki, hepsi bu kadarla kalmayacak;İslâmiyet bir sel gibi, bir rüzgar, bir fırtına, bir kasırga gibi, bütün yer yüzüne dağılacaktı... Her ne kadar; kendi menfaatini, kendi çıkarını isteyen insanlar ve devletler bunu istemese de...

İşte, Yücelslâm'ın ulu ve eşsiz Halifesi Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk; **Kainatın en büyük, en mükemmel, ve eşsiz bir yaratılışına sahip olan Ahir zaman Peygamberi Hazreti Muhammed Mustafa** aleyhisselamın izinden yürüyerek; O'nun bildirmiş, O'nun nakletmiş olduğu, Allâh'ın emirlerine uyarak;İslâmiyeti bu günkü haline getirmiş, yer yüzüne dağılan yolların kapılarını açmıştı.

172

Artık İslâmiyet, bu açılmış olan kapılardan yeryüzüne bir ışık hızı ile dağılacak; kopkoyu bir karanlığa, şahsi ve hayvani hislerini tatminden başkalarını düşünmeyen insanların kaplamış olduğu dünyaya, ansızın güneş gibi, ışık saçacaktı!...

Ne çareki, yeryüzündeki, ışıktan kaçan yarasalar hiç bir zaman da ortalıktan kalkmayacaklar; kıyamete kadar yaşayıp, ortalığı karanlığın kapladığı anda, meydana çıkacaklar, bir çok zavallı insanın kanlarını emeceklerdir!...

Evet,İslâmiyet bütün dünyaya ışık saçacaktı demiştim...

Allâh'ın emirlerine, Rasûlü Ekrem'in göstermiş olduğu şekilden dışarı çıkmamak suretiyle riayet eden Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk ve ondan sonra gelen Hazreti Ömer el Faruk gibi yapıldığı müddetçe;İslâmiyet bütün dünyaya ışık saçacaktı.

Tıpkı, bizim gibi önümüze getirilen bir uçağı, onu kullanmasını öğreten hocanın emirlerine riayet ederek kullanıp, en yükseklere çıkan insanlar gibi...

Ve ne zaman ki, sonradan gelenler, Hazreti Sıddıkın, Hazreti Ömer`in yürüdüğü yoldan ayrılıp bilmedikleri yerlere saparlar; işte o zaman hem kendileri karanlığa düşerler, ışıkları kaybolur, hem de onları takibedenler..

Böylece ışık gittikçe azalıp da az bir zümreye münhasır kalana kadar... Artık bu karanlık içinde yaşarlarken, birisi kollarından ışığın mevcut olduğu yere çekerse ve onlar da kendilerini kurtarmak isteyenlere uyup aydınlığa çıkabilirlerse nu mutlu...

173

Tıpkı, verilmiş olan uçağı hocasının öğrettiği tarzda kullanıp onunla en yükseklere çıkan ve sonra da başkalarının da haklarını kullanması için uçaktan inip de oradan ayrılan insan gibi...

Eğer sırası gelenler kendilerinden evvel binenlerin uçağı kullandığı gibi kullanmazlarsa, bir zaman sonra uçak normal gidişi terkedip düşmeğe başlar... Velew ki o esnada birisi kendisine nasıl hareket etmesi lazım geldiğini söyleyip, o da yol gösterenin dediklerini tatbik ederek vaziyetini kurtarsın...

Eğer, Hazreti Ebu Bekr es Sıddık`ın, Hazreti Ömer`in yürümüş olduğu yolu terkedip de, karanlıklar içinde kalan insana; bir kurtarıcı eli erişmez veya her hangi bir sebeple, kendisine uzatılmış eli karanlıkta kalan insan tutmaz ise, sonu onun için muhakkak felaket olur... Artık onun bu hareketi intihar demektir.

Tıpkı, uçakta, kendisine öğretileni yapmayıp da çok güç duruma düşen insanın, kendisine o anda akıl öğretecek birini bulamaması; veya böyle bir kişiyi bulup da onun dediklerini tatbik edememesi gibi bir durum.. Artık bu, söz dinlemez

acemi pilot için bir felaket olur... Onun intiharı demektir bu inatçılığı...

Evet,İslâmiyet, insanlara -yolunda yürüyüp, emirlerine riayet olunduğu müddetçe- bir güneş gibi ışık saçacaktı...

Ve gene de saçacaktır...

İşte, ışığın yayılması için ilk kapılardan birini açmaya gayret edip, canını dişine takmış asil insanlar; nihayet Şam'ı muhasara ettiler... Neredeyse kapı açılacak artık!.

Ve bu haber de Medine`ye ulaştı... Herkes, büyük heyecan ve merak içind bu mutlu haberi bekliyor... "açıldı" sözünü bekliyor...

HZ. EBÛ BEKR'İN HASTALIĞI

Ancak gene o günlerde, halkın bütün bu hislerini söndürüp, onları yeni bir üzüntüye boğan hadise de Medine`ye ulaşıverdi...

176

Yüce Islâm`ın ulu ve eşsiz Halifesi Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, bir sabah aniden, çok yüksek bir ateşle yatağa düşüverdi...

Rasûlü Ekrem`in ölümötesi hayata, sevdiklerinden bir çoğunun olduğu yere intikal edip, Hazreti Sıddîk`ı kendisinden ayrı bırakışı, Sıddîk`ı Ekber`i müthiş bir manevi çöküntüye uğratmış, günden güne erimesine sebep olmuştu...

Bundan başka, Hilafet mevkiine geçirilmesi dolayısıyla; çeşitli isyan, irtidat hareketleri, yalancı peygamberlerin türemesi, Irak`ın fethi ve Suriye seferi gibi insanüstü çalışma isteyen meselelerle karşılaşması; O`nun gibi zayıf nahif bünyeli, yaradılıştan ince bir ruh yapısına sahip, hassas insanı büsbütün yitirmiş, eritmişti...

Artık ömrünün son günlerini yaşadığını hissediyordu...

Hissediyordu, yakında dünya zindanından kurtulup, sevdiklerinin yanına ulaşacağını...

O sabah yıkanıp da dışarı çıkması, soğuk alması; hep **ölüm denen beden ve boyut değişiminin**, ecelin gelmesinin bir sebepler, bahaneler perdesiydi...

Allâh`a tam manasıyla aşık bir insandı!... Zerre kadar gözü yoktu, ne dünya yaşayışında ne de malında!..

Sonraları yaşayan birisi onun hakkında şöyle demişti:

-Ne Hazreti Ebu Bekr, dünyayı ve içindekileri istedi; ne de dünya ve içindeki fani şeyler O`nu..

Bir gün birisi O`na şu suali sormuştu:

-Allâh`ı idrak etmek mümkün müdür?... Allâh`ı hakkıyla idrak etmemiz istendiğine göre bunu nasıl başarabiliriz?

177

O büyük irfan ehli "**SİDDİKİYET**" kemalatının getirdiği şu cevabı verdi:

-Allâh`ı idrak, idrak edilemeyeceğini kavramaktan ibarettir!..

Öylesine güç, öylesine olgun bir imana sahip idi ki; peygamberler hariç yeryüzünde yaşayan bütün insanların imanı terazinin bir kefesine, O`nun imanı da diğer kefesine konsa, O`nun tarafı ağır basardı.

Rasûlü Ekrem, batını en mahrem tarafları ile O`na açmıştı!..

Burada bir de şu çok önemli tesbiti vurgulamak istiyorum...

Bir kısım duygusal veya şartlanma yollu muhabbetle **Hazreti Âli ve Hazreti Ebubekr`i** birbiriyle kıyaslayan kişilerin, bu tavırlarıyla ilgili olarak şu gerçeği bilmemiz zorunludur..

Hazreti Ebu Bekr, Efendimiz aleyhisselamın iki yaş küçük arkadaşıdır... Birlikte büyümüşler; birlikte yeyip içmişler; birlikte benzer düşünceleri paylaşmışlardır...

Hatta Resulullah aleyhisselam bu konuda bir gün şöyle demiştir:

-Ebu Bekr ve ben atbaşı gitmekteydik, fakat rabbim beni beni tercih etti!..

Böylesine çok yakın iki arkadaşın paylaştıkları sırların neler olabileceğini artık ancak irfan ehli olan anlar!..

Hazreti Âli`ye gelince ise...

Hazreti Resulullah aleyhisselam rasûl olduğunda, Hazreti Âli henüz bir çocuktuktu!.. Buluğa eriş ve tüm delikanlılık safhası Resulullah`ın mükemmel terbiyesi ve O`na Allâh ahlakını kazandırmasıyla değerlendirildi!..

Deruni ve sır ilimlerin hepsini bizzat kaynağından edinmek fırsatını elde etti... Bunlarla da Velayet kemalatının zirvesine ulaştı... Onun batını kemalatını bugün pekçok veli hayal bile edemez!..

Kısacası biri Rasûlullah aleyhiselamın sayısız kemâlini ve hâlini paylaşan en yakın arkadaşı; diğeri ise O muhteşem zatın kemâliyle yoğrulmuş ve şekillenmiş olağanüstü kemalat örneği!..

Eğer birazcık basiretimiz varsa, bu ayrı kulvarlarda yürüyerek insanlığa ışık tutan ve sonsuza dek de yardımcı olacak olan bu çok değerli zatlar hakkında kesinlikle ayırım yapmayız!

Bu gerçeği kısaca vurguladıktan sonra gelelim konumuz olan Efendimizin en yakın arkadaşına gene...

Bu üstün imanı, bu ihsan edilmiş batın nimeti dolayısıyla, Rasûlü Ekrem O`na, Sıddîk olduğunu müjdelemiş, o makamı kazananların dahi büyüğü olduğunu bildirmişti...

Sıddîk`ların da büyüğü, en yükseği, yani; "**Sıddîk-ı Ekber**".

O, artık o büyük günün, kurtuluş gününün yaklaşmış olduğunu hissediyordu...

O, artık sevdiklerine kavuşacağı günün çok yakın olduğunu hissetmekteydi...

İşte bu sebeptir ki, ateşinin yüksek olduğu bir anda yanına yaklaşıp da:

-Sana doktor çağırırsak iyi olacak?.

Diyenlere:

-Doktor bana baktı!..

Cevabını verdi...

Anlamadılar.. Veya anlamak istemediler... Sordular:

-Eeee, ne dedi doktor?... Ne tavsiyede bulundu?

Doktorun tavsiyesi, insan oğlu için çok önemli bir ilaç idi.

İmansızlık denen hastalığa müptela olanların veya iman denilen hassası zayıf olup, her şeyi sadece kendi gücü ile kazanabileceğini, yapabileceğini sanan; ve böylelikle, bütün gücünü kuvvetini, vaktini ona harcıyıp, esas yapılacak işi unutan; bu yüzden de ileride çok pişman olacak kişiler için, çok, ama çok hem de pek çok muhtaç oldukları bir tavsiye idi, O`na bakan doktor`un tavsiyesi...

Hep beraber kulak verelim bu tavsiyeye...

Hep beraber dinlemeye çalışalım bu tavsiyeyi..

Hep beraber anlamağa çalışalım bu tavsiyeyi..

Sonra da bütün gücümüzle; anladığımız kadar da olsa,yolumuzu aydınlatmaya çalışalım bu tavsiye ile...

Evet, İslâm`ın ulu ve eşsiz halifesi, Rasûlü Ekrem`den sonra en büyük insan, Ebu Bekr es Siddîk Hazretlerine her mevcudatın, TEK MUTLAK Doktoru; en sevdiği yaratığının, efendimizin en yakın arkadaşına şu tavsiyede bulundu:

-"BEN DİLEDİĞİMİ YAPARIM!"

Hastalığı; kendisini, sevdiklerine, sevdiklerinin yanına gitmesi için geçmesi lazım gelen kapıya, ölüme götüren şey artıp da, dışarı çıkacak hali kalmayınca, **imamet mevkiine Hazreti Ömer`i** geçirdi...

Kendisinden sonra, o mevkii dolduracak insanın, ancak O olabileceğini, Rasûlü Ekrem de söylemişti hayatta iken zaten.

Daha sonra, Ashabın ileri gelenlerini çağırarak, gene de onların payı bulunmasını istedi ve Hazreti Ömer`i kendisinden sonra Halife tayin edeceğini, bu hususta ne düşündüklerini sordu:

-O`ndan ehil olan yoktur içimizde!..

Dediler, danışıklarının hepsi de...

* * *

VASİYETNAMESİ

Bunun üzerine Hazreti **Osman`ı** çağırarak, O`na vasiyetnamesini yazdırdı:

182

"Rahman ve Rahıym olan Allâh`ın adıyla başlarım;

Bu, dünya hayatını terkedip, ahiret hayatına başlamak üzere olan; dinsizin imana geldiği, günahkarın günahını idrak ettiği, yalancının yalanlarını itiraf ettiği, doğruyu söylediği anı yaşamakta olan Kuhafe oğlu Ebu Bekr`in vasiyetnamesidir...

Kendime halife olarak Hattab oğlu Ömer`i tayin ediyorum...

Bu sebeple O`nu dinleyin, O`na itaat edin!.. Ben bununla, Allâh`ın, Rasûlü`nün ve Dinin emirlerine riayet, kendime ve size de iyilik etmek istiyorum.

Eğer adaletle idare ederse hakkında bildiklerimde ve O`ndan umduklarımda yanılmamışım demektir. Yok, adaletten ayrılırsa, muhakkak ki yaptıklarının karşılığını çekecektir...

Ben iyi niyetle hareket etmekteyim. Fakat, gaybı da bilmem...

Allâhın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun ..."

Bundan sonra Hazreti Ömer`i yanına çağırarak, yazılı olarak devrettiklerini sözle de tekrar etti. Sonra Hazreti Ömer huzurdan ayrıldı

O büyük anın yaklaşmakta olduğunu anlayınca, kızı Hazreti Ayşe`ye şöyle buyurdu:

-Ayşe, sütünü içtiğimiz deveyi, kullandığımız eşyaları ve giymiş olduğum elbiseleri biliyorsun.

Biz müslümanların işleriyle meşgul olduğumuz sürece bunları kullanmıştık.

183

Ben aranızdan ayrıldıktan sonra, müslümanların hakkı olan her ne kullanmış olduğumuz eşya varsa, onların hepsinin karşılıklarını, benim veresemden alarak Ömer`e verirsin...

Son deminde bile fazilet, insanların emanetine riayet örneğini veriyordu bu büyük insan...

Son nefesini vermeden evvel şu sözler döküldü dudaklarından:

-Rabbim, Müslüman olarak teslim al, ve salihlerin yanına ilhak et..

Tarih:

22 Cemaziyyel ahır, 13. Hicret yılı...

23 Ağustos, 634. Miladi sene

Pazartesi...

Namazında, Hazreti Ömer imamete geçti..

Efendimizin yatmakta olduğu Hazreti Ayşe`nin odasına;
Efendimizin hizasında açılan yerden gerçek âleme tevdi edildi...

İnsanlık, Efendimizden sonra, artık yeri asla doldurulamayacak olanİslâmın ilk Halifesi ulu ve eşsiz insan Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk`ı da arasından kaçırmıştı...

Sadakatin en büyük örneği, Sıddîk`ı Ekber, artık dilediği âleme kavuşmuştu...

Allâh bizlere de O âleme, gerçeđe erişmeyi lütuf ve keremiyle ihsan buyursun.

AHMED HULÛSİ

25 Rebiülahır 1385

23 Ağustos 1965

Cerrahpaşa, İSTANBUL

* * *